WAR
COMANDO
URMARIRI
TERORISM
SPIONAJ
SABOTAJE
RAZBOI
OPERATIUNI DE GHERILA
ROMANE SENZATIONALE
ACTIUNI SPECIALE
SUPER COLECTIA WAR
Duncan Kyle
CUȘCA DE GHEAȚĂ

Copyright © Toate drepturile asupra versiunii
în limba română aparțin EDITURII Z

DUNCAN KYLE

CUȘCA DE GHEAȚĂ

Traducere de
DANIEL COMAN

EDITURA Z
1997

Editor: ZAMFIR M. RUSU
Coperta: EDITURA Z

PROLOG

Pe banchiză s-a lăsat noaptea. Vântul arctic mătură fulgii de pe întinderea albă și-i poartă cu sine. Nimic altceva nu se mișcă în peisajul infinit de zăpadă, pentru că în acest loc, situat la o altitudine de 1800m, până și animalele înzestrate de natură să supraviețuiască în condiții de frig, sunt lipsite de elementul exterior necesar vieții. Nu există nici un fel de hrană, doar vânt și zăpadă, frig și întuneric.

Și mai există și oameni.

De sub stratul de zăpadă se vede o mișcare... ceva se ridică. De sub mica colină se desprinde un obiect care trasează un dreptunghi întunecat, dând arogant zăpada la o parte. Se întoarce huruind asurzitor și apoi se face nevăzut în vizuina lui. De data aceasta, la capătul tunelului de unde și-a făcut apariția se vede o lumină. Tunelul e lung și drept. Pe jos are aspectul nisipului cristalin, iar de-a lungul pereților se pot vedea arterele de care depinde viața omului. Prin acestea circulă energia fără de care omul ar muri; și căldura, fără de care acesta nu poate trăi; tot prin ele trece capacitatea omului de a comunica cu alți oameni, de a topi gheața, de a-și încălzi hrana și de a-și răci băuturile.

Aceasta este Camp Hundred.

În urmă cu patru ani, în timpul scurtei veri, Luke Chance a sosit pe aceste meleaguri. Tractorul său cără, întocmai unei locomotive a unei garnituri de marfă, o mulțime de vagoane speciale montate pe schiuri uriașe. Într-unul din aceste vagoane se afla un plug Peters pentru zăpadă, asemănător cu cele folosite în Elveția pentru degajarea drumurilor din Alpi. După ce Luke Chance a ales locul cel mai potrivit, plugul de zăpadă

a început să brăzdeze banchiza, împingând zăpada spre margini. Când utilajul a ajuns la 4,5m sub nivelul inițial al solului, deasupra brazdelor adânci au fost puse folii de tablă ondulată, iar acestea au fost acoperite cu zăpada rămasă. Se crease astfel un adăpost sub care puteau începe lucrările de construcție. Chance a planificat, a controlat și a organizat întreaga lucrare cu o grabă disperată, în dorința de a termina ridicarea lui Camp Hundred până la venirea iernii și a reușit. Din clipa aceea a stat mai tot timpul aici, propunându-și să deteste acest loc, dar acceptând rarele permisii cu o evidentă lipsă de tragere de inimă. Durata obișnuită a serviciului militar într-un loc ca acesta era de șase luni și la scurgerea ei toată lumea pleca răsuflând a ușurare.

Chance se afla acum în bar, turnându-și peste bourbonul vechi de opt ani apa scoasă din puțul adânc, veche și ea de două mii de ani. Avusese o zi de muncă plină și se gândea cu încântare la partida de bridge pe care o programase pentru această seară.

– Un mesaj pentru dumneavoastră, domnule colonel.

Chance s-a întors, cu mâna întinsă. Și-a pus paharul pe tejghea și a citit de două ori și cu cea mai mare atenție mesajul primit, în care se spunea:

COMANDANTULUI DE LA CAMP HUNDRED. AVION NEIDENTIFICAT S-A APROPIAT DE ZONA HUNDRED VENIND DIN DIRECȚIA MĂRII POLARE – NU A RĂSPUNS LA SEMNALELE RADIO – INSPECȚIA EFECTUATĂ DE AVIOANELE DE VÂNĂTOARE SUGEREAZĂ CĂ E VORBA DE UN UN AVION RUSESC DE RECUNOAȘTERE, TIP TRANSPORT – A FOST AVARIAT ȘI A PIERDUT ALTITUDINE – CONTINUĂ CĂUTAREA LUI PRIN RADAR – VI SE VA COMUNICA.

MICHAELSON USAB THULE.

– Cum funcționează stația radio, caporal? a întrebat Chance.

– Perfect, domnule.

– Vezi dacă poți să-mi faci legătura cu generalul Michaelson. Vin și eu imediat.

– Am înțeles, domnule.

Chance și-a aruncat privirea pe banda cusută deasupra buzunarului stâng de la pieptul caporalului.

– Hainey.

– Da, domnule.

– Văd că vrei să-ți lași barbă, i-a zâmbit Chance.

Caporalul Hainey i-a răspuns tot cu zâmbetul pe față:

– Așa este, domnule, mă străduiesc din răsputeri.

– Bine.

Chance și-a luat paharul și a sorbit fără grabă, pentru a-i da timp lui Hainey. Apoi a ieșit din Clubul Ofițerilor, a străbătut tunelul principal și a intrat în sala telecomunicațiilor radio.

Hainey și-a ridicat privirea spre el.

– Imediat vom avea legătura cu generalul.

A ascultat cu atenție mesajul din căști, apoi i-a spus colonelului:

– Aveți legătura, domnule. Doriți să vă dau căști sau vorbiți prin speaker?

– Vorbesc prin speaker.

Chance a mai așteptat câteva secunde, apoi s-a auzit o voce:

– Colonele Chance, sunt generalul Michaelson.

– Prefer să vă vorbesc decât să comunicăm în scris, domnule general, a răspuns Chance. Aveți noutăți despre avionul acela?

– Nu există dubii că se îndreaptă spre voi. A coborât până pe la 2400m și se află într-o rază de vreo patruzeci de mile. Continuă să piardă altitudine. Este la vreo douăzeci de mile de voi.

– E avion rusesc, domnule?

– Așa se pare. Oricum, dacă va coborî...

– Doriți să vedem despre ce e vorba?

– Da. Îmi pare rău, Chance, dar ar putea fi o chestie foarte importantă.

— Corpul Ingineresc e oricând bucuros să dea o mână de ajutor Forțelor Aeriene, domnule.

— Șapte mii, urmează același curs. Trebuie să recunosc că faceți bine. Forțele Aeriene vă apreciază eforturile.

— Pentru nimic, domnule.

Michaelson a chicotit scurt:

— Poate acesta este și motivul pentru care... coboară întruna. Se pare că nu mai fac nimic pentru a se opune prăbușirii. Rămâi pe fir.

Chance și-a aprins gânditor o țigară. Afară era o vreme oribilă: vânt puternic, zăpadă viscolită și lună slabă. Îi aștepta o expediție grea, complicată și mai mult de inexistența vreunei căi de acces spre est.

— Haideți, tovarăși, a mormăit el. Săltați jucăria și întorceți-vă acasă.

— Mai puțin de șase mii opt, s-a auzit din nou vocea lui Michaelson.

A urmat o tăcere mai lungă, apoi generalul a revenit în difuzor:

— A dispărut de pe monitor, Chance. Mă tem că...

— Am înțeles, domnule general. Avem însă nevoie de o localizare cât mai precisă.

— O să v-o transmitem. Cei de la BMEWS se ocupă de asta. Păstrăm legătura.

Două minute mai târziu a fost comunicată și poziția. Chance a verificat coordonatele pe harta uriașă din sala de telecomunicații, apoi a apăsat comutatorul Tannoy.

— Vă vorbește Chance. La douăzeci și două de mile est-nord-est de noi s-a prăbușit un avion. S-ar putea să fie rusesc. Vom pleca acolo. Am nevoie de un tractor de mare capacitate, de un vagon pe schiuri, de două buldozere și două...

S-a oprit neștiind ce echipaj se putea afla la bordul avionului.

— Nu două, trei Polecaturi. Personalul să se îndrepte imediat spre tunelul de îmbarcare. Și aș fi recunoscător dacă dom-

nul doctor ar opri casetofonul lui cu muzică și ni s-ar alătura. Asta-i tot.

Chance s-a dus în grabă în camera sa și a început să se îmbrace: pantalonii din postav Grenfell, căciula din blană, hanoracul, ghetele lungi din pâslă albă. Apoi a plecat precipitat spre hangarul tractoarelor. Ventilatorul din tavan abia mai prididea să scoată fumul emanat de motoarele diesel. A urmărit remorcarea și cuplarea vagonului pe schiuri la tractorul portocaliu, a aruncat o privire la Polecaturile ambalate, apoi s-a urcat în cabina buldozerului cel mai apropiat de ieșire.

– Deschideți porțile! a strigat el. Înainte!

Glasul lui s-a pierdut în vacarmul motoarelor, dar brațul care flutura în vânt avea încă din vremurile cavaleriei semnificația „Înainte!" În toate vehiculele, mâinile protejate de mănuși cu două degete au început să manevreze manșele. Convoiul a trecut prin niște porți uriașe care duceau spre „Strada Principală" și spre baza rampei, loc în care buldozerele și-au coborât lamele uriașe pentru a da zăpada la o parte, operație cunoscută la Camp Hundred ca „măturarea pragului".

Pe măsură ce mașinile urcau spre suprafață, radiatoarele din cabine dădeau căldură din ce în ce mai mare.

Chance se întreba cât va dura această expediție și în ce stare va găsi echipajul avionului. Chiar dacă membrii acestuia au reușit să supraviețuiască prăbușirii, dacă nu erau echipați pentru condițiile din zona arctică, nu vor trăi mai mult de câteva minute, fără un adăpost cât de cât.

Își imagină cuprins de un fior ce va găsi acolo, dar încercă să se gândească mai bine la modul cum va ajunge la locul dezastrului.

Douăzeci de mile nu reprezentau o distanță mare, mai ales în condiții normale de drum. Există oameni care o pot străbate în fugă în circa două ore. Aici însă nu erau deloc niște condiții normale și Chance își amintea de situații în care o expediție de douăzeci și cinci de mile putea dura o săptămână întreagă, dacă pe traseu apăreau crevase și dacă chiciura deasă reducea vizibilitatea nu la câțiva metri și nici măcar centimetri, ci pur

și simplu la zero. Și-ar fi dorit să fi putut trimite în această misiune rapidele Polecaturi cu experimentatul lor echipaj. Acestea ar fi putut parcurge distanța în mai puțin de o oră. Dar nu le-a trimis; exista deja riscul ca acestea să dispară în una din adâncile crevase pe care plutirea permanentă a banchizei le deschidea și le închidea la loc și pe care vântul le acoperea cu punți înșelătoare de zăpadă. Până le observai, cădeai deja în adâncuri. Acesta era și motivul pentru care cele două buldozere și tractorul erau legate între ele prin cablu; cel puțin, dacă vehiculul din capul coloanei se prăbușea, celelalte din spate puteau să-l tragă înapoi, sau în cel mai rău caz să mențină cablul întins pentru a-i ajuta pe cei de jos să urce teferi la suprafață.

Coloana de vehicule înainta cu greu. Șoferii abia zăreau prin parbrize contururile mașinilor din față. În timpul nopții care ține aici cinci luni, în perioada dintre răsăritul lunii, nu puteai vedea mare lucru în afara rafalelor de zăpadă viscolită în lumina farurilor.

După ce au parcurs cinci mile, Chance a pornit stația radio.

– Chance pentru Hundred. Chance pentru Hundred. Terminat.

– Hundred pentru colonelul Chance. Vă recepționez foarte clar, domnule. Raportez că v-ați îndepărtat de traseul corect două grade spre sud.

– Două grade?

– Da, domnule.

Chance coborî microfonul și-i strigă șoferului:

– Ia-o la dreapta, Jablonsky, am deviat cam mult spre sud!

Își aruncă apoi privirea asupra busolei, dorindu-și ca acest instrument să-i fi fost mai folositor. La aceste latitudini, apropierea de Polul Nord provoca deviații imprevizibile. După câteva minute, Chance i-a făcut semn șoferului să continue drumul în linie dreaptă și a luat din nou microfonul.

– Acum e bine, Hundred?

– E bine, domnule.

– Stai cu ochii pe monitor, Hainey. Voi lua legătura cu tine din minut în minut.

– Am înțeles, domnule.

Următoarele șapte mile le-au parcurs fără nici o deviere de la traseu. Chance a luat legătura cu baza la fiecare șaizeci de secunde așteptând de fiecare dată verdictul în legătură cu direcția de avansare. Până aici lucrurile mergeau bine: străbătuseră douăsprezece mile în mai puțin de o oră...

Brusc, tractorul zmuci cu putere, proiectându-l pe Chance cu capul în parbriz. Căciula din blană și gluga hanoracului au preluat o parte din forța impactului, dar ciocnirea fusese totuși dură și dureroasă. Se așeză din nou pe spătarul scaunului, încercând să învingă forța de gravitate. Protejat de centura de siguranță, Jablonsky a reacționat rapid, oprind motorul, dar buldozerul se înclinase deja la un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Chance rămase încordat, rugându-se să nu se întâmple nimic cu cablul care acum trebuia să fie întins la maximum. Se uită prin geamul lateral la zăpada compactă, apoi își îndreptă privirea înainte, prin parbriz, la lumina aruncată de faruri pe peretele alb al crevasei. Cu toate acestea, era imposibil să-ți dai seama de adâncimea acesteia. Farurile luminau peretele pe o porțiune de mai bine de 6m. A urmat o nouă smucitură, urmată de o alta și fasciculul farurilor s-a înălțat un pic față de orizontală. Nu le rămânea decât să aștepte și să spere că șoferii tractorului și celuilalt buldozer nu au permis slăbirea nici unui cablu. Manevra colectivă de a avansa foarte ușor și drept înainte nu ar fi fost foarte dificilă, dar în aceste condiții era exclusă.

– Să dau înapoi, domnule? a întrebat disperat Jablonsky.

– La prima smucitură. Dar ușor de tot, Jablonsky. Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă să nu zdrobești buza crevasei.

Uriașele ghete din pâslă albă erau destul de grosolane și nu permiteau un control sensibil pentru a evita ca șenilele late de cincizeci și patru de inci să nu pulverizeze stratul compact de zăpadă pe care stătea acum buldozerul. Într-o astfel de situație buldozerul trebuia manipulat cu cea mai mare atenție.

Chance simți o mică modificare a nivelului cabinei și-și îndreptă ochii spre mâinile și picioarele șoferului care trăgeau de manete și apăsau pe pedale. Privirea îi alunecă apoi pe peretele crevasei pe care luminile farurilor coborau ușor, lăsând să se vadă straturile căderilor de zăpadă care marcau numărul anilor. Continuau să se retragă.

— Ține-o tot așa, Jablonsky.

Șenilele nu derapau, permițându-le să se retragă centimetru cu centimetru. Așteptarea încordată îl făcuse pe Chance să transpire. Nu va dura prea mult: tractorul avea o greutate imensă, iar zăpada de dedesubt rămânea comparativ moale.

De data aceasta avuseseră noroc. O clipă mai târziu, Chance se putea rezema din nou pe spătarul fotoliului său. Tractorul a fost în fine ambalat la maximum și, înfigându-și șenilele în stratul de zăpadă, a ieșit din zona de pericol.

— E-n regulă.

Când imensul tractor se opri, Chance deschise ușa și sări jos rămânând intenționat în bătaia luminilor, făcând semn celorlalte mașini să înainteze, apoi oprindu-le la numai câțiva metri de gura crevasei. Deschise compartimentul de scule al propriului tractor și scoase de acolo o lampă mobilă cu fir lung, o conectă la sursa de curent, își legă o frânghie de siguranță în jurul umerilor și porni încet spre buza crevasei. Acum totul depindea de adâncimea acesteia. Crevasele puteau avea adâncimi cuprinse între câțiva metri și mai mulți stânjeni, câțva metri sau mile întregi. Cu cât crevasa era mai lungă și mai profundă, cu atât riscul era mai mare. Nu puteai afla decât dacă intrai în ea. Odată pătruns acolo pentru a-i sonda structura, pericolul te pândea la tot pasul, știind că poate stăteai pe un pod de zăpadă și că în orice clipă puteai fi înghițit de adâncuri.

Pe măsură ce se apropia își proptea și mai puternic picioarele în zăpadă. Nu se putea pune problema unei surpări. La urma urmei, buza crevasei suportase greutatea tractorului. Cu toate acestea, trebuia să acționeze cu prudență. Simțind că hamul de siguranță devenise prea lejer, trase cu putere pentru

a le aminti celor care îl ancorau să țină frânghia întinsă. Apoi îndreptă fasciculul lanternei spre adâncul crevasei.

Avea o adâncime de vreo 30, poate 9 sau 10,5m, iar pereții se îngustau spre fund; mă rog, era mai rău decât sperase, dar nu atât de rău cât ar fi putut fi. Lățimea: poate vreo 4,5m.

Chance se întoarse și dădu instrucțiuni lui Jablonsky și lui Martin care porniră celălalt buldozer, apoi se întoarse în cabina încălzită a tractorului pentru a urmări de acolo mersul lucrărilor. Lamele de 4,5m ale buldozerelor puteau disloca opt sau nouă metri cubi de zăpadă o singură dată, pe care acum o împingeau spre marginea crevasei, aruncând-o înăuntru, o tonă la fiecare cursă, umplând încet, încet abisul. Chance se uită la ceas. Pierduseră deja douăzeci de minute, iar umplerea și tasarea crevasei mai putea dura pe puțin încă o oră. Nu-i mai păsa câtuși de puțin de șansa ca pe fundul prăpastiei să mai fi rămas vreun suflet de om.

După o vreme, coborî din nou și se duse la marginea crevasei. Cele două buldozere munceau de zor, dar zăpada nu umplea decât baza îngustă a crevasei; pe măsură ce se înainta în înălțime, progresul înregistrat era mai puțin vizibil. Se întoarse, neatent, în clipa în care huruitul motoarelor din spatele lui anunța apropierea lui Jablonsky și simți biciuirea vântului pe obraji. Se răsuci imediat cu spatele în acea direcție și trase șnurul glugii până când acesta formă un inel îngust care îi proteja chipul. Respirația va încălzi acest spațiu închis, iar fața îi va fi la adăpost de vântul înghețat.

Uriașele motoare diesel huruiau în noapte, iar buldozerele se deplasau înainte și înapoi, împingând cu lamele lor de oțel zăpada în abis. Chance mai trecuse de multe ori prin așa ceva. Graba nu ducea niciodată la nimic bun. Șoferii munceau din greu, dar astuparea crevasei se putea compara cu umplerea unei găleți cu linguriță. Cel mai bine era să-ți vezi în continuare de treaba ta, fără să te uiți prea des în jos. Dacă reușeai să te gândești o vreme la altceva, apoi te întorceai la munca ta, aveai o mare satisfacție să constați progresul făcut.

Chance luă legătura cu Camp Hundred.

– Întrebați-i pe cei din Thule dacă au vreun semn de viață de le cei care au eșuat, îi transmise el lui Hainey. Spune-le să urmărească cu atenție orice frecvență din zona sinistrată.

– *Am înțeles, domnule.*

Rămase la aparat și, câteva minute mai târziu, se auzi din nou glasul lui Hainey:

– *Au folosit stația de interceptare, domnule, chiar din momentul în care supravegherea prin radar a căzut, dar nu au înregistrat nici un semn de viață.*

– Mulțumesc, Hainey. Am terminat.

Chance își aprinse o țigară, așteptând, abținându-se cu greu să rămână înăuntru. N-avea nici un rost să se grăbească: o altă crevasă exact ca aceasta sau chiar mai mare îi aștepta poate la câteva sute de metri mai încolo și vor trebui să ia totul de la capăt.

În cele din urmă ieși din cabină, strângându-și din nou șnurul glugii și înaintă spre crevasă. Zăpada ajunsese acum aproape de nivelul superior. Peste câteva minute va ajunge la cota maximă. Rămase acolo urmărind progresul lucrării și simțind cum frigul îi pătrunde în oase. Pentru a stimula circulația, începu să bată pe loc din picioare și să-și îndoaie brațele. Șoferii nu mai aveau nevoie de instrucțiuni pentru a-și face datoria. Cu toții mai trecuseră prin astfel de experiențe. Chiar și după ce zăpada ajunsese la nivelul buzei superioare a crevasei, ei își continuară munca pentru a permite comprimarea zăpezii prin trecerea vehiculelor grele peste ea. Pe măsură ce nivelul zăpezii creștea, Chance își verifica starea organismului, mișcându-și degetele în mănuși, picioarele în bocanci și încordându-și mușchii feței. Înghețul mușca cu aviditate din carne și asta îl făcea atât de periculos. Primele degerări ale sprâncenelor, nasului, pomeților obrajilor sau bărbiei erau atât de sensibile, încât nici nu îți dădeai seama când ai și înghețat.

Zăpada depășea acum vizibil nivelul solului. Chance așteptă până când stratul ajunse înalt de vreo 1,5m, apoi făcu semn unui vehicul Polecat să înainteze. Acesta se apropie în viteză și

se opri la marginea crevasei. Chance se cățără pe șenile și deschise portiera.

– Mergi încet, câte un metru. Sub tine, zăpada va fi presată și s-ar putea să te înclini înainte. Dacă ți se întâmplă așa ceva, așteaptă calm până te redresăm.

– Am înțeles, domnule.

Polecatul fu conectat prin cablu de tractor, apoi înaintă spre marginea stratului de zăpadă. Botul său se ridica atunci când tractorul îl împingea înainte și în sus, apoi cobora ușor când zăpada se tasa sub greutatea lui. Ajunse destul de repede pe partea cealaltă, dar Polecatul era un vehicul ușor, nedepășind două tone în timp ce buldozerele și tractorul aveau fiecare câte douăzeci. Chance făcu semn Polecatului să se întoarcă de unde pornise pe o linie paralelă cu prima traversare, apoi dădu comanda buldozerelor să mai aducă zăpadă. Repetă această operație de cinci ori înainte de a îndrăzni să lase vehiculele mai mari să treacă, dar nu înainte de a se consulta și cu Jablonsky.

– Hai să încercăm o mică tură, Jablonsky! îi spuse el.

Șoferul plin de transpirație acționă manetele și buldozerul se urni din loc. Când se apropie de marginea prăpastiei și apoi trecu peste zăpada adusă acolo, se opri un moment, iar botul lui coborî o fracțiune. Jablonsky se uită la Chance.

– Încă un metru, îl îndemnă acesta.

Botul mașinii se înclină și mai mult, la un unghi de vreo zece grade.

– Trebuie să mai facem niște transporturi de zăpadă, spuse Chance, iar Jablonsky întoarse buldozerul în locul de unde pornise.

Câteva minute mai târziu traversau crevasa și marcau puntea de trecere cu fanioane înalte de 4,5m adânc înfipte în zăpadă.

După ce ajunseră cu toții pe marginea cealaltă, Chance le făcu semn să pornească înainte. Uitându-se la ceas își dădu seama că de la plecarea lor din Camp Hundred trecuseră mai mult de două ore. Nu mai exista nici cea mai mică șansă ca cineva să supraviețuiască după două ore în aceste condiții, dar el

primise ordin să ajungă la locul catastrofei, iar convoiul putea s-o facă.

Înaintau constant, ghidați de instrucțiunile transmise de la Camp Hundred. Drumul le fu din nou întrerupt de o crevasă, dar aceasta nu avea decât vreo zece metri adâncime și buldozerele o umplură în numai câteva minute.

Patruzeci de minute mai târziu, Chance privi la kilometraj. Trebuiau să fie destul de aproape, iar Hainey le comunicase că erau pe calea cea bună. Chance aprinse farurile puternice de deasupra cabinei și începu să le rotească într-un arc lin, de căutare. Vizibilitatea nu depășea 182m pe nici una din laturi și numai Dumnezeu știa cât de mult alunecase la aterizare avionul avariat. Îi ordonă lui Jablonsky să oprească, ieși din cabină și înșiră toate vehiculele în linie. Era o procedură riscantă care le punea în pericol, dar era singura modalitate de a da peste epava avionului.

Cele șase mașini, depărtate la 91m una de alta, începură să înainteze ușor. Chance privi zăpada vânturată în fasciculul de lumină și se întrebă cât va mai dura până când aceasta va acoperi toate urmele lăsate de avionul prăbușit. Dacă fuselajul fusese într-adevăr turtit, iar coada zdrobită, era de presupus că epava era deja acoperită de stratul de zăpadă, dar, de obicei, întotdeauna mai rămâne câte ceva și la suprafață: o aripă, o coadă, o antenă.

Câteva minute mai târziu observă semnalele luminoase ale unui Polecat din dreapta șirului de vehicule și se îndreptă în acea direcție. Înainte de a ajunge acolo zări un orificiu pe jumătate acoperit de zăpada viscolită care nu putea fi creat decât de un obiect care trecuse ca un bolid prin învelișul de gheață. Întrebarea era în ce direcție? Dar cum îi era mai ușor să înainteze decât să se întoarcă, Chance hotărî să se ia după urmele lăsate în dreapta. Ceea ce urmă îi confirmă faptul că avusese dreptate. După vreo 182m farurile prinseră în bătaia luminii un deget melancolic arătând spre cerul nopții. Porniră cu toată viteza într-acolo.

Uriașul avion cu reacție era făcut bucățele. Numai Dumnezeu mai putea ști câte fragmente ale epavei zăceau încă sub stratul de zăpadă, dar lungul fuselaj cu coada ruptă apărea ca o grămadă stranie de conducte cenușii.

„Acum – gândi Chance – riscul unui incendiu este destul de redus: fie că acesta se produsese deja, fie că nu va mai izbucni.“ Jablonsky trase buldozerul lângă corpul avionului și Chance sări afară cu o lanternă în mână.

Urcă cu grijă în fuselajul zdrobit, croindu-și cu greu drum prin plăcile de tablă făcute fâșii și încercând să vadă ceva la lumina slabă a lanternei. Nu găsi decât o grămadă de bidoane în care se afla probabil combustibil. Înaintă prudent spre cabină, trase ușa spartă și intră.

Înăuntru îi găsi pe cei cinci membri ai echipajului, prinși în centurile de siguranță ale fotoliilor lor, cu trupurile surprinse de șoc în poziții de-a dreptul grotești. Pilotul și copilotul fuseseră proiectați înainte și sfâșiați de hamurile în care erau prinși; operatorul radio zăcea cu capul pe stația lui; navigatorul atârna pe podea, iar hărțile acestuia fluturau în vântul rece care pătrundea prin parbrizul spart. Un alt bărbat așezat în spatele pilotului avea capul zdrobit în urma izbirii de scaunul din față.

Era limpede că nimeni nu reușise să supraviețuiască în urma impactului și poate că, la urma urmei, fusese norocul celor cinci. Dacă ar fi avut de ales, și Chance ar fi preferat moartea instantanee înghețului în așteptarea unui ajutor care, chiar dacă ar fi apărut într-un loc atât de uitat de Dumnezeu, ar fi venit prea târziu.

Se întoarse și parcurse din nou fuselajul. Vor aduna cadavrele și le vor duce la Camp Hundred; de acolo vor fi transportate cu avionul la Thule și, probabil, mai departe în Rusia...

Tractorul trase remorca lângă avion și opri. În câteva minute, cadavrele fură scoase din epavă. Chance mai intră încă o dată în avion. Nu mai fusese până acum într-o aeronavă rusească. Se uită peste tot plin de curiozitate, dar nu observă nimic ieșit din comun. Din câte își putea da seama, era un simplu avion militar, remarcabil numai prin țara lui de origine.

În fine, ieși. Aripile, pe care șocul le aruncase la mai mulți metri depărtare, fuseseră deja acoperite de zăpadă. Se apropie de una din ele. Era straniu să te gândești că aceste obiecte reci și moarte purtaseră cinci oameni prin înaltul nopții polare către sfârșitul vieții tuturor. Își continuă inspecția, observând cocoașele motoarelor, acum parțial acoperite de zăpadă și care în curând aveau să dispară pentru totdeauna sub carapacea de gheață.

Apoi se împiedică de ceva și fu cât pe-aci să cadă. Se aplecă și examină cu atenție obiectul care-i stătuse în cale: un cilindru lung și strălucitor, având în capăt o formă de coadă de pește. Dădu zăpada la o parte cu talpa ghetei. În tehnica modernă un astfel de obiect putea fi orice, dar acesta în mod special îi sugera o instalație de stropire a recoltelor pe care o văzuse într-o fermă din Kansas. Chance zâmbi. Orice misiune ar fi avut cei din avion, cu siguranță că nu pentru stropitul recoltelor veniseră până aici.

*

* *

Două ore mai târziu, erau înapoi la Camp Hundred. Tractoarele se odihneau liniștite în hangar, iar cadavrele fuseseră întinse într-o magazie. Chance se întorsese în *Main Street* și se îndrepta acum spre Clubul Ofițerilor. Intră, comandă un Old Grandad și bău. Apoi se uită în jos. Avu impresia că ghetele îi sunt pătate de ulei. Ba nu, nu era ulei. Le frecă cu mâna și acum și mâna devenise neagră. Se întrebă pe loc ce putea fi, apoi răspunsul îi veni. Era pur și simplu carbon. La urma urmei, la locul catastrofei nu e exclus să se fi produs un incendiu. Poate la unul din motoare.

Își termină băutura înainte de a se apuca să-și scrie raportul.

CAPITOLUL 1

Nu era o noapte frumoasă. În tot cursul zilei lapovița alternase cu o ploaie rece și în cele din urmă căzuseră de acord să cadă împreună. Am stat douăzeci de minute din ce în ce mai ud și mai nefericit, încercând să prind un taxi, dar toate taxiurile libere plecaseră acolo unde merg de obicei când e vreme urâtă, rămânând în circulație doar cele cu un singur pasager ursuz pe bancheta din spate. Poți să aștepți așa ore întregi: te repezi pe stradă de fiecare dată când vezi apropiindu-se o mașină galbenă, apoi te întorci în grabă la adăpost de îndată ce-ți dai seama că taxiul e ocupat și înainte ca anvelopele mașinii să arunce pe tine o perdea murdară de apă.

Așa că mi-am luat inima în dinți și am luat-o pe jos, cu pardesiul meu cel greu și care devenea și mai greu cu fiecare pas pe care îl făceam și cu pantalonii ușori din care apa se scurgea în pantofi. În fiecare eră oamenii se îmbracă în funcție de anotimp, dar tehnica și vânzătorii de îmbrăcăminte au hotărât că această concepție trebuia să fie foarte confuză.

Așa încât în zilele noastre instalațiile de aer condiționat suflă asupra ta aer rece ca gheața oriunde te-ai afla în casă, iar în timpul iernii încălzirea centrală te coace. Poate că în felul acesta iarna se vând mai multe costume subțiri, iar în iunie are mai mare cerere stofa din lână; în nici un caz asta nu sporește confortul.

Între Grand Central și strada 75 din East e o cale lungă, dar după o vreme, te uzi până la os, ți se face atât de frig și devii atât de îndârjit, încât până și Masoch te-ar găsi interesant. Îmi place apartamentul pe care îl ocup în strada 75, dar de data asta aș fi preferat să se afle în strada 46. Nu mă mai gândeam

decât la paharul de whisky și la baia fierbinte pe care o voi face, înainte de a ieși din nou în potopul de afară, de data aceasta dotat corespunzător pentru a uda și eu până la piele câțiva pietoni abrutizați de așteptarea unui taxi.

Am intrat pe ușa rotativă, tremurând ca un câine de vânătoare trimis de stăpânul lui să-i aducă rața împușcată din baltă și m-am dus drept la lift.

În hol am auzit vocea lui Bob:

– O, domnul profesor Edwards.

M-am oprit și m-am întors. Bob tocmai ieșise din cabina lui și rânjea la mine.

– Ajunge să-mi spui „domnul doctor Edwards".

– Dar aici scrie „profesor".

Între degetele lui boante ținea o scrisoare.

– Felicitări. Blocul nostru merita o astfel de promovare.

– Da, am răspuns. Mulțumesc.

Bob și cu mine eram singurii englezi din bloc. Menirea lui era – printre altele – aceea de a-mi aminti întotdeauna de unde mă trăgeam.

Am luat din mâna lui cele câteva scrisori și aproape că am dat buzna în ascensor. Apa de pe mine se scurgea pe mochetă, dar cel puțin pe jos se simțea un curent plăcut de aer cald. Mi-am scos pălăria și timp de patru secunde cât dura ascensiunea până la etajul meu m-am desfătat cu căldura din lift. Cu gândul numai la baia fierbinte care mă aștepta am scos cheia de la intrare ca Bat Masterton, am intrat în galop și am dat drumul la apă.

Am aruncat scrisorile pe birou, mi-am atârnat pardesiul în dulapul încălzit, mi-am prescris un amestec alcătuit din două părți whisky J&B și restul apă, am înghițit jumătate din lichid și am început să mă dezbrac. Dacă există pe lume vreo plăcere mai mare decât aceea de a zace într-o cadă cu apă fierbinte și de a sorbi dintr-un pahar cu scotch de calitate, vă rog să mi-o spuneți și mie. Într-o bună zi am să scriu o scurtă monografie despre plăcerile băii și am să arăt acolo că nici laptele de măgăriță și nici toate parfumurile și aromele Arabiei nu se com-

pară cu simpla și în același timp rafinata minune a căldurii dinăuntru și din afară.

Mi-au trebuit aproape zece minute ca să scot din mine fiorii de gheață, dar am rămas acolo o jumătate de oră, ca să fiu mai sigur, umplând din când în când cada până la refuz cu un picior educat care învățase să rotească robineții de când a făcut primii pași.

Am ieșit din cadă, m-am înfășurat într-un halat de prosop, am șters aburii de pe geamul de cristal al ceasului de mână și mi-am dat seama că timpul alergase pur și simplu. Nu eram încă în întârziere, dar nici nu strica să mă grăbesc puțin. M-am îndreptat spre dormitor, unde mă așteptau șosete uscate și cămăși curate, apoi mi-am adus aminte de scrisori, întrebându-mă absent cine oare mă promovase la titlul de profesor.

Scrisoarea de deasupra era de la *Reader's Digest* și-mi oferea o plăcere de o viață, cu condiția să cumpăr mai multe discuri cu concerte de neuitat; mai erau acolo o cerere de dolari fără echivoc din partea companiei de electricitate, două circulare de la agenția de asigurări și un teanc de prospecte multicolore de la mai multe corporații producătoare de medicamente, care nu mă implorau, ci mă rugau să le acord câteva minute din prețiosul meu timp, promițându-mi că era în binele sănătății pacienților mei. Și că era și foarte profitabil. Nu se menționa pentru cine. Oricum, cu mine nu o nimeriseră. Eu nu aveam nici un pacient. Un computer de aiurea a memorat magicile litere „DR.", le-a transmis și celorlalte computere și astfel am ajuns pe lista doctorilor din New York. Să le ia naiba de prospecte! Am să mă uit mai târziu pe ele.

M-am gândit bine și am ales o vestimentație elegantă și sobră pentru a-i convinge pe toți medicii cu renume de la recepție că nu eram un iresponsabil și nici nu aveam de gând să fac curte nevestelor lor, mi-am pus pe mine un trenci și m-am pregătit de plecare. E imposibil să îmbraci un trenci cu cordon și să-ți pui și pălărie fără să pari o imitație proastă a mult regretatului Bogey, așa că m-am privit un pic în oglindă. Mi-am încleștat pumnul, cu arătătorul înainte și cu degetul mare în

sus. „Te-am prins, profesore," am spus. Efectiv nu știu din ce film era replica, dar sunt convins că marele actor a spus-o cândva. Normal că joaca asta mi-a adus aminte de ceva, așa că m-am întors la birou și am găsit scrisoarea. În dreptul destinatarului scria cât se poate de clar PROFESORULUI EDWARD, FAGS. În aceste trei cuvinte existau tot atâtea greșeli: unu, eu nu aveam decât titlul de doctor; doi, numele meu era, și mai este încă, Edwards, cu un „s" la sfârșit; trei, eu eram chirurg, nu geograf. Era o dovadă clară a mahmurelii celui care bătuse la mașină adresa și aș fi aruncat imediat scrisoarea dacă n-aș fi dat cu ochii de marca poștală. Pe ea scria *Mockba*. Era datată cu două săptămâni în urmă. Târziu sau nu, vă întreb și pe dumneavoastră dacă ați putea trece cu vederea o astfel de marcă poștală.

Mi-am vârât degetul cel mare prin deschizătura plicului, l-am deschis și am scos de acolo un mic prospect. Am aruncat plicul la coșul de gunoi și am examinat hârtia din mână. Era tipărită în limba rusă și m-am întrebat ce conținea și cine putea fi expeditorul. Frunzărirea materialului nu m-a ajutat să trag nici o concluzie. N-am găsit nici o scrisoare, nici o carte de vizită. Am băgat hârtiile în buzunar, gândindu-mă că le voi folosi ca subiect de conversație la recepția care mă aștepta.

Am coborât cu ascensorul până la garajul din subsol, unde mă aștepta MG-ul meu prăpădit. Într-o bună zi nici n-o să mai fiu observat de vreun uriaș Lincoln care mă va înghiți pur și simplu, dar până atunci preferam să rămân împătimitul pentru mașini sport, să-mi schimb vitezele cu mâna mea și să stau cu ochii pe turometru pentru a ști când e momentul cel mai potrivit pentru așa ceva. În același timp eram bucuros că Dumnezeu îmi dăduse minte să-mi cumpăr un autoturism cu un singur geam lateral. Am pornit motorul și MG-ul a scos un mârâit încântător, apoi s-a repezit ca o săgeată printre celelalte mașini din garaj și a urcat rampa ieșind cu un zgomot asurzitor în stradă. Am traversat orașul îndreptându-mă spre parc.

Parteneriatul dintre lapoviță și ploaie luase sfârșit. Lapovița se transformase într-o adevărată viforniță. Fulgi mari și grei

de zăpadă apoasă se izbeau de parbriz, zăbovind acolo o vreme, lipiți de geam, până când ștergătoarele îi dădeau la o parte îngrămădindu-i în jurul stâlpilor caroseriei. Zăpada nu avea însă nici o putere asupra carosabilului, care continua să rămână doar ud, strălucitor și înșelător. În același timp fulgii reduceau foarte mult vizibilitatea obligându-mă să reduc viteza până la treizeci de mile pe oră. E o viteză detestabilă, mai ales pentru o mașină mică cu schimbător manual de viteze pentru că nu știi niciodată dacă trebuie să fii într-a treia sau în ultima, bâjbâind ca un orbete. În viteza cea mai mare aștepți cu un sentiment al vinovăției o propulsie mai rapidă, iar în viteza a treia te întrebi tot timpul de ce naiba e nevoie să prăpădești atâta combustibil. În ce mă privește, e singurul argument pentru care aș înclina pentru schimbătorul automat de viteze și bănuiesc că acesta este și motivul pentru care locuitorii marilor orașe preferă fie mașinile, fie renunță pur și simplu la condus. Dar eu nu mă număram printre aceștia; eu eram crescut la țară, unde am învățat să conduc pe drumuri pe care conta foarte mult suspensia și mânuirea schimbătorului de viteză și mi-aș fi dorit din toată inima ca într-o bună zi să revin la acele drumuri, în loc să mă îndrept, ca acum, prin aceste defilee ale Manhattan-ului spre un parc pătrat, bântuit de tot felul de borfași, tâlhari și violatori și străjuit spre est de zgârie-nori care îți aminteau tot timpul că acei copaci și gazonul parcului erau, de fapt, invadatorii zonei de oțel și sticlă.

De fiecare dată când intram cu mașina în parc, mai ales noaptea, rosteam în șoaptă o scurtă rugăciune, implorând Cerul să nu-mi pice nimic umed pe capul distribuitorului și să nu mi se înfunde carburatorul din cauza vreunei scame din benzină. O pană noaptea în Central Park însemna numai necaz: colecția de produse derivate ale civilizației care stăteau la pândă la tot colțul în parc îți putea fura totul apoi, pentru a se și distra puțin, te putea lua și la șuturi. De multe ori m-am întrebat dacă nu cumva nici tâlharii înșiși nu simțeau un pic de frică la intrarea în parc. Și oare dacă nu le pica în mână nici o victimă nevinovată, se furau între ei?

Am pătruns în parc gândindu-mă la seara care mă aștepta. La dineurile newyorkeze se practică un formalism rigid pe care nu-l întâlnești nicăieri în lume. Poate că numai în New England oamenii sunt mai scrobiți, dar eu nu cunosc New England și nici nu simt nevoia. Mie îmi plac mesele vesele. Gentlemanii cărora le face plăcere să se creadă notorietăți în domeniul medicinii din New York îmi sugerau întotdeauna o asemănare uriașă cu sticlele pe care le scoteau din pivnițe pentru astfel de ocazii: acoperiți de pânze de paianjen, scorțoși și plini de ani. Nevestele lor poleite cu bijuterii aveau tendința de a se adresa cu apelativul „tinere" și, în general, îți vorbeau de parcă fiecare cuvânt rostit începea cu literă mare. Multe dintre ele se cățăraseră cu ghearele în vârful acestei piramide și pentru ele ascensiunea devenise un *hobby*. Greu vei găsi o adunătură mai ticăloșită, bărbați sau femei, ca tagma medicilor. Era de mirare că nu-mi luasem pe mine un smoching; de fapt, nu era deloc de mirare, pentru că pur și simplu nu aveam. Dacă ar fi fost obligatoriu să mă îmbrac cu așa ceva, n-ar fi avut decât să se descurce fără mine.

Traficul era destul de lejer. Îmi imaginez că toată lumea se retrăsese acasă, hotărând să rămână acolo printre paharele cu martini și radiatoare, mânuind cu viteză telecomenzile pentru a evita calupurile publicitare. E un joc mult mai distractiv decât urmărirea programelor propriu-zise. O dată am reușit să stau și eu douăzeci și trei de minute fără să dau de reclamele unui produs sau sponsor.

Alunecam ușor pe aleile parcului ascultând buletinul de știri și sperând să găsesc la recepție o băutură mai tare decât clasicul sherry, când, din spatele meu s-a năpustit o mașină cu toate farurile aprinse. Lumina puternică reflectată de oglinda retrovizoare m-a orbit. Am ridicat mâna pentru a-mi proteja ochii, dar era prea târziu; eram total năucit. Am luat piciorul de pe accelerație și am frânat imediat, neavând chef să intru în vreun copac nici măcar la treizeci de mile pe oră. În clipa aceea am observat că luminile se mutaseră un pic mai la stânga mea. Îmi amintesc că m-am gândit că dacă respectivul încalcă regula-

mentul privind depășirile în parc, cel puțin nu mă va lovi după ce încetinisem.

Dar n-a fost așa. M-a lovit. Ajungând în dreptul meu, uriașa limuzină s-a răsucit, lovindu-mă lateral, cu forță și zgomotos. Am avut impresia că totul se învârtea în jurul meu. Total dezorientat, am răsucit disperat volanul în direcția în care speram să redresez mașina și am apăsat cu putere pe frână. Discurile servo de 0,2m, binecuvântate să fie, și-au făcut datoria, oprindu-mă imediat pe o alee lăturalnică.

În clipa aceea parbrizul s-a făcut țăndări. O secundă a fost acolo, curat și limpede datorită ștergătorului și zăpezii, în următoarea secundă se crăpase tot, devenind opac. L-am lovit cu putere, împingând cioburile geamului securitizat pe capotă și prin orificiul format am zărit, încă orbit, farurile din spate ale limuzinei care se făcea nevăzută în fața mea. Am lovit din nou cu pumnul în sticlă, făcând o gaură de vreo 0,36m și m-am uitat în jur. MG-ul meu ieșise din carosabil pe gazon, dar, slavă Domnului, se afla încă tot pe patru roți și motorul era în stare de funcționare. Am băgat în marșarier și m-am întors pe aleea asfaltată, apoi am accelerat, sperând că micuța și rapida mea mașină îl va ajunge din urmă pe cel care mă lovise adineauri.

N-ar fi trebuit să mă mai ostenesc. Pe lângă faptul că existau mai multe ieșiri din parc, tipul pornise din capul locului cu o viteză mai mare decât a mea și probabil că de îndată ce își dăduse seama că mă lovise fugise de mâncase pământul. De fapt, nici nu știam ce să caut. Nu eram sigur că reținusem cum arată mașina lui și, oricum, e foarte dificil să vezi aripa din spate dreapta a mașinii din fața ta. Am ieșit din parc cu fața și cu mâinile înghețate, cu poala plină de zăpada apoasă care intrase prin gaura parbrizului și plin de nervi. Am crezut că era vorba de un șofer care fuge de la locul accidentului de teama problemelor pe care i le-ar putea face poliția newyorkeză și companiile de asigurări.

Nu știam precis, dar asta îmi trecuse atunci prin cap.

CAPITOLUL 2

A fost într-adevăr sherry. Unul foarte sec. Îmi amintesc cum descria bunica mea de origine scoțiană o astfel de băutură: te drege dacă ești stricat la burtă. E de ajuns să sorbi o înghițitură și începi să te învârți timp de câteva minute cu obrajii subți în timp ce toată saliva ți se retrage de unde a venit, iar papilele gustative se chircesc înainte de a intra într-o paralizie parțială, dacă nu totală.

Sherryul provenea din Spania și probabil că amfitrionii s-au simțit vinovați pentru asta pentru că tot restul serii s-au servit numai băuturi autohtone. E vorba de o *Alles Amerikanischer Hock* din California, îmbuteliată probabil de Liga germano-americană pentru a demonstra avantajele pe care le avea Hitler și un lichid foarte dens din nordul statului, la care se referea poate și Nelson Eddy când cânta cu atâta entuziasm *Jos cu vinul roșu de Burgundia.*

Conversația se purta pe teme cât se poate de simandicoase. Nu mă număr printre acei doctori care sunt convinși că numai câțiva ani petrecuți în facultate le conferă o eternă infailibilitate, dar obținerea unui grad medical necesită din când în când o sclipire, chiar și sfioasă, a țesutului creierului. Munca de după absolvire te obligă chiar să pui acest organ la o muncă grea. Și iată-mă printre stâlpii AMA*, unii dintre ei cu specializări a căror menționare numai se poate întinde pe mai multe pagini. La un moment dat, o doamnă m-a întrebat cu ce treburi mă

---

* American Medical Association – Asociația Medicală Americană (n.t.).

aflam în Statele Unite, dar tocmai când mă pregăteam să-i răspund, atenția ei a fost captată în altă parte.

Nu numai că serata risca să nu mă recompenseze cu nimic, dar era și îngrozitor de plicticoasă. Sunt pe deplin conștient și de acord cu convenția potrivit căreia subiectul duodenului și al fluidului lombar nu trebuie discutat la masă, dar am nutrit o infimă speranță că cei prezenți vor vorbi măcar despre muzică, despre problemele îngrijirii medicale, sau cel puțin despre principiile etice pe care le ridică controversata problemă a transplanturilor. Am petrecut câteva ore spunând „da" vulturiței cu creastă albastră din stânga mea, prefăcându-mă foarte preocupat și murmurând un „mmmm" cu un aer îngrijorat spre papagalul îmbrăcat țipător din dreapta mea. Nu exista nici un pericol să spun vreo prostie; nici una dintre ele nu se aștepta din partea mea la vreo discuție în contradictoriu sau la vreun dezacord. Asta mi-a dat și libertatea de a mă gândi la cât de gros devenise între timp stratul de zăpadă de pe MG-ul meu. Peste gaura din parbriz pusesem un ziar pe care îl fixasem cu cele două ștergătoare, dar fiind vorba de New York, cu siguranță că un trecător amabil a avut prezența de spirit să-l scoată de acolo.

Pe la miezul nopții, când cei din jurul meu începuseră să discute despre ceea ce Johnny îi spusese lui Candice Bergen și cât de perfect reușise aceasta să blocheze strălucitul gambit, am considerat că fața mea are nevoie de o schimbare înainte de a mima expresia interesului politicos pe care o purtase cu eforturi din ce în ce mai mari.

– Plecați atât de devreme? m-a întrebat gazda seratei.

Glasul ei era exersat pentru rostirea acestei întrebări care devenise pentru ea un reflex, dar privirea nu-i trăda nici o urmă de interes. Amfitrionul, un rege al geriatriei care începuse să aibă el însuși nevoie de practicile acestei discipline, a bolborosit ceva de genul... „mai treci pe la noi, tinere". Ușa s-a deschis și am fost liber, liber, liber, cum vă spun. Cred că am avut același sentiment cu al celor care se eliberează de la San Quentin.

Nu mai ningea. Probabil că plictiseala devenise universală. Am tras de câteva ori aer în plămâni, mi-am legat cordonul pardesiului meu model Bogey și am început să număr roțile MG-ului. De data asta erau toate trei. Ziarul dispăruse, bineînțeles, dar probabil că nu înainte de încetarea ninsorii pentru că nu a trebuit să iau cu mine înăuntru o lopată. Cu toate astea apei nu i-a trebuit prea mult să pătrundă prin pardesiu și prin pantaloni. Am pornit spre casă, sperând din tot sufletul că nu voi deveni niciodată enuretic. Când am coborât rampa garajului subteran, șansa mi-a zâmbit, și încă de două ori: nu numai că locul de parcare de lângă ascensor era liber, dar însuși ascensorul se afla acolo, cu ușile deschise. Cu o răsucire rapidă am coborât din mașină direct în ascensor și am apăsat pe buton. Un alt locatar nu fusese la fel de norocos ca mine. Am auzit lovituri de pumn în ușa care tocmai se închisese, dar unul din avantajele ascensoarelor automatice este acela că te eliberează de povară oricărei genoflexiuni în direcția bunelor maniere.

Ușile ascensorului s-au deschis. Cu cheile în mână, am parcurs coridorul și am intrat în apartament, având sentimentul obișnuit și cald de mândrie pentru proprietatea mea. Iată-mă, eu, John Edwards din Kendal, Westmorland, locatarul unui apartament în East Seventies, care este al meu, în întregime al meu, atâta vreme cât voi putea să-mi plătesc chiria.

Senzația de căldură îmi dispăru și, brusc, am devenit la fel de rece și umed ca turul pantalonilor de pe mine. N-am mai făcut nici un pas. Am închis ușa și am chemat liftul. În absența mea, în apartament intrase cineva; poate că răufăcătorii mai erau încă acolo și în cazul ăsta nu era exclus să fie înarmați cu cuțite, pistoale sau chiar mitraliere. De obicei nu mă pierd prea repede cu firea, dar în astfel de momente e bine să apelezi la sprijinul unui prieten.

Am sărit și eu de multe ori în ajutorul lui Bob și acum venise timpul să se revanșeze. După ce ușile ascensorului s-au deschis și l-am văzut îndreptându-se spre mine în pas alergător, n-am fost pentru o clipă sigur dacă este el sau nu, pentru că avea creștetul și unul din ochi bandajate. Celălalt ochi licărea

cu furie. Bob Roberts fusese polițai în Londra și, după ce ieșise la pensie, venise în Statele Unite pentru a fi mai aproape de fiica lui. Era un tip care nu se enerva cu una, cu două.

– Ce naiba ai pățit?

– M-a lovit cineva, spuse el. Mi-a luat și cheile. Nu știu încă de la ce apartament... sau poate apartamente... A intrat cumva la dumneavoastră, dom' profesor?

N-aveam de gând să-l corectez din nou. Cel puțin nu acum.

– Da, i-am răspuns. Tu ești în regulă?

– M-am ales doar cu un cucui, domnule. Sunt bine. Vă lipsește ceva din casă?

– Nu știu. N-am apucat decât să deschid ușa și s-o închid imediat la loc.

Bob a zâmbit, și-a dus mâna la șold și a scos de acolo o versiune în miniatură a bastonului folosit pe timpul nopții de polițiștii newyorkezi.

– E foarte folositor la nevoie.

Nu mi-ar fi făcut nici o plăcere să înfrunt un om înarmat cu așa ceva, dar lui Bob nici nu-i păsa de asta. Am deschis ușa și am intrat amândoi, aprinzând, rând pe rând, toate luminile.

Mai devreme nu reușisem să văd decât câteva perne pe jos, dar mă așteptasem la un adevărat haos și mă înșelasem. Cineva cotrobăise tot apartamentul, și era clar că o făcuse cu mare atenție, dar nu distrusese nimic. Am intrat cu Bob în fiecare cameră și am deschis toate ușile debaralelor, dar intrusul nu se mai afla acolo.

– Vă lipsește ceva? m-a întrebat Bob.

M-am uitat împrejur. Nu mi s-a părut că lipsește nimic. Am o tabacheră de argint care a aparținut tatălui meu și care se afla la locul ei, pe masa mea de lucru. Am căutat butonii de argint și aceștia erau la locul lor, în dormitor. Rembrandturi nu am.

– Nu observ nici o lipsă.

– Poate medicamente, domnule, a continuat Bob.

Am dat din cap că nu.

Bob a ridicat din umeri. Era poate a mia oară în viața lui când se afla în fața unui caz de efracție și așa ceva nu-l mai impresiona de multă vreme.

– Poate că v-au confundat cu altcineva și au intrat aici din greșeală.

– Poate, am spus și eu. Mulțumesc, Bob.

El a continuat:

– Ar fi bine să anunțați și poliția, domnule. Chiar dacă nu vă lipsește nimic. De mine au aflat deja, a mai spus el, punând mândru mâna pe bandaj. Polițistul tot polițist rămâne.

– Da, așa voi face. Mulțumesc, Bob.

– Nu cred că or să vină chiar în noaptea asta. Mai ales dacă le spuneți că nu vi s-a furat nimic.

– Așa e.

– Dar sunt sigur că dimineață vor fi aici.

– Da.

Dintr-o dată m-am simțit foarte obosit.

– Mulțumesc, Bob.

– N-aveți pentru ce, domnule.

Nu-i venea deloc să plece și, pe ochiul nebandajat am citit totul.

– Vrei să bei ceva?

Surpriză nevinovată și încântare. Nici nu-i trecuse prin gând așa ceva.

– Mă rog, sunteți foarte amabil, domnule.

Am turnat două whiskyuri babane.

– Vrei cu apă?

Bob a adulmecat băutura, încântat.

– Nu, mulțumesc. E păcat de băutura asta. Sănătate, domnule.

După cât de repede a topit conținutul paharului, mi-am dat seama că a văzut multe westernuri la viața lui. A lăsat paharul pe masă și mi-a spus:

– Noapte bună, domnule.

– Noapte bună, Bob și încă o dată îți mulțumesc.

– Eu vă mulțumesc, domnule.

Urmărindu-l cu privirea la plecare, i-am admirat calmul. În cel mai adevărat sens al cuvântului.

Am mai pus apă. O fac mereu, pentru a mai tăia din tărie. Nu-mi place câtuși de puțin senzația că înghit o greblă de grădinărit. Am topit repede paharul, cel puțin după criteriile mele, și mi-am mai turnat unul. Când cineva îți intră în casă în absența ta, senzația pe care o ai e una ciudată, de o frică aproape animalică. Cuiburile, vizuinele și casele omenești de tot felul sunt lăcașuri sacre. Când descoperi că cineva ți-a făcut o vizită fără să fie invitat, senzația aceasta ți se strecoară târându-se din subconștient și ți se întâmplă tot felul de lucruri. Te trec fiori pe șira spinării, faci piele de găină și ți se face părul măciucă, așa cum spune toată lumea că pățește.

Acest cuibușor tihnit din East Seventies care treptat-treptat mă ducea la sapă de lemn, mi s-a părut dintr-o dată că nu mai este la fel de confortabil, în maniera ciudată în care lucrurile nu mai par ce au fost odată când le privești din alt punct de vedere. Toate aceste piese de mobilier care fuseseră până acum doar un decor al livingului, au dobândit brusc contururile ascuțite și clare ale unor obiecte străine, au devenit, dacă nu reci și ostile, inspiratoare de teamă.

Am dat jos costumul sobru și îmbibat cu apă și m-am gândit că un duș îmi va face bine, dar n-a fost așa. Cum stăteam sub jetul de apă fierbinte și mă uitam la perdeaua de plastic, mi-a venit în minte un film intitulat *Psycho* și de o scenă din acesta în care un torent de sânge amestecat cu apă se scurgea pe jos din cadă. Era un film de Hitchcock. La ora asta probabil că dormea cu sforăituri undeva pe planetă, după ce a dat fiori unei jumătăți din populația civilizată a acesteia. Dacă făcea cu adevărat așa ceva, atunci nu merita deloc.

M-am frecat ca un sadic cu cel mai aspru prosop pe care l-am găsit, mi-am pus pijamaua, papucii și halatul și am început să bântui prin apartament, abia târându-mi picioarele și închizând toate ușile în urma mea. M-am dus și am tras cele două zăvoare și lanțul de pe ușa de la intrare. E mare păcat că nu te poți baricada decât atunci când ești înăuntru, iar când ieși

din casă ești nevoit să lași totul într-o maximă nesiguranță. Cineva va trebui să inventeze ceva și în acest domeniu: Ingersoll, Yale și Towne, nu știu, dar trebuie făcut ceva. Un astfel de produs ar aduce firmei respective o adevărată avere.

N-am reușit să adorm. M-am străduit din răsputeri, dar organismul își dă seama că încerci și refuză să coopereze, chiar și atunci când te prefaci că nu încerci. Nimic nu e mai înșelător decât monitorul mental. El îți știe întotdeauna adevăratele intenții și îți dă cu totul altceva; dacă vrei sincer să citești o carte, el îți trage pleoapele în jos, transformându-le în niște obloane de oțel; dacă vrei o dată să dormi până mai târziu, el face ce face și te trezește la primul cântat al cocoșului.

„Lasă-mă să dorm, blestematule", i-am spus. „Să te ia dracu", mi-a răspuns el. „Uite", i-am spus eu, simțind că cearșaful de sub mine se încreți se ca o scândură de masaj, „acum am să mă culc". „Ba n-ai să te culci", mi-a răspuns el. „Cum poți să dormi când brațele îți tremură în halul ăsta?" Așa că mi-am încordat brațul și l-am scos de sub pernă. „Vezi", a continuat el, „perna e prea moale". N-am vrut să mă gândesc la așa ceva, dar el m-a obligat și am început să mototolesc așternuturile din jurul meu până când m-am simțit ca un curcan legat fedeleș înainte de a fi băgat în cuptor. Așa că, în cele din urmă, am renunțat și am rămas întins pe spate, cu ochii în tavan și cu mintea atât de trează și limpede cum s-ar cuveni să fie, dar nu este niciodată, în salonul de consultații.

A fost o noapte de pomină. Aviatorii afirmă că pilotarea unui avion turboreactor constă în interminabile ore de plictiseală, punctate din când în când de momente de teroare maximă, și așa fusese și noaptea aceea pentru mine. M-am uitat în jurul meu prin dormitor și în curând era suficientă lumină să disting cu claritate toate contururile și formele. Era o liniște deplină, și totuși, nu cu multă vreme în urmă, cineva dăduse târcoale pe acolo, deschizându-mi sertarele și dulapurile și furișându-se pe covor.

Dar cine? Și de ce?

Cartierul East este asemănător cu Fort Knox. Trăiesc aici o mulțime de cucoane cărora le place să creadă că diamantele au fost scoase din pământ pentru a fi purtate, ci nu încredințate imediat supravegherii celor de la Chase Manhattan sau First National. În partea de sud a apartamentului meu sunt situate câteva blocuri care, probabil, adăpostesc la fel de multe picturi de valoare ca și muzeul Prado, mai multe bijuterii decât Turnul Londrei și suficient de multe piese de artă veche încât să întrețină licitațiile de la Parke-Bernet până la sfârșitul lumii. Prin simpla mutare într-un astfel de cartier, devii automat o țintă tentantă.

Dar apartamentul meu nu era situat chiar în zona de lux și, din câte mai știu și eu despre hoți, acestora nu prea le place să-și piardă timpul fără folos. Dacă a fost un hoț, atunci a trebuit să plece nesatisfăcut; nici măcar nu s-a înfuriat destul ca să dea cu piciorul în vreun scaun. Ceea ce m-a surprins, dacă stau să mă gândesc bine. Am auzit de atâtea ori despre hoți de case care își manifestau insatisfacția făcând totul țăndări. Toxicomanii și cei de teapa acestora erau, în orice caz, mult mai răutăcioși; ei făceau prostioare pe covor și-ți scriau pe pereți, dacă nu erai acasă sau te lucrau în foi de viță dacă se întâmpla să te surprindă înăuntru.

Și atunci cine a putut fi?

Cu siguranță, nu fusese cea mai fericită noapte din viața mea. Un șofer nebun în parc și un spărgător care l-a altoit pe Bob pentru a obține cheile de la apartamentul meu.

M-am ridicat imediat în capul oaselor. Oare cele două evenimente nu aveau vreo legătură unul cu altul? Apoi, fără nici un motiv anume, mi-am amintit de persoana care încercase și nu reușise să prindă ascensorul pe care îl luasem din garaj și de parbrizul spart. Mi s-a făcut părul măciucă.

Am aprins lumina, mai mult din nevoia de a fi mai sigur, și am încercat să asociez toate aceste mici incidente care au dat buzna pe neașteptate în existența mea atât de pașnică. M-am întors acasă pe jos, prin ploaie, am făcut o baie și am băut ceva. Poate că totul se datora whiskyului J&B? M-am urcat în mașină și am condus corect și responsabil prin parc, unde o altă mașină, alergând cu toată viteza și cu farurile aprinse, m-a

ciocnit lateral. A urmat apoi parbrizul. Presupusesem că fusese doar o pietricică care a zburat drept în geam și l-a spart. Am continuat să reconstitui totul, cât mai exact cu putință. Dar nu am ajuns la nici un răspuns. Absolut nimic până la momentul în care m-am întors în garaj cu MG-ul meu, am găsit locul de parcare liber și m-am strecurat cu repeziciune în ascensor. Și cineva dorise să urce cu mine. Apoi această...

Dar nu! Nu se întâmplase în acea secvență. Cel care se strecurase în apartamentul meu fusese aici *înainte* de a mă întoarce eu cu mașina.

Am încercat să mă gândesc ce dorise să găsească, presupunând că un spărgător caută întotdeauna ceva anume și toate aceste gânduri nu erau numai rodul imaginației mele exagerate după o seară lungă în timpul căreia nu a fost prea mult solicitată. Bob vorbise despre medicamente și știam și eu cu siguranță o mulțime de cazuri în care locuințele medicilor fuseseră violate de către tot felul de drogați în căutarea unor produse farmaceutice sau a unor formulare de rețete în alb. Aceasta era însă un apartament de locuit, nu cabinetul unui doctor, chiar dacă pe plăcuța din hol scria *Dr. J. Edwards*.

Dacă era să iau în considerare partea neagră a problemei, și tocmai asta făceam, fuga șoferului nebun după accident și parbrizul spart se petrecuseră *înainte* ca Bob să-și fi pierdut cunoștința în urma loviturii primite. Apoi intrarea în apartament și ascensorul. Ce se putea deduce din asta? Se putea deduce că, nereușind să mă lichideze în parc, se întorseseră imediat acasă, intraseră în apartament, nu găsiseră nimic acolo și mă așteptaseră în garaj, dar din cauză că fusesem atât de iute, mă pierduseră?

Era o nebunie. Văzusem prea multe filme; șoselele erau pline de tot felul de șoferi nebuni și pavate cu pietricele care mai săreau câteodată și în parbriz, pentru numele lui Dumnezeu. Orice om a trăit măcar o dată în viață experiența de a fi vizitat de un spărgător. Pur și simplu îmi venise și mie rândul.

Acum mi se făcuse somn, dar înainte de a mă întoarce în pat am mai verificat o dată lanțul și zăvoarele. De data aceasta monitorul și-a deschis ușa întunecată și m-a lăsat să intru.

*

* *

Nu pentru multă vreme. La șase fix am deschis larg ochii și am realizat trecerea de la starea de somn la cea de trezie totală mai repede decât ar fi calculat un computer performant cât fac doi plus doi. Probabil că mintea mea executase singură unele operații aritmetice și rezultatul fusese patru. Am alunecat ușor din pat, simțindu-mă expus și vulnerabil și m-am îndreptat spre locul în care îmi atârnasem costumul. Hârtia era tot acolo, tot în limba rusă, tot de neînțeles. Să fie oare o coincidență că o primisem în aceeași zi în care se petrecuseră și celelalte lucruri? S-ar putea, desigur, dar...

Am început să dau paginile, căutând un eventual mesaj; o însemnare marginală, poate; orice ar putea indica motivul pentru care îmi fusese expediată. N-am găsit nimic. Am dus-o la masa mea de lucru și am parcurs-o încă o dată.

Nu cunoșteam pe nimeni în Rusia, de ce-aș fi cunoscut? Nu ajunsesem la nivelul la care Academia de Științe să-mi adreseze invitații pentru a-mi demonstra măiestria chirurgicală la Moscova. Nu ajunsesem nici la stadiul de a fi invitat la întâlniri cu pompierii din Puerto Rico aflați în vizită în SUA, darmite din Rusia. Majoritatea prietenilor mei erau suficient de fericiți acolo unde se aflau, cu excepția a doi care ajunseseră în Vietnam, nefiind nevoiți să se ascundă după Cortina de Fier de cei de la fisc.

Deci, cine mi-a putut-o trimite? M-am întors la coșul de hârtii și am căutat printre prospectele de medicamente plicul. M-am dus în bucătărie și am căutat și acolo. În bucătărie nu intrasem noaptea trecută, eram sigur de asta, dar m-am uitat oricum și acolo. După aceea, am verificat în dormitor și am căutat în toate buzunarele, m-am întors la coșul de hârtie și la sertarele biroului meu.

Plicul dispăruse fără urmă.

CAPITOLUL 3

Nu era o senzație plăcută, dar a persistat în sufletul meu mai multă vreme. Oricum aș fi luat-o, era clar că cineva intrase prin efracție în apartamentul meu pentru a pune mâna pe plic. În acest scop hoții fuseseră pregătiți să-l anihileze și pe Bob. Dacă luăm în considerare și celelalte incidente, au fost pregătiți pentru o mulțime de alte lucruri, dar eu nu mă concentrasem decât asupra certitudinilor, și o făcusem cu toată seriozitatea. Nu a fost prea greu. M-am uitat din nou pe hârtie. Dacă fuseseră în stare să comită un furt înarmat pentru plicul respectiv, ce ar face pentru a pune mâna pe aceste hârtii? Dorindu-mi să fi înțeles conținutul materialului, l-am mai frunzărit încă o dată, privind fiecare pagină în lumină, în speranța că voi descoperi ceva ce nu văzusem la prima vedere. Și am descoperit ceva. Lipsea o pagină; fusese smulsă destul de brutal, chiar din cotor.

O clipă am fost cuprins de panică, gândindu-mă că cineva intrase în casă în timp ce dormeam; verificasem însă ușile și ferestrele și mă convinsesem că acestea nu fuseseră forțate peste noapte. Mai mult, păstrasem materialul asupra mea din clipa în care Bob mi-a încredințat scrisoarea. O lăsasem pe birou numai cât mi-a luat să mă spăl și să mă îmbrac. Dar atunci plicul mai era încă lipit, deci dacă cineva s-ar fi strecurat prin norii de aburi să-l fure, l-ar fi luat cu totul. Ca atare, se putea spune că scrisoarea s-a aflat în posesia mea tot timpul. Atunci cum rămâne cu pagina smulsă și cu plicul? Am scos lista chiriașilor, care îmi fusese pusă la dispoziție pentru „plăcerea mea socială" de către consilierul cu relațiile publice al corporației care poseda imobilul, ca să văd dacă sub același acoperiș mai locuia cumva un alt Edwards. Știam că nu, iar lista mi-a confirmat-o. Pe biroul meu se mai afla o listă și mai amplă, în care erau tre-

cute inclusiv numerele de telefon. Am luat-o și am deschis la Edwards. Existau pagini întregi cu acest nume, oameni răspândiți prin tot New Yorkul și am fost tentat să mă gândesc la primul Edwards din lume care a procreat un Edwards, care, la rândul lui a procreat un alt Edwards și așa mai departe, până în ziua de azi când exista deja o mulțime de Edwards ocupați până peste cap cu procrearea în toate colțurile țării și, fără îndoială, în toate zările lumii civilizate. Ideea m-a amuzat, dar am renunțat să mă mai gândesc la purtătorii acestui nume care procrează și am început să-i caut pe cei care profesează. Exista unul singur. Figura ca ventriloc și locuia undeva prin Bronx. La ora șapte și jumătate am sunat la numărul respectiv și am aflat că murise în urmă cu opt luni. Cei care locuiau în acel apartament se numeau O'Hara și vorbeau cu un accent demn de acest nume. Am continuat să caut până când rândurile începuseră să-mi joace pe dinaintea ochilor, dar nu am găsit nici un profesor Edwards. Ce naiba mai scria pe plicul ăla? Parcă mai erau niște litere după nume, dar ce litere? Un „G" sau un „C". Mi-am adus aminte: FAGS. Era profesor, nu era nici o îndoială, dar de geografie.

Era clar că scrisoarea era adresată unei alte persoane; în nici un caz nu avea nici un sens să-mi fi fost expediată mie. Poate că adresa corectă era, de fapt 75 East, Strada 60 sau ceva de genul ăsta; nu era un model de dactilografie, iar numerele astea pot pune în încurcătură pe oricine. Mi-a trecut prin minte o altă posibilitate: poate că profesorul respectiv nu era trecut în cartea de telefoane. Am sunat la informații. Nu-mi vor da numărul dacă acesta era trecut la secret, dar îmi vor putea, cel puțin, confirma existența profesorului Edwards.

Fetele astea de la informații sunt nemaipomenite: politicoase, operative, eficiente și de obicei îți rezolvă problemele. Dar nu când le ceri ceea ce aveam eu de gând să le cer.

— Vă pot ajuta cu ceva?

Am spus o prostie, dar nu m-am mai putut opri:

— Aș vrea să știu dacă în New York există un abonat pe nume profesorul Edwards.

— Prea bine, domnule. Care este prenumele sau inițiala?

— Mă tem că nu știu.

– Aveți cumva adresa?

– Îmi pare rău.

S-a auzit un scurt șuierat. S-ar putea să fi fost din cauza circuitului, dar mă îndoiesc.

– Edwards? m-a întrebat ea, de teamă să nu fi înțeles greșit.

– Profesor Edwards.

– Revin cu un telefon, domnule.

– S-ar putea să fie statul New York sau New Jersey.

I-am lăsat numărul meu de telefon și am închis, simțind brusc nevoia stringentă de a bea o cafea. M-am dus și mi-am făcut una, am sorbit o gură de lichid fierbinte, apoi m-am întors cu ceașca la birou. Am ridicat receptorul înainte de al doilea apel.

Tânăra m-a întrebat:

– Nu cunoașteți alte date despre abonat, domnule? De exemplu, unde este profesor sau ceva de genul ăsta?

– Este FAGS.

– Cum adică? m-a întrebat ea imediat.

Credea probabil că sunt pus pe glumă sau poate mai rău.

– Sunt literele de după nume.

– După? Nu sunt inițiale?

– Îmi pare rău.

– În cazul acesta, domnule, mă tem că nu există decât un abonat profesor Edwards în New York și locuiește în Bronx.

– Știu, am spus eu. A murit. În locul lui s-a mutat familia O'Hara.

Dădea dovadă de o răbdare uriașă și o apreciam pentru asta.

Am continuat:

– Mă gândeam că...

– Da, domnule? a spus ea pe un ton mai prudent.

De data asta a scos și un oftat, dar a fost doar o scăpare de moment.

– E foarte greu fără o inițială sau fără să știm măcar cartierul, domnule.

– Știu. Îmi cer scuze.

– Vă mai sun eu, a spus fata.

M-am întors la cafeaua și la gândurile mele, apoi am dat drumul la televizor să prind știrile și starea vremii. Noaptea

care trecuse, în New York se produseseră două crime, ceea ce nu depășea media obișnuită. Într-o țară arabă izbucnise o revoluție, iar un petrolier se rupsese în două în mijlocul Golfului Mexic. În clipa aceea mi-am dat seama cât de neînsemnate sunt necazurile mele în comparație cu ale altora. Eu simțeam însă altceva. Pentru mine rămâneau niște necazuri mari.

Mi-am adus aminte că, în ciuda sfaturilor stăruitoare ale lui Bob Roberts, nu sunasem încă la poliție să reclam efracția, așa că am telefonat la circumscripție.

– Adresa?

I-am spus-o.

– Ați constatat lipsa unor obiecte de valoare?

Am avut un moment de ezitare. Fără îndoială că plicul reprezenta o valoare pentru cineva, dar mă îndoiam că polițistul va înțelege.

– Din câte mi-am dat seama până acum, nu-mi lipsește decât un plic.

– Era ceva în el?

– Nu. Îl aruncasem la coșul de hârtii.

– Și asta-i tot?

Cum puteam să-i spun și despre celelalte lucruri? Dacă i-aș fi povestit despre mașină, m-ar fi amendat pentru conducere periculoasă sau pentru tăinuirea accidentului, iar despre parbriz ce să să mai vorbim, mi-ar fi putut oferi date statistice despre astfel de evenimente.

– Portarul blocului a fost lovit.

– A, da, am auzit. În locul dumneavoastră nu mi-aș face griji. Se întâmplă des.

– Nu mie.

– Tuturor li se întâmplă, a spus el cu fermitate. Am să raportez șefilor mei. Sunați-ne dacă se mai întâmplă ceva.

Începusem să mă simt un pic cam deznădăjduit. Fata de la informații va mai întârzia probabil cu telefonul ei, așa că am făcut un duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat. Apoi am stat pe gânduri și am așteptat.

M-a sunat după o jumătate de oră.

– Am găsit un profesor Edwards, domnule, m-a anunțat ea cu un glas triumfător.

– Grozav! am spus eu. Unde?

– În Rochester, New York, domnule. Profesorul Francis Xavier Edwards, director adjunct al Seminarului St. Saviour's.

M-am dezumflat de tot.

– E singurul?

– Singurul din New York sau din New Jersey. Vreți să vă notați numărul?

Nu puteam să spun nu. Am notat numărul, i-am mulțumit și notița am mototolit-o abia după ce am închis telefonul.

O vreme m-am plimbat nervos prin casă, pretinzând că mă gândesc în continuare la o soluție, dar în realitate încercam să amân momentul ieșirii din casă. Nu mă simțeam prea în siguranță unde mă aflam, dar eram cu mult mai sigur decât în altă parte. Am evitat să ies din apartament, mâncând niște fulgi de porumb, deși nu-mi trebuiau și întrebându-mă ce trebuia să fac în continuare. Până la urmă trebuia să ies.

M-am uitat în jur în căutarea unui obiect care să-mi dea un pic de încredere, dar nici nu-ți dai seama cât de puține lucruri poți găsi într-un apartament modern. Eroii din filme, aflați în situații dificile găsesc de fiecare dată câte ceva: fermierii își iau carabinele agățate pe perete, cei care lucrează în garaje pun mâna pe câte un levier cât toate zilele, tații de familie învârt deasupra capetelor bâte de baseball. Eu nu aveam nimic. Mi-am amintit de replica din *Prizonierul din Zenda* în care Rupert de Hentzau îi spune lui Rassendyll „Nu mă pot obișnui să arunc cu obiecte de mobilier" și mi-aș fi dorit să pot lua cu mine o canapea mai mare, sau măcar un frigider; orice obiect mare pe care să-l pot ascunde la spate.

Dar nu găseam nimic. O mulțime de cravate, șervete de masă, linguri de lemn și lămpi de birou, nimic altceva. Așa că am ieșit din casă doar cu un impermeabil și cu o pernă pe care aveam de gând să o pun pe fotoliul din față al mașinii, care, cu siguranță, nu se uscase încă.

Am tras zăvoarele și lanțul, simțindu-mă agitat și, în același timp, ridicol, am descuiat yala și am crăpat numai un pic ușa, așteptându-mă dintr-o clipă în alta ca cineva să mi-o trântească în față. Așa ceva nu s-a întâmplat totuși, așa că am ieșit cu grijă pe coridorul pe care nu se afla decât Martha, femeia de servi-

ciu, care spăla podeaua la celălalt capăt. Am închis ușa după mine, m-am dus la ascensor și am apăsat pe buton. Ușile s-au închis și liftul a început să coboare rapid și silențios. S-a oprit două etaje mai jos să ia o pereche care îl chemase, apoi și-a continuat drumul spre parter, unde cei doi au coborât ciripind cu veselie, făcându-mă să-mi pară rău că nu i-am rugat să coboare cu mine mai jos. Am pus degetul pe butonul pe care scria „Garaj".

O scurtă smucitură și ușile s-au deschis din nou. Am aruncat o privire spre mașini, apoi am luat-o înainte uitându-mă în dreapta și-n stânga să văd dacă nu cumva cineva stătea lipit de vreun perete pentru a nu fi observat. MG-ul meu era la vreo cinci metri mai încolo și din câte se părea în garaj nu mai era nici un suflet de om. Trăgând adânc aer în piept, m-am dus direct la mașină, mi-am pus perna pe scaunul din față și m-am suit și eu. În spatele meu, ușile ascensorului s-au închis cu un bâzâit ușor. În clipa aceea m-am simțit foarte singur.

M-am uitat prin orificiul din parbriz. În jur nu era nici o mișcare. Am aruncat o privire rapidă și prin geamul lateral și tot nimic, apoi mi-am ridicat ochii spre oglinda retrovizoare și mi-am zărit propriul chip. Să cobori și să te urci într-un MG este o adevărată artă, dar mă specializasem deja de multă vreme; ceea ce nu reușisem niciodată era să fixez din prima oglinda retrovizoare. Dar exista cineva care să poată? Am întins mâna să potrivesc oglinda și în clipa aceea am văzut reflectată în ea gaura din căptușeala tavanului.

Nu era o crestătură prea mare: vreo patru sau cinci centimetri, deși nu m-am întors să măsor, și nu exista prea mare îndoială, cel puțin în mintea mea, despre ceea ce o produsese. Am privit-o o clipă cu atenție, convins în fine că nu o pietricică spărsese parbrizul, ci un glonte. Probabil că acesta a lovit geamul, a trecut prin acesta și s-a înfipt în cele din urmă în căptușeala tavanului. Poate că a trecut și prin tabla mașinii.

Am început să lovesc în parbriz, pentru a mări vizibilitatea în față. În timp ce mă ocupam de această operație, în câmpul vizual mi-a apărut oglinda laterală în care am zărit ceva. La douăzeci, poate treizeci de metri mai încolo, de cealaltă parte a garajului, un bărbat aștepta într-un Buick. Era imposibil să-ți

dai seama dacă motorul era pornit, dar nu era nici un dubiu asupra ocupației bărbatului: acesta se uita în direcția mea. Am continuat să înlătur cioburile din parbriz, neluându-mi privirea de la el. Nu făcea nici o mișcare.

Am potrivit din nou oglinda retrovizoare, ca să-l pot vedea mai clar. Poate că clipea din ochi, dar în rest nu făcea nici o mișcare, stătea pur și simplu, la vreo treizeci de metri mai încolo și se zgâia la MG-ul meu. Și cineva intrase în mașina mea peste noapte!

Aveam cheile în mâna stângă. M-am uitat la ele, apoi la contact. Intri în mașină, bagi cheia în contact și când o răsucești... bum! Citisem destule prin ziare despre metodele mafiote pentru a le cunoaște foarte bine, deși chiar și acum mi se părea o adevărată nebunie ca cineva să mă aleagă drept victima unui atentat. Poate că nu mi se pusese o bombă artizanală, dar nu aveam de gând să mă conving pe pielea mea.

Ușile ascensorului s-au închis cu zgomot și tabloul de comandă a indicat prezența acestuia la etajul șase. Dacă ar coborî, m-aș năpusti în el, dar nu va coborî atâta vreme cât nimeni nu îl va chema, și nimeni în afară de mine nu putea să apese pe buton. M-am dat jos din mașină și am început să mă caut prin buzunare, vrând să dau impresia că pierdusem ceva și sperând că sunt suficient de convingător. În cele din urmă m-am lovit peste șold, plin de iritare, m-am îndreptat spre ascensor, am apăsat butonul de apel și am început să aștept. Cu coada ochiului am văzut portiera Buick-ului deschizându-se. Bărbatul a coborât din mașină și a început să înainteze încet spre mine. Nu făcea absolut nici un zgomot. O privire aruncată tabloului de comandă mi-a indicat că ascensorul cobora. Am apăsat din nou pe butonul de apel pentru a fi sigur că circuitele electronice nu se răzgândesc și programează liftul să urce în loc să coboare. Tipul din Buick continua să se îndrepte spre mine. Dacă aș fi fost Spencer Tracy, l-aș fi putut convinge că îmi uitasem cheile acasă, dar probabil că eu exagerasem prea mult. Ascensorul a ajuns la parter, unde s-a oprit. Bărbatul se afla acum la vreo zece metri de mine și se oprise lângă un stâlp de beton. Era clar că nu mai aveam nici o șansă să urc fără el, dar liftul cobora și becul din dreptul literei G de la garaj

se aprinsese. Mi-am scos cheile din buzunarul impermeabilului, le-am aruncat în aer și le-am prins, încercând să dau impresia că tocmai le găsisem. M-am întors și am făcut doi pași cât se poate de naturali în direcția MG-ului. În spatele meu am auzit ușile liftului deschizându-se. Au rămas așa cât timp eu am mai făcut câțiva pași, apoi am auzit sunetul care semnalează inevitabila lor închidere.

M-am întors din nou și am luat-o la goană spre ele, urmat imediat de bărbatul din Buick. Nu trebuia să mai stau pe gânduri. Omul încerca să mă lichideze și în mână avea un cuțit. Ușile se închideau, iar mie îmi rămâneau de făcut două lucruri: mai întâi să apăs cât mai repede pe buton și apoi să mă asigur ca urmăritorul meu să nu bage vreun obiect în mecanismul de prevenire a rămânerii între etaje. I-am aruncat cu putere impermeabilul în față, l-am auzit gemând, m-am repezit înăuntru, am pus degetul pe butonul de parter și am apăsat.

Pățania cu impermeabilul nu l-a întârziat decât o secundă sau două. Prin deschizătura de nu mai mult de un centimetru a ușilor l-am văzut aruncându-se înainte ca un descreierat. A ratat la mustață, iar mie îmi venea să sărut ușile care tocmai se uniseră.

Apoi acestea s-au deschis din nou. M-am năpustit afară din lift în holul de la parter, dându-mi seama că nu am prea mult timp la dispoziție. Domnul Buick luase precis cu asalt scara de incendiu sau cea de serviciu. Într-un fel sau altul trebuia să ies din clădire.

Bob Roberts nu era acolo, iar holul era pustiu. M-am repezit spre coridorul lateral, la capătul căruia știam că se află magazia portarului. Știam că ușa magaziei nu se încuie niciodată și că exista o fereastră care dădea în spatele clădirii, dar nu știam dacă ușa magaziei se poate încuia din interior.

Nu se putea încuia. Ușa avea încuietoare, dar lipsea cheia. Am închis-o ușor și m-am dus la fereastră. Nu arăta foarte încurajator. Era o fereastră cu rame metalice, foarte veche, care probabil nu mai fusese deschisă de un deceniu, împărțită în mai multe ochiuri de geam armat cu sârmă. Am apucat mânerul și am încercat să trag în jos, dar acesta nu s-a mișcat nici un milimetru. L-am zgâlțâit cu putere și am smuls de el, dar tot

fără nici un folos. M-am uitat disperat prin micuța magazie: dintr-o clipă în alta ușa aceea se putea deschide și omul cu cuțitul în mână își va face apariția. Eram totuși norocos: încăperea aceasta nu era ca apartamentul de la etaj; era un spațiu de lucru. Pe un scaun vechi zăcea un sac cu scule. Am scos de acolo un ciocan, iar în mâna stângă am apucat un teu de spălat podelele. În felul acesta se realiza un oarecare echilibru de forțe. Dacă dădea buzna pe ușă, îl puteam amenința cu teul și-l puteam lovi cu ciocanul. Între timp însă ciocanul trebuia folosit cu un alt scop. Dacă aș fi lovit în mânerul ferestrei cu ciocanul aș fi făcut un zgomot asurzitor care l-ar fi adus pe Buick în pas alergător spre ascunzătoarea mea, dar nu aveam de ales. Prima lovitură puternică nici nu l-a clintit. Am lovit din nou și am observat un strat de vopsea care lipise fereastra de ramă. Următoarele două lovituri au reușit s-o urnească. Am tras mânerul în jos și am încercat să deschid fereastra, dar se pare că vopseaua reușise s-o înțepenească foarte tare. A urmat o ploaie de lovituri de ciocan și, în cele din urmă, rama a cedat un centimetru, apoi s-a deschis în scârțâitul unor balamale care nu mai fuseseră unse de mult. Probabil că făcusem o gălăgie infernală, pentru că în clipa următoare nici nu am mai fost surprins când ușa a zburat din țâțâni și în magazie și-a făcut apariția Buick. Am împins cu stângăcie teul spre el, dar el l-a dat imediat la o parte. Mă privea cu lăcomie, cu buzele întredeschise și îngustate. În mâna dreaptă strălucea lama de oțel. În clipa următoare a izbit cu călcâiul ușa magaziei.

Am împins din nou teul spre el, dar el l-a îndepărtat cu ușurință și a făcut un pas înainte. Ținea cuțitul ca un profesionist, cu vârful în sus, cu degetul cel mare sprijinit pe lamă. Băiatul ăsta își cunoștea foarte bine meseria. În timp ce eu abia răsuceam prin aer ciocanul, el ar fi fost în stare să taie bucățele un mușchi de vacă. M-am repezit din nou înainte cu teul meu, țintind spre figură și când și-a ferit fața i-am aruncat cu toată puterea ciocanul în piept. N-am văzut dacă l-a lovit, pentru că în momentul acela tocmai săream pe fereastră, dar am auzit un zgomot înăbușit și un geamăt de durere. Pervazul era înalt, vreo trei metri de la sol. Am urcat pe fereastră și mi-am strecurat fesele pe marginea pervazului. În clipa aceea bărbatul își

revenise și se pregătea să vină din nou spre mine. Mi-am dus picioarele la piept, apoi, am izbit cu ele orizontal, țintindu-i figura. Am reușit și de data aceasta, dar succesul a fost reciproc. Bărbatul s-a clătinat, dar în clipa aceea am simțit cuțitul sfâșiindu-mi gamba.

N-aveam timp să mă opresc și să examinez rana; m-am tras în spate până am reușit să-mi pun ambele picioare pe pervaz, m-am uitat în jos și am sărit. Nu erau decât trei metri, dar impactul m-a făcut să cad în genunchi. Simțeam căldura sângelui care îmi curgea pe gambă și, sperând că e doar o rană de suprafață, m-am întors și am luat-o la goană pe alee, îndreptându-mă spre stradă. Văzându-mă alergând cu disperare, trecătorii se întorceau și mă priveau curioși, inclusiv cei care veneau din sens opus; nu mai aveam timp să-i ocolesc, așa că mi-am lăsat umerii în jos și am intrat prin ei ca un jucător de fotbal american. Piciorul începuse să mă doară și să pulseze și mi-am dat seama că Buick n-avea decât să se ia după dâra de sânge pe care o lăsam în spate. Apoi am văzut salvarea mea și m-am repezit spre ea: un taxi galben tocmai își lăsase la destinație un client și se pregătea să plece. Am deschis portiera și m-am prăbușit pe banchetă.

— Ia-o încotro vrei tu, am spus eu gâfâind de efort, numai pornește odată.

Șoferul a rămas nemișcat, zgâindu-se la mine. Apoi m-a întrebat:

— Te grăbești, amice?

Am tras cu ochiul la legitimația lui de serviciu prinsă pe torpedou.

— Îți dau cinci dolari pentru fiecare milă, domnule Kronsky, i-am spus eu. Dar dă-i drumul.

— S-a făcut, șefu'.

Taxiul s-a îndepărtat de trotuar, reintrând în trafic, iar eu m-am răsucit și m-am uitat pe fereastra din spate. O intersecție mai în urmă mi s-a părut că văd pe cineva alergând.

— Dă-i bătaie! Dă-i bătaie!

Șoferul s-a angajat pe *Park Avenue,* a luat-o spre sud, iar eu am oftat ușurat și m-am așezat mai comod pe banchetă, dar un junghi din picior m-a readus în capul oaselor. Cracul panta-

lonului era deja plin de sânge. L-am ridicat cu grijă. Dedesubt, dintr-o rană de vreo patru centimetri, sângele curgea fără intermitențe. Nu era pompat ritmic, dar hemoragia era destul de abundentă, așa că trebuia să fac ceva pentru a curăța și a coase rana. I-am spus lui Kronsky să mă ducă la farmacia Grand Central din Strada 42, am intrat, am cumpărat un dezinfectant, câteva pansamente, un ac chirurgical și fir steril, apoi m-am întors în taxiu.

— Condu încet, Kronsky, i-am spus șoferului. Bunicuța are de lucrat ceva la gherghef.

S-a întors și s-a uitat uluit la mine.

— Iisuse!

— Asta-i problema mea, am mai spus. Tu condu mai departe.

Brusc a devenit bănuitor.

— Poți să-mi spui și mie ce se întâmplă aici, amice?

Mi-am scos portvizitul și l-am aruncat lângă el pe banchetă.

— Numele meu este John Edwards. Sunt doctor. Am avut un mic accident.

— Nu mai spune!

Nu mă crezuse.

— Uită-te la actele mele, Kronsky.

Nu l-am urmărit dacă o face; eram prea ocupat să bag firul chirurgical în ac, dar printre convulsiile pe care mi le dădeau împunsăturile în propria-mi piele, îl auzeam cum răsfoiește documentele și cum pliază compartimentul rezervat cărților de credit. Dacă nici acestea nu-l vor convinge, atunci nimic nu o va face.

— E-n regulă, amice. Ia-ți actele înapoi.

Portvizitul a revenit pe bancheta mea cu o lovitură surdă.

— Cum naiba te-ai pricopsit cu o rană ca asta?

— E o pedeapsă pentru că am trăncănit prea mult, am răspuns turbat de durere.

El a ridicat din umeri.

— O.K. Și acum, încotro?

Încotro? În nici un caz nu aveam ce să mai caut acasă. Mi-am amintit de hârtiile din buzunar. Cel mai bine ar fi să încerc să aflu ceva despre ele. Poate că în felul acesta mi s-ar

lămuri și motivul pentru care am intrat în această încurcătură, dar cinci dolari/milă devenise deja un preț prea mare.

— Du-mă la Gara Hertz, i-am răspuns. Și acum taci. Treaba pe care o fac eu e foarte pretențioasă.

S-a conformat.

Am făcut și copci mai reușite la viața mea. Treaba de acum părea făcută de un copil de patru ani, dar reușisem să închid rana. Am aplicat pansamentul dezinfectant, l-am fixat cu banda adezivă și mi-am tras pantalonul la loc. Au și costumele sobre și închise meritele lor: ascund destul de bine petele de sânge.

Când am ajuns la Gara Hertz, durerea mi se mai calmase un pic. Kronsky s-a răsucit spre mine și mi-a spus cu fața numai zâmbet:

— Vă costă douăzeci și cinci.

Asta mă cam golea de bani lichizi, dar uneori e bine să ai la tine și cărțile de credit. De data asta sosise timpul să le folosesc și eu. Zece minute mai târziu ieșeam pe șosea cu Chevroletul. În comparație cu MG-ul meu se mișca ca un porc în mlaștină, dar avea calitatea de a fi de o mie de ori mai puțin băgat în seamă pe o autostradă și de a fi mult mai puternic. M-am uitat cu atenție în oglinda retrovizoare să văd dacă nu sunt urmărit de cineva. Nu vedeam cum ar fi fost posibil, dar povestea asta era atât de nefirească, încât eram hotărât să nu ignor nici un pic capacitățile celor care se aflau pe urmele mele.

CAPITOLUL 4

Am ajuns la Universitatea Columbia, mi-am parcat Chevroletul și mi-am croit drum spre bibliotecă. M-am oprit în cadrul ușii și m-am uitat din când în când peste umăr spre intrarea principală să văd dacă mai eram urmărit. Am rămas așa câteva minute, dar era cât se poate de clar că în jurul meu nu erau decât studenți: îți puteai da seama după păr. În viața mea n-am mai văzut atâta păr. Ambele sexe îl purtau foarte lung, iar pe băieți nu-i puteai deosebi de fete decât după bărbi. Cât timp stăteau în picioare și mergeau totul era în regulă, dar copiii care studiau în bibliotecă cred că aveau senzația că își citesc cărțile recomandate prin niște ecrane. Cea mai mare parte dintre ei își ridicau mâna la fiecare câteva secunde pentru a îndepărta de pe frunte o șuviță rebelă, ca apoi să se retragă din nou în studiul plicticos.

Dar, la urma urmei, nu venisem aici în calitate de frizer și nici de specialist în bolile de păr. M-am îndreptat spre biroul principal, unde am fost întâmpinat de o tânără bibliotecară, cu ochelari mari și negri și cu părul prins în coc. Fetelor de genul ăsta Cary Grant le dă mereu ochelarii jos și le spune să-și despletească părul. Când acestea se conformează, descoperi că în rolul respectiv juca, de fapt, Sofia Loren. Am încercat și eu o dată, de mult de tot, dar fata mea semăna și mai mult cu un tapir năsos decât înainte. Așa că metoda lui Cary Grant nu m-a mai tentat niciodată de atunci.

Am scos materialul din buzunar.

— Aș dori să știu despre ce e vorba în aceste hârtii, i-am spus fetii.

Ea s-a uitat la ele, apoi la mine și mi-a răspuns:

– E în limba rusă.

Am încuviințat din cap.

– Mi-am dat seama după alfabetul chirilic, am continuat eu. Dar vreu să știu ce scrie aici.

– Cine sunteți?

– John Edwards. Doctorul John Edwards.

Mi-a zâmbit:

– Am să fac tot ce-mi stă în putință, domnule doctor Edwards.

Am așteptat o vreme și iat-o că se întoarce cu un tânăr înalt, slab și încruntat, cu o barbă până la brâu. Aveai impresia că își dorește să devină patriarh și că nu mai așteaptă decât să-i încărunțească barba.

– Înțelegi ce scrie aici? l-am întrebat.

– Da. Institutul Politehnic. Este integrat Universității din Leningrad. Titlul este „Prezentare generală a problemei furnizării energiei hidroelectrice în regiunea Aktyubinsk din Kazakhstan". Materialul e destul de vechi. E din șaizeci și patru.

– Din șaizeci și patru? am repetat eu cu surprindere.

El mi-a arătat cu degetul pe hârtie:

– Așa scrie aici.

Am deschis materialul.

– Din păcate lipsește o pagină. Aș fi vrut să-l dau la tradus, dar...

Tânărul m-a întrerupt:

– Nu m-ar mira dacă am avea și noi o copie. Facem schimb de documentație științifică cu Leningradul. Bineînțeles că nu e vorba de probleme strategice, știți dumneavoastră...

– V-aș fi recunoscător dacă ați verifica.

– E-n regulă.

M-a lăsat și s-a dus spre același cotlon îndepărtat de unde venise, numai că de data aceasta nu a trebuit să-l aștept prea mult.

– L-am găsit în catalog, dar mă tem că a fost solicitat de un cititor. Cineva a semnat de primire.

– A fost deseori solicitat?

– N-aș crede, își dădu el cu părerea, apoi întinse mâna după un registru și începu să-l răsfoiască. A fost luat ieri seară. Mai precis, la ora 17.40.

– Cine l-a luat?

Bărbosul s-a încruntat la mine, dar expresia mea i-o fi sugerat probabil că problema era foarte serioasă.

– Un anume John Smith.

– Deci, ieri la 17.40?

– Da.

– Am putea afla dacă a mai fost vreodată solicitat?

– Are vreo importanță?

– S-ar putea, am răspuns eu. Și încă una foarte mare.

Tânărul a verificat și în cele din urmă mi-a spus:

– Nu cred că a fost vreodată cerut. Se pare că nici n-a fost tradus. Cel puțin aici nu scrie nimic.

– Mulțumesc, i-am spus.

Când m-am întors, atenția mi-a fost atrasă de ceva ce nu fusese acolo înainte. Câțiva studenți se uitau plictisiți spre mine și nu și-au întors chipurile. Unul singur a făcut-o însă, și în marea de capete pletoase, o chelie strălucea ca un ou într-o plăcintă de afine. Când am trecut pe lângă el și am tras cu coada ochiului, ținea capul în jos ca să-și ascundă fața. Indiferent de ce carte ținea în mână, era cât se poate de clar că nu pentru lectură venise el aici.

Am ieșit fără grabă din bibliotecă, am ajuns în holul principal, apoi am luat-o la fugă, coborând câte trei trepte odată, spre locul de parcare. Am pornit Chevroletul ca la cursele de la Le Mans și am demarat în trombă. Nu-mi venea să cred că dăduseră de mine și aici, și nu-mi imaginam cum de reușiseră, dar era clar că eram un personaj foarte important pentru ei. Trei bărbați se îndreptau în fugă spre o altă mașină. Un Buick.

Pe tot drumul până în centru, am încercat să fiu cu ochii la drum și în același timp pe oglinda retrovizoare. Odată ajuns în centru mă gândeam că mă pot descotorosi de ei, pierzându-mă în traficul dens, dar această zonă a orașului nu-mi era prea cunoscută. Nu mă puteam abține să nu mă uit în oglinda retrovi-

zoare și de cele mai multe ori îl zăream cu ușurință, la o mașină sau două în urma mea. Trebuia să mă descotorosesc cumva de el, dar nu-mi puteam da seama cum anume atâta timp cât se ținea așa de aproape de mine. Aveam nevoie de un loc cu un trafic infernal și cu ramificații în toate direcțiile. Am aruncat o privire spre indicatorul de combustibil. Unul din avantajele mașinilor închiriate, și nu există prea multe, este acela că înainte de a-ți fi înmânată cheia ți se face și plinul. Am întors și am pornit spre Aeroportul Kennedy.

Au continuat să se țină după mine tot timpul cât am străbătut Queens și am început să mă întreb dacă nu vor veni în paralel cu mine și nu vor face uz de arme, dar așa ceva nu s-a întâmplat; au rămas mereu în spatele meu, la o distanță mică, întreaga jumătate de oră care a urmat. Am făcut câteva manevre fine în dreptul drumurilor laterale, dar n-am reușit să scap de ei, așa că m-am dus direct la sediul companiei TWA, am oprit mașina în mijlocul drumului, am lăsat-o cu motorul pornit, am dat buzna înăuntru și am urcat în fugă scările care duceau spre mezanin. Deși nu m-am întors ca să privesc în spate, îmi dădeam seama că nu pot fi departe. Cu toate acestea, m-am gândit că acum aș avea șanse, cu puțin noroc și dacă nu mi-ar face vreo figură piciorul rănit. Mă durea destul de rău și cu fiecare pas făcut simțeam o împunsătură cumplită, dar m-am avântat. Am dat colțul și mi-am găsit norocul de care aveam atâta nevoie: o sălită izolată, cu multe scaune. Pe unul din acestea vreun vizitator texan uitase o haină cadrilată veche și o pălărie uriașă. Le-am înșfăcat din mers, am ajuns în holul principal și am ieșit din clădire în dreptul stației de taxiuri. Dacă nu m-au observat când am luat haina, și nu cred c-au făcut-o, era posibil să-mi pierd urma.

Mi-am pus pălăria pe cap, mi-am tras repede haina pe mine și am început să merg încet, legănându-mi șoldurile și sperând că arătam mai degrabă ca un cowboy decât ca o nimfă din Greenwich Village. Nu departe de locul în care mă aflam se zăreau mai multe birouri ale unor companii aeriene internaționale și m-am îndreptat spre ele, observând cu atenție avioanele

aflate pe pistă și încercând să identific compania respectivă după inscripția de pe aeronavă. Am dat cu ochii de un Boeing uriaș pe a cărui coadă stătea scris Varig, așa că am intrat în compartimentul rezervat Liniilor Aeriene Braziliene. Acolo mai erau o mulțime de oameni, ceea ce însemnă fie că avionul abia aterizase, fie că se pregătea să plece în cursă. M-am amestecat și eu printre cei prezenți și am stat liniștit, încercând să par cât mai natural într-o astfel de situație.

O tânără ne-a anunțat: „Aveți la dispoziție taxiuri și o întreagă rețea de autobuze care vă pot duce în oraș. Puteți, de asemenea, zbura direct de la aeroport până pe clădirea companiei Pan American din Manhattan, cu ajutorul unui helicopter". Era exact ce-mi trebuia mie. Mi-am croit drum prin mulțime și i-am spus fetei că optam pentru zborul cu helicopterul. Era fermecătoare și eficientă în munca pe care o făcea și astfel, după numai câteva minute, mă aflam la bordul aparatului de zbor, uitându-mă stingher la ceilalți pasageri și întrebându-mă dacă vreunul dintre ei nu poartă asupra lui cuțite sau pistoale.

În clipa în care pernița de ace a Manhattanului s-a ivit dedesubtul helicopterului, hotărâsem deja următoarea mișcare. Ar fi trebuit să-mi vină în minte mai devreme și poate că mi-ar fi venit dacă nu aș fi fost atât de șocat de evoluția evenimentelor. Liftul cu care era prevăzută clădirea companiei Pan American era dintre acelea care te duc cu picioarele pe pământ, dar fac să ți se ridice măruntaiele până la cer, dar pentru mine nu putea fi prea rapid. Am ieșit în grabă din clădire și am dat colțul îndreptându-mă spre Hotelul Commodore unde am locuit prima dată când am venit în uriașa și agitata metropolă. În holul hotelului se află un oficiu de transport, ascuns discret într-un colț, iar eu tocmai asta doream, să rămân o vreme ascuns într-un colț. Mai doream să aflu adresa Societății Americane de Geografie, și am aflat-o.

Problema era cum să ajung tocmai în Strada 156 și cum să pun mâna pe ceva gologani. Dar cei de la Commodore, veșnic strălucitoare fie-le firma, mi-au acceptat un cec fără să mă suspecteze că aș fi Al Capone reîncarnat și mi-au aranjat și în-

chirierea unei mașini prin firma Avis. Au vrut inițial să sune la Hertz, dar le-am spus că prefer întotdeauna să fiu de partea celor mai slabi. M-am așezat în fundul restaurantului din holul hotelului, unde am băut o cafea, neluându-mi ochii de la ușile de la intrare până în clipa în care cel de la recepție m-a anunțat că mașina sosise, apoi am ieșit. Îmi imaginam cum computerul firmei Hertz îl contactează pe tipul de la Avis, transmițându-i tot felul de avertismente, dar nu era timp acum să mă gândesc la dezintegrarea reputației mele. M-am îndreptat spre cartierul rezidențial.

Societatea Americană de Geografie își avea sediul într-o clădire liniștită și veche, cum numai o instituție academică își mai permite să aibă în ziua de azi. Totul mirosea a lac de mobilă și în urechi îți vibrau parcă toate dezbaterile serioase care se purtaseră aici. Am spus la ghișeul de informații ce doream și am fost îndrumat spre o doamnă de vârstă mijlocie, pe care o chema Phelps.

Aceasta mi-a spus:

– Nu sunt sigură că vă pot fi de folos, domnule doctor Edwards. Ce anume doriți de fapt?

– Îl caut pe profesorul Edwards. Are titlul de FAGS, deci...

– Din asta s-ar deduce că e geograf, mi-a spus ea zâmbind. Nu-mi amintesc de nici un profesor Edwards, dar am să caut.

S-a dus într-un alt birou de unde s-a întors cu o carte.

– În catalogul acesta se află numele tuturor posesorilor unei catedre de geografie din universitățile Statelor Unite, mi-a spus ea.

Am deschis catalogul și era cât pe-aci să gem de durere. Universitățile erau trecute alfabetic, nu însă și numele profesorilor. Trebuia să trec prin tot materialul, titlu cu titlu.

– Nu aveți cumva o evidență nominală a tuturor membrilor și asociaților?

– Ba da. M-am uitat în ea, dar nu l-am găsit. Desigur, s-ar putea să fie o greșeală, continuă ea – dar din tonul vocii rezulta că nici nu putea fi vorba de așa ceva, nici măcar o dată la un milion de ani.

Aici membrii asociației erau cunoscuți la fel de bine ca longitudinea Greenwich, dar uitându-mă la chipul ei mi-am dat seama că mă luase de fraier.

Căutarea mea era sortită eșecului încă din start, dar era singurul lucru de care mă puteam agăța, în afara scrisorii primite, așa că eram hotărât să merg mai departe.

— Luați loc, dacă doriți, a continuat ea. Poftiți acolo.

M-am conformat. Locul pe care mi-l indicase era un fotoliu așezat sub fereastră; era foarte jos și nu i-ar fi permis nimănui să se ridice brusc și prin surprindere de pe el. Se afla, de asemenea, la o distanță suficient de mare de biroul femeii.

O oră mai târziu ajunsesem la universitățile din Washington, West Virginia, Wyoming... și eram din ce în ce mai puțin entuziasmat. N-aș fi crezut niciodată că în Statele Unite există atât de multe universități, dar dacă tot erau atât de multe, oare de ce mai există încă atâtea capete pătrate în țara asta? Ajungând la sfârșitul alfabetului am observat că o universitate Zen nu se înființase încă. Am trecut prin toate titlurile și n-am descoperit nici un Edwards nicăieri, ceea ce era surprinzător în sine, dacă nu statistic vorbind. Am închis cu un zgomot înăbușit catalogul, iar domnișoara Phelps și-a ridicat privirea spre mine.

— N-ați avut noroc?

— Nu, i-am răspuns eu, nici un pic de noroc.

— Îmi pare rău. Nu văd ce am mai putea face.

M-am ridicat cu greu din fotoliul cel confortabil, m-am întors la ea și am pus cartea pe birou.

— Ați fost foarte amabilă. Vă mulțumesc.

Am rămas pe loc, nehotărât. Era o încăpere imensă în care pe toți pereții stăteau în rând mii de cărți, din toate timpurile. Unele dintre ele păreau a avea o vechime de peste două sute de ani. Copertele lor, cândva albastre, verzi sau roșii, se estompaseră atât de mult, încât culoarea lor devenise aproape uniformă.

Nu simțeam nevoia să plec de aici. Undeva în această clădire trebuia să se afle cheia misterului care a dus la toate necazurile mele. Domișoara Phelps mă privea, așteptând parcă

ceva. Desigur că aștepta să plec odată. Și cât mai repede. Nici nu mai aveam ce căuta acolo, dar în clipa în care m-am întors spre ieșire ceva mi-a atras atenția. Cred că am văzut numele atât de ușor și datorită faptului că m-am concentrat atât de mult asupra lui în ultima vreme. E vorba de o copertă nouă, de culoare roșie, pe care scria cu litere aurite:

CULEGERE
DE EXPUNERI
PREZENTATE
LA CONFERINȚELE
ASOCIAȚIEI
AMERICANE
DE GEOGRAFIE
1966
ED.
WARD.

– Cine e Ward? am strigat aproape, făcând-o pe domnișoara Phelps să sară de pe scaunul ei.

Am scos cartea din raft și am întins cotorul acesteia sub nasul ei.

– Ward. Cine e?

– A, e vorba de profesorul Ward. De la Princeton. A editat mai multe culegeri de expuneri științifice...

Am deschis din nou catalogul, am căutat la Princeton și am dat peste cel în cauză. „Edwin Ashley Ward, MA(Princeton); PhD (Cantab, Eng.); FAGS."

– Îl cunoașteți?

– Desigur, eu... Da, e o persoană distinsă, știți. Membru al consiliului. E vorba de consiliul asociației noastre.

Am continuat:

– Edwin Ward. Cum i se spune de obicei?

– Cum să i se spună? Păi, domnul profesor Ward, desigur.

– Mă refer la prietenii lui, am spus eu turbat. Cum îi spun aceștia? Îi spun cumva Ed?

– Păi, bănuiesc că uneori îi spun și așa.

– I-ați auzit cu urechile dumneavoastră?

– Da.

Am bătut-o ușor pe mână, dar numai o dată, pentru că în clipa în care intenția mea a devenit clară, și-a retras-o repede.

– Vă mulțumesc, domnișoară Phelps.

Ea continua să stea nemișcată.

– Pentru puțin, a reușit să mai spună într-un reflex de amabilitate, în clipa în care ieșeam din încăpere.

Princeton. O persoană distinsă. El trebuia să fie. Mai degrabă primea un profesor de geografie de la Princeton un material savant din Uniunea Sovietică, decât un tânăr și obscur chirurg. Mi-am găsit mașina la locul ei și am pornit spre centru. Mi-am amintit dintr-o dată că astăzi pierdusem ora de curs ceea ce-i va surprinde pe colegii mei, dar nu era un capăt de lume și al naibii să fiu dacă aveam de gând să mă opresc pentru a da vreun telefon.

Am mers așa până am ajuns la Strada 43, apoi am luat-o spre vest în direcția Tunelului Lincoln, am străbătut tunelul și m-am îndreptat spre sud, ajungând în cele din urmă la începutul autostrăzii care duce spre New Jersey. Îmi plăcea să mă deplasez cu viteză, mai ales că în locul spre care mergeam era posibil să aflu unele dintre răspunsurile la întrebările pe care mi le puneam. Am trecut bariera cu plată prin ieșirea nr.9, am traversat râul Lawrence, apoi m-am angajat pe autostrada USA 1, spre sud. În mai puțin de o oră și jumătate am ajuns la Princeton.

Un loc minunat. S-a acumulat aici suficientă forță și autoritate pentru a zădărnici fluxul nimicitor al armatei de înrăutățire a imaginii americane în lume. Când Princeton a fost fondat s-a profitat de o situație prielnică care s-a perpetuat până în ziua de azi. Statul Grădină mi s-a părut întotdeauna angajat mai degrabă să cultive pe teritoriul său deșeuri metalice și centrale electrice decât roșii, dar Princetonul se putea mândri totuși că nu are nici o fabrică. Când vezi un oraș ca acesta, Ivy League încetează să mai fie un termen de abuz.

M-am îndreptat spre campusul universitar unde am întrebat un tânăr care se plimba prin parc unde ar putea fi Facultatea de Geografie. M-a auzit de prima dată: părul nu-i acoperea urechile pe care părea că și le spălase de curând, poate chiar în dimineața aceea. Altă viață! Mi-a răspuns foarte politicos încotro trebuia să merg.

Probabil că pierdusem noțiunea timpului, sau îmi dădusem seama că efortul academic încetase pentru a face loc traiectului alimentar. Nu se putea spune că se auzea clefăitul fălcilor, dar în tăcerea din jur era prezent. Fără să-mi pierd optimismul, am intrat în clădire, am căutat biroul profesorului Ward, l-am găsit și am bătut la ușă. N-am primit nici un răspuns. Nu era acolo. Pe ușa alăturată scria *Privat.* Și aceasta era încuiată, iar când am bătut am auzit sunetul acela cavernos, ca din puț, care îți spunea fără riscul de a greși că încăperea era într-adevăr pustie.

N-aveam altceva de făcut decât să aștept. La două și jumătate, a apărut o fată pe culoar, a scotocit prin poșetă după niște chei, le-a găsit și a deschis ușa biroului lui Ward.

Am întrebat-o:

– Profesorul Ward poate fi găsit?

Ea s-a întors înmărmurită. Avea un chip inteligent: ochi albaștri, cu sprâncene desenate și încadrați de un păr blond, strălucitor care cu siguranță că primise cu o noapte înainte tratamentul de întreținere constând în trecerea periei prin el de o sută de ori. Într-o bună zi am să-mi iau și eu o asistentă la fel de drăguță.

– Cum vă numiți, vă rog?

Avea un glas domol și într-un fel rece, care dădea o frumoasă impresie de competență.

– Edwards. Doctor Edwards.

Fata s-a dus la biroul ei și a deschis un carnețel care, cu siguranță, era agenda de lucru a profesorului.

– Ați cerut vreo întrevedere, domnule doctor Edwards?

– Nu, am răspuns eu, dar aș vrea să discut puțin cu dumnealui. E o problemă foarte importantă.

Tânăra a închis agenda.

– Îmi pare rău. Profesorul Ward primește numai persoanele care se înscriu în audiență. Are un program foarte încărcat. Sunt convinsă că veți da dovadă de înțelegere.

A îndulcit aceste cuvinte cu un zâmbet, dar era un zâmbet sincer.

– În cazul acesta am să-i solicit o audiență. Ce-ați zice de ora paisprezece treizeci?

Fata s-a încruntat.

– În dimineața aceasta are ore, din nou. De fapt urma să...

Tânăra nu-și mai termină fraza.

– Ce urma?

– Nu contează.

– Ba contează, și încă al naibii de mult. Ce urma să facă?

– Nimic, domnule doctor Edwards. În dimineața aceasta trebuia să țină niște prelegeri.

– Și?

– Nu le-a mai ținut.

Încerca să-mi ascundă că era foarte îngrijorată.

Insistența mea trezise o undă de îngrijorare în mintea ei.

– Ăăă... Astăzi nici n-a venit la facultate.

CAPITOLUL 5

Ceva greu a început să-mi sară prin stomac. M-am uitat la ea, urmărindu-i cu atenție sprâncenele clar desenate. Am întrebat-o:

— Nu s-a prezentat la una din ore azi-dimineață?

Ea a încuviințat dând din cap.

— I se întâmplă deseori?

— Nu.

— Niciodată?

Tânăra și-a scuturat capul.

— Nu-mi amintesc să mai fi întârziat vreodată. Profesorul Ward...

Glasul i se stinse.

— Ce-i cu profesorul? am întrebat-o insistent.

— E un tip... foarte punctual. Nu acceptă să întârzie niciodată la nimic.

Îmi crease la început imaginea unui om pedant, apoi se corectase în grabă, cu capul sus.

— Profesorul Ward este o persoană deosebit de curtenitoare.

— E posibil să fi fost solicitat în altă parte? Poate la vreo altă activitate universitară?

— Mi-ar fi dat de știre. Domnule doctor Edwards, poate aveți amabilitatea să-mi spuneți și mie despre ce este vorba.

— Are familie?

— E burlac. Vă rog, domnule doctor Edwards.

— Îmi cer scuze că am venit neanunțat, dar trebuie neapărat să vorbesc cu dumnealui. Vin tocmai de la New York, de la Asociația Americană de Geografie, am mințit eu, dar numai pe jumătate.

– Veniți de la asociație? De obicei nu au treburi atât de urgente.

– L-ați sunat acasă?

Ea a încuviințat dând din cap:

– Dar nu m-a răspuns nimeni.

– Când anume l-ați sunat?

– Am sunat de mai multe ori.

M-am gândit o clipă.

– Domnișoară...

– Macdonald, Jane Macdonald.

– Domnișoară Macdonald, dacă ar fi reținut în altă parte v-ar suna?

– Da.

– Dar dacă ar fi hotărât să-și țină orele în cursul după-amiezii, cam pe la ce oră ar fi trebuit să fie aici?

Tânăra și-a privit ceasul de pe mână.

– Ar fi trebuit deja să ajungă.

– Ești drăguță să mai dai două telefoane? Află dacă s-a întors între timp sau dacă a servit prânzul la restaurantul campusului.

Am așteptat, ascultând-o și urmărind-o cu privirea, admirându-i priceperea și îndemânare, dar și multe alte lucruri. Nu a zăbovit prea mult la telefon și s-a întors din nou spre mine.

– N-a mâncat în campus și nici nu s-a întors la ore.

– Unde locuiește?

– Nu știu dacă ar trebui să vă...

– Atunci, dă-mi cartea de telefoane.

Ea a revenit asupra deciziei dându-mi adresa și câteva indicații cum să ajung la locuința profesorului.

Când mă pregăteam de plecare, mi-a mai spus:

– Sunați-mă și pe mine dacă aflați ceva.

Deși indicațiile pe care mi le oferise fuseseră destul de clare, mi-a luat ceva vreme să găsesc casa cu pricina care se afla într-un cartier în care semnele străzilor erau discrete până la anonimat, iar numele caselor nu apăreau pe porți. Am trecut de două ori pe strada respectivă până să-mi dau seama că era ceea ce căutam. Am străbătut-o de la capăt, cu mașina în viteza cea mai mică, căutând cireșul japonez despre care îmi vorbise

domnișoara Macdonald. Omisesem amândoi faptul că cireșii japonezi nu sunt plante perene. În plus, pomicultura nu este domeniul meu forte. În fața mea, o mașină tocmai s-a desprins de trotuar și a început să ruleze încet și liniștit. Era și o stradă liniștită.

În fine am zărit cireșul, am oprit mașina și m-am dat jos. Pietrișul alb îmi scârțâia sub picioare în timp ce mă îndreptam spre cele patru trepte care duceau spre terasa principală de la intrare. Era o casă de modă veche, mare, din lemn și cu fațada vopsită în alb, cu jaluzele la ferestre și plină de farmec. Casele oamenilor de afaceri erau altfel zugrăvite, dar eu unul aș fi optat pentru una ca aceasta. Butonul soneriei era montat pe rama ușii. Am apăsat. Neauzind nici un sunet, am apăsat din nou, întrebându-mă dacă soneria era pur și simplu silențioasă, ori se defectase.

Am așteptat. Cum nu am primit nici un răspuns, am sunat din nou și, de data aceasta, am auzit clinchetul domol al soneriei, undeva într-o încăpere îndepărtată. Cu toate acestea nu se simțea nici o mișcare, nu se auzea nici un zgomot. Era aceeași senzație pe care o trăisem în fața ușii biroului de la universitate; cumva îți poți da seama când o încăpere e pustie. În dreapta mea se afla o uriașă fereastră boltită prin care am încercat să privesc înăuntru, dar n-am zărit decât o piesă de mobilier pe un perete. M-am întors pe pietrișul de pe alee și m-am ridicat pe vârful picioarelor, dar zidul de sub fereastră era prea înalt și n-am reușit să văd nimic. M-am întors și, continuând să fac pietrișul de sub picioare să scârțâie, m-am îndreptat spre spatele casei. Acolo am dat peste o grădină plăcută, goală acum, pe timp de iarnă, dar populată cu copaci înalți și bătrâni care în timpul verii te izolau de minune de restul lumii. De altfel, în spatele grădinii, în depărtare, se zărea liziera unei păduri.

Câteva trepte duceau spre o terasă spațioasă, cu dale pe alocuri sparte, în ale căror crăpături crescuseră arbuști ornamentali. În casă se intra prin uși cu geamuri înalte. Am urcat pe terasă, mi-am lipit fața de geam și am văzut un fel de cameră de zi, cu două canapele confortabile cu huse din stambă și mai multe fotolii mari și adânci. Încăperea era pustie. Am încercat ca un expert mânerul și am fost surprins să constat că ușile cu

geamuri mari se deschid spre mine. Înăuntru era cald din cauza caloriferelor; la aceasta se adăuga atmosfera ușor umedă și călduță, care dovedea că în casa respectivă se aflau multe cărți. Era, de asemenea, o dovadă că sistemul de încălzire nu fusese închis. Am intrat cu grijă și m-am îndreptat spre ușa din fața mea, amintindu-mi de descrierea făcută de domnișoara Macdonald profesorului și sperând că Ward nu făcea parte dintre aceia care, înainte de a ieși din casă, mai treceau o dată peste tot, încuind ușile și ferestrele pentru că așa îi sfătuiau agențiile de asigurări. Faptul că ușile cu geam fuseseră deschise demonstra că lucrurile nu stau așa, dar n-am răsuflat ușurat decât în clipa în care am deschis-o și pe aceasta, și încă foarte ușor. Mi-am aruncat privirea spre holul principal, care părea pustiu, apoi am rămas pe loc, încordându-mi auzul. În orice casă se produc zgomote, iar aceasta nu făcea excepție; nu percepeam însă decât sunete obișnuite: sforăitul domol al pompei din uzina termică și ticăitul unei pendule de pe vremea bunicului meu. În rest, liniște deplină.

– Domnule profesor Ward.

La început nu am rostit aceste cuvinte cu voce tare.

Bătrânul putea fi pe undeva înăuntru și în cazul în care ar fi fost și suferind vocea unui străin i-ar fi provocat un șoc neplăcut. Cu toate acestea nu am primit nici un răspuns. Atunci am rostit apelul meu un pic mai tare. A urmat aceeași tăcere.

Ajunsesem în dreptul ușii de la intrare. În spatele meu, o scară în spirală, vopsită în alb, ducea la etajul de sus. În stânga se aflau două uși. Prima dădea spre bucătărie. Am intrat în vârful picioarelor. Bucătăria era curată ca o carapace de stridie, pereții nu erau încărcați cu mobilier sau obiecte de prisos, toate vasele luceau de curățenie, iar prosoapele de bucătărie atârnau la uscat deasupra sobei. Am atins cu prudență soba, dar era destul de rece. Părăsind bucătăria, am intrat în încăperea următoare, cea în care încercasem să mă uit de pe treptele de afară, și m-am trezit în fața unei superbe mese ovale, înconjurată de douăprezece scaune în stil Regence. Și aici funcționau caloriferele și m-am felicitat pentru că nu plătisem factura de gaze. Dar în afara căldurii sufocante n-am mai găsit nimic.

Am început să urc scările în vârful picioarelor și, cum o făceam destul de stângaci, acestea au scârțâit un pic, dar a fost singurul zgomot și nimeni nu și-a făcut apariția. În cele din urmă, am ajuns pe un palier spațios, alb și luminos. De-a lungul coridorului erau mai multe uși. Am început cu cea din dreapta mea, intrând și ieșind în și dintr-o mulțime de dormitoare din care nu se putea deduce decât faptul că în nici unul din paturi nu se dormise în ultima vreme. Am mai găsit o debara mare și călduroasă, ticsită cu cearșafuri, prosoape și pături și o baie amenajată într-un stil clasic de o rară opulență: o cadă imensă prin care apa curgea printr-un cioc în formă de delfin și o podea pe ale cărei plăci de gresie erau împrăștiate mai multe covorașe din plută. Baia asta mă ducea cu gândul la Abraham Lincoln. Cămăruța mai mică era asemănătoare, înaltă și canelată, cu un grad redus de funcționalitate; nu mi-ar fi plăcut să locuiesc într-o asemenea casă dacă aș fi fost constipat.

Am ieșit și de acolo și se părea că străbătusem întreaga locuință, dar iată că mai era o ușă. Nu o observasem la început fiind tapetată la culoarea peretelui. Am deschis-o și am intrat.

L-am zărit așezat într-un fotoliu, cu capul aplecat spre dreapta și cu un ziar deschis pe genunchi.

– Domnule profesor Ward, am spus încet.

Nu mi-a răspuns și nu a schițat nici o mișcare.

L-am strigat din nou, mai tare. Nici de data aceasta n-am primit un răspuns. Am făcut câțiva pași înainte și i-am pus mâna pe umăr. În clipa aceea brațul i s-a mișcat, dar nu prea mult. Nu e nevoie să-ți petreci anii pe care i-am petrecut eu studiind corpul omenesc pentru a-ți da seama că ceva nu era în ordine. În mod normal mușchiul ar fi trebuit să aibă o oarecare zvâcnire. În cazul de față, așa ceva nu se întâmplase. Dacă profesorul ar fi dormit, brațul i-ar fi căzut mai fără vlagă. I-am pus mâna pe frunte și degetele mele au atins o piele rece și o carne rigidă.

Era mort de-a binelea.

* * *

Știam la fel de bine și chiar mai bine decât majoritatea semenilor mei ce trebuie să faci când descoperi un cadavru, mai ales dacă ai vreun motiv să bănuiești că moartea respectivului a intervenit în urma unor cauze deloc naturale: să nu atingi nimic, dacă se poate nici chiar covorul, și să te retragi spre cel mai apropiat telefon pentru a anunța poliția. Eu n-am procedat așa. Aș fi vrut să aflu dacă Doamna cu Coasa venise singură să-l înștiințeze pe Ward că îi sunase ceasul sau dacă în misiunea ei fusese ajutată și de altcineva.

Într-un laborator de specialitate și cu sprijinul unui anatomo-patolog aș fi aflat, dar așa... Expresia de pe chipul lui Ward nu era una de fericire în adevăratul sens al cuvântului; nu murise cu un zâmbet de beatitudine pe față, dar nici nu avea fizionomia pe care s-o caracterizeze așa ceva. Și mort păstra expresia pe care o avusese în timpul vieții: gravă, distinsă, cu un aer ușor plictisit și cu niște sprâncene făcute special pentru ochii autoritari ce sfredeleau până în adâncuri. Rigiditatea morții îi afectase și mâinile care strângeau ziarul, dar nu încleștate cu disperare. Se pare că în clipa fatală ținuse ziarul în mână într-un chip cât se poate de natural. I-am deschis sacoul și i-am examinat cu atenție cămașa, căutând eventuale găuri făcute de glonț sau răni provocate de cuțit. N-am găsit nimic din toate acestea. I-am aplecat bustul înainte, dar nici în stofa fină a hainei nu am găsit găuri sau tăieturi. Începusem să cred că moartea se datora totuși unor cauze naturale.

M-am întors spre ieșire cu intenția de a proceda ca un bun cetățean și de a da telefon la poliție, dar atenția mi-a fost atrasă de două lucruri. Mai întâi, biroul profesorului, o piesă voluminoasă și frumoasă, din mahon, învelit în partea de sus cu piele de culoare roșie. Pe el erau împrăștiate vraiște o mulțime de hârtii. Nu exagerez cu nimic când spun „împrăștiate vraiște", deși profesorul Ward nu părea a fi fost deloc savantul dezordonat care-și lasă lucrurile peste tot. M-am apropiat de birou și am observat două sertare deschise la maximum și o altă mulțime de hârtii împrăștiate pe jos. În clipa aceea, una din hârtiile de pe marginea biroului a căzut fosnind pe covor.

Mi-am dat seama imediat că, indiferent de modul în care murise bătrânul, Mama Natură nu avusese nici un amestec.

Locuința profesorului fusese percheziționată întocmai cum se întâmplase și cu apartamentul meu noaptea trecută.

Rămăsesem în mijlocul încăperii, cu ochii la dezordinea din jur, când s-a întâmplat cel de-al doilea lucru.

De afară s-au auzit pași pe pietriș.

Am înmărmurit pentru o clipă, cu auzul încordat, dar zgomotul nu s-a mai repetat. M-am prăbușit în genunchi și m-am târât până la fereastră, am tras un pic marginea perdelei și am privit precaut afară. În dreptul porții stăteau, de pază parcă, doi bărbați. Amândoi purtau pălării și trenciuri negre și voluminoase sub care am bănuit imediat că nu se ascunde numai țesutul lor adipos. Alți doi bărbați se îndreptau spre ușa de la intrare, pășind încet pe iarbă pentru a evita aleea acoperită cu pietriș. La poartă stătea parcat automobilul pe care îl văzusem plecând în momentul sosirii mele la reședința profesorului.

N-am mai stat mult pe gânduri; am ieșit imediat din cameră și am coborât scările. Am făcut-o cât am putut de repede. Am ajuns din nou în holul principal și am intrat cât mai repede și fără zgomot în camera de zi. Ușile cu geamuri erau încă deschise. Am traversat încăperea până în dreptul lor și m-am uitat cu mare grijă afară. Nu ajunseseră încă în grădina din spatele casei. M-am strecurat afară, am sărit cele două trepte și am alergat pe gazon spre un desiș de rododendroni aflat la vreo 18,2m mai încolo. În spatele meu... nimeni. Am luat-o prin desișul de arbuști, cu pantofii îngreunați de pământul lipicios, dar n-am îndrăznit să mă opresc pentru a-mi curăța tălpile. În clipa aceea, după colțul casei și-a făcut apariția unul dintre bărbați. În mână avea o armă.

Mi-am continuat drumul, pășind cu cea mai mare grijă, încercând să nu ating vreo cracă uscată și câștigând teren încet, dar sigur. În același timp nu-l slăbeam din ochi pe urmăritorul meu. Acesta s-a oprit și s-a uitat la ușile deschise de la intrarea în camera de zi, apoi a intrat pus pe treabă, cu pistolul armat. De îndată ce a dispărut în casă am făcut ceea ce și el s-ar fi așteptat să fac: am luat-o la fugă spre celălalt capăt al grădinii.

Probabil că rămăsese la pândă în spatele ușilor de sticlă, pentru a vedea ce se întâmplă. În timp ce alergam prin iarbă l-am auzit strigând. A urmat apoi un pocnet strident și un zgo-

mot înăbușit. Nu recomand pacienților mei să alerge prea mult cu un picior tăiat pe o porțiune de cinci centimetri, mai ales după agitația unei zile ca cea pe care o trăisem până atunci. Acum însă nu aveam timp să mă mai gândesc la procesul de vindecare a rănii; aceasta era o chestiune de câteva zile de acum înainte, dar eu eram acum preocupat să evit o rană ce-mi putea fi fatală în următoarele câteva minute.

Cu ani în urmă, la capătul gazonului fuseseră plantați mai mulți fagi printre care șerpuia o cărăruie. Am intrat în grabă printre copaci și m-am trezit brusc într-o imensă grădină de trandafiri, cu bolți rustice și araci. Am străbătut-o ca un ogar. La capătul grădinii era un zid în spatele căruia se vedea pădurea. Mă obseda ideea că dacă voi ajunge în pădure voi fi salvat. În fugă, mă uitam din când în când la zid. Cu cât mă apropiam mai mult mi se părea că este mai înalt; în realitate s-a dovedit a nu depăși 1,8m. Am căutat un obiect de pe care să încep să mă cațăr. Pe toată lungimea zidului fuseseră plantate tufe de trandafiri, dar într-un colț am zărit o grămadă uriașă de bălegar și, lângă aceasta, ceva ce părea a fi o stivă de cărămizi. Am schimbat direcția într-acolo, riscând și o aruncătură cu coada ochiului peste umăr.

În deschizătura perdelei de fagi, un bărbat cu pistolul în mână ținea spre mine. Am luat-o la fugă în zigzag, atât cât îmi permiteau tufele de trandafiri. Pământul lipicios îmi trăgea picioarele înapoi, dându-mi impresia că alerg pe un strat de clei, dar treptat-treptat m-am apropiat de zid și am văzut că stiva de cărămizi avea vreo 0,6m înălțime. Părea totuși destul de șubredă, putând foarte bine să se prăbușească în clipa în care aș fi pus piciorul pe ea, mai ales cu stratul gros de noroi care mi se lipise de tălpi. Am auzit împușcătura, dar cum nu am simțit nimic, am presupus că nu mă nimerise. Am citit o dată că distanța maximă la care se putea efectua o tragere de precizie cu pistolul nu trebuia să depășească 9,1m și în clipa aceea speram din toată inima să fie adevărat. Am luat-o la fugă spre stiva de cărămizi, am sărit cu un picior pe ea și mi-am făcut vânt până pe buza zidului. Zgomotul pe care l-am auzit în spatele meu îmi spunea că stiva se prăbușise, dar după ce greutatea corpului meu reușise deja să se sprijine pe zidul înalt.

Încă o aruncătură rapidă și o răsucitură și iată-mă călare pe zid, aruncând o ultimă privire în urma mea. Doi dintre urmăritorii mei veneau în fugă, dar mai aveau vreo 36,4m până la zid, iar dacă tot ți-ai propus să-alergi, trenciurile greoaie nu sunt tocmai echipamentul cel mai adecvat. M-am lăsat în jos de partea cealaltă a zidului și am luat-o la fugă spre copaci.

Piciorul începuse să mă doară foarte tare. Nu-mi mai doream decât să reușesc să-mi pierd urma în pădure pentru a mă opri un pic să mă odihnesc. Dacă ar fi fost vară, m-aș fi gândit să mă urc într-un copac și să mă ascund printre ramurile acestuia, dar acum toate frunzele se aflau sub picioarele mele, formând un covor umed, alunecos și galben, iar ramurile erau goale. Dacă aș fi făcut-o, aș fi fost doborât la pământ ca o prepeliță. Nu puteam ști cât de mare era pădurea, dar speram din tot sufletul să se întindă până în Ohio și să găsesc undeva printre copaci un loc în care să-mi trag sufletul.

M-am împiedicat și am tras o înjurătură, apoi m-am prăbușit peste un copac. Durerea din gambă mă înjunghia ca un pumnal. Am auzit în spatele meu un strigăt, și dintr-o privire rapidă mi-am dat seama că unul dintre urmăritori sărise zidul, iar celălalt abia se cocoțase pe el. Am luat-o din nou la fugă, luând-o spre dreapta și sperând că stratul gros de frunze nu era destul de putred pentru a-mi păstra urmele pașilor.

După un sfert de milă am ajuns la un drumeag îngust pe care nu-l putea străbate decât o singură mașină. Nu-mi puteam da seama ce rost avea în această pădure, dar cu siguranță că ducea undeva. Era făcut din beton, așa că am bănuit că trebuia să aibă două capete bine determinate. Dar în ce direcție s-o iau? Până acum o luasem spre dreapta, așa că, instinctiv, am pornit de data aceasta spre stânga, alergând încă vreo 91m, apoi am intrat din nou în pădure pe latura cealaltă. Când drumul nu s-a mai văzut, m-am oprit și am așteptat. Abia mai respiram, iar durerea din picior mă înnebunea. În plus, mă și rătăcisem.

CAPITOLUL 6

Am rămas acolo, adăpostit după trunchiul unui stejar uriaș, pentru a nu fi văzut cumva de pe drum, convins fiind că respirația mea grea se auzea până acolo și că bătăile inimii mele ar putea doborî copacul la pământ. Cele două sunete au acoperit, cu siguranță, orice alt zgomot din jur timp de un minut și mai bine, dar după aceea am început să-mi recapăt suflul, iar pulsul mi-a scăzut simțitor. Membrele îmi erau cuprinse de un tremurat involuntar din cauza efortului. Am rămas în continuare pe loc și mi-am încordat auzul. Printre celelalte zgomote ale pădurii era greu să-ți dai seama ce se întâmplă, dar am auzit totuși o voce. Ceva foarte vag, de unde mi-am dat seama că trebuie să fie la o distanță destul de mare de locul în care mă aflam. I-a răspuns o alta, răspicat și scurt, spunându-i probabil primului vorbitor să tacă. Mi-am dat seama că urmăritorii mei se află pe drum și încearcă să afle încotro o luasem și am sperat din toată inima să fie suficient de proști să plece amândoi în aceeași direcție. Sau poate — mi-a trecut brusc prin minte, simțind în gură un gust oribil de cocleală — îi așteptau și pe ceilalți doi pentru a scotoci împreună fiecare metru de pădure.

M-am furișat mai departe, luând-o în continuare tot spre stânga, dar adâncindu-mă tot mai mult în pădure. La fiecare câțiva metri mă opream și-mi încordam auzul și de vreo două ori mi s-a părut că aud o cracă trosnind sau pași foșnind printre frunze, după care mi-am continuat drumul.

A fost un coșmar. Toți mușchii picioarelor mă dureau îngrozitor, iar în plămâni îmi explodase o bombă cu o capacitate de o megatonă. Eram ud leoarcă de transpirație și mă simțeam epuizat. Cât despre cei câțiva fulgi de porumb pe care îi

înghițisem — oare azi dimineață...? aveam senzația că trecuseră ani de atunci — aceștia trebuiseră să furnizeze o imensă cantitate de energie ceea ce — să mă scuze colegii mei care susțin principiile medicinei empirice — nu pot face la infinit. M-am târât cum am putut mai departe și după o vreme mi-am dat seama că arborii din jurul meu începuseră să se rărească. Pe măsură ce mă apropiam de zona mai puțin densă de la marginea pădurii am zărit un câmp care se întindea la vreo milă în fața mea și în clipa aceea am scos un geamăt plin de amărăciune: numai de un spațiu deschis nu aveam eu nevoie acum! Într-un astfel de loc șansele mele se reduceau în mod dramatic. Nici ceea ce mi-a fost dat să văd la dreapta și la stânga mea nu a avut menirea să mă mai liniștească; două terenuri de pășunat asemănătoare îl flancau pe cel din fața mea.

Dar într-un fel sau altul trebuia să ies din pădure. În spatele meu, deși nu-i auzeam, se aflau încă urmăritorii mei și dacă m-aș fi întors bâjbâind pe același drum aș fi dat cu siguranță peste unul din ei, sau poate peste amândoi.

Tocmai scrutam orizontul când am zărit în fața mea un punct minuscul ce înainta cu o viteză constantă. În această zi și epocă istorică nu putea să însemne decât faptul că acolo se afla o șosea, exact ce-mi trebuia mie. Am tras aer adânc în piept de câteva ori, pompându-mi oxigen în plămâni, am sărit gardul și am început să alerg prin iarba udă în acea direcție, rugându-mă să rezist și să nu mă prăbușesc înainte de a ajunge acolo. Începusem să mă simt ca acei alergători de cursă lungă pe care-i vezi împleticindu-se înainte de *finish*.

Parcursesem deja jumătate din distanță și tocmai când am îndrăznit să sper că nu mai sunt urmărit am auzit în urmă un strigăt îndepărtat. M-am întors din fugă și am zărit două siluete care escaladau gardul. Observând că mai aveau încă pe ei trenciurile groase, m-am întrebat cum oare mai reușeau să se țină pe picioare. Probabil că ei mâncaseră ouă la micul-dejun. Am rânjit epuizat și am țâșnit înainte.

Cum am ajuns la șosea... n-am să știu niciodată. La marginea câmpului era un alt gard. M-am prăbușit chiar în fața lui,

m-am ridicat și am trecut peste el, apoi am urcat cu greu taluzul șoselei și am ajuns pe marginea acesteia, plin de speranță că vreo mașină va apărea și va opri să mă ia.

Prima n-a oprit. Șoferul s-a uitat la mine, după care a apăsat pe accelerație și dus a fost. Nu-l condamn nici acum pentru ce a făcut: mă îndoiesc de faptul că în împrejurări similare aș fi procedat așa ca să iau cu mine un vagabond jegos și jerpelit. Privind înapoi la câmpul pe care-l străbătusem, mi-am dat seama că pe urmăritorii mei nu-i mai despărțeau de șosea decât vreo 182m.

M-am uitat cu disperare în ambele sensuri de circulație. Venea un camion, deși se afla încă la o distanță destul de mare, așa că m-am urnit cu greu în direcția aceea, dând din mâini și agitând în aer portofelul, ca să vadă că am și așa ceva. Când s-a apropiat, l-am văzut că virează puțin lateral pentru a mă evita și m-am aruncat pur și simplu în fața lui. Dacă tot era să mor, mai bine sub roțile lui decât împușcat. Frânele au scârțâit prelung, iar eu am strigat cât mă țineau plămânii: „Doctor... doctor!"

Șoferul a rulat geamul lateral în jos.

— Sunt... doctor, i-am spus eu gâfâind de efort. E urgent... foarte urgent.

— Suie, amice, mi-a răspuns el, aplecându-se să-mi deschidă portiera.

De îndată ce m-am urcat în cabină mi-am aruncat privirea pe geam și i-am văzut pe cei doi bărbați care tocmai ajunseseră la gard.

— Mulțumesc, am mai spus, cu răsuflarea tăiată și m-am prăbușit pe banchetă.

— Nu arăți deloc bine, doctore. Ce s-a întâmplat?

— Am fost fugărit de un taur, i-am răspuns eu.

— Nu mai spune!

— Încotro mergi?

— La Philadelphia. Dar dumneata unde vrei să ajungi, doctore?

— La Princeton.

Tipul m-a privit și a scos un rânjet.

– N-or să-ți dea voie să intri în campusul universitar.

M-am uitat și eu la el. Îmi dăduse o idee. Purta o salopetă maro și o șepcuță cu cozoroc de genul celor pe care le poartă englezii, jucătorii de golf și șoferii de camioane.

– Nu-mi vinzi mie salopeta?

Omul s-a răsucit spre mine și m-a privit fix.

– Parcă ziceai că ești doctor, m-a întrerupt el pe un ton acuzator și a apăsat imediat pe frână.

Mi-am scos portvizitul și i-am arătat actele.

– Și-n cazul ăsta, la ce-ți trebuie salopeta mea?

Nu-mi venea în minte nici un pretext. Lăcomia după bani era cel mai bun răspuns.

– Cât costă așa ceva?

– Cinci dolari, poate.

– Eu îți dau douăzeci, i-am spus eu însoțindu-mi vorbele cu o grimasă. Dar în banii ăștia îmi dai și șapca.

– O.K.

A apăsat din nou pe frână, dar i-am spus că vom face schimbul în momentul în care vom găsi un garaj, iar eu voi putea fie să iau un taxi fie să închiriez o mașină.

Și iată-mă din nou pe drum într-o mașină închiriată. De data asta era un Chevrolet și mi-am dat seama că în clipa în care Hertz și Avis își vor termina treaba cu mine, îmi voi petrece restul zilelor la Sing-Sing. Continuam să le răspândesc mașinile prin toată țara ca un agricultor care seamănă porumb și modul acesta de a te purta cu cele două firme nu era cel mai apreciat de cei în cauză. Trăsesem bine șapca pe ochi, iar salopeta pe care fuseseră imprimate cu șabloane cuvintele *Spălătoria chimică Phoenix* trebuia să constituie o deghizare destul de eficientă. Astăzi ajunsesem, de altfel, să mă îndoiesc și de propriul meu nume. Acum trebuia să stau cu ochii ațintiți pe șosea. Pe drumul de întoarcere am recunoscut foarte ușor terenul de pășunat. N-am să uit cât voi trăi acest teren. N-am văzut însă nici picior de om în preajmă.

Tocmai mă îndreptam către Princeton când mi-am adus aminte de Jane Macdonald. Îi promisesem s-o sun. Am găsit o benzinărie, am tras pe dreapta și m-am dus la cabina telefonică.

– Sunt eu, John Edwards. Am vești proaste pentru tine.

– Spuneți, îmi răspunse ea cu un glas pierdut.

– Mă tem că profesorul a murit. Locuința i-a fost violată, iar pe el l-am găsit mort.

A urmat un moment de tăcere, după care tânăra a continuat:

– O, Doamne!

– Îmi pare rău, am spus și eu. N-am mai putut face nimic. Când am ajuns acolo era deja mort. Și încă de mai multe ore, poate chiar de aseară.

– Cine... cum?

– Nu știu. Ascultă, a sunat cumva cineva și a întrebat de el? Vreo persoană pe care nu o cunoști?

– Doar dumneata.

Simțeam tonul acuzator din glasul ei.

– N-am făcut-o eu, i-am spus. Cum ți-am spus, a murit cu multe ore înainte de a ajunge eu acolo. Hai, spune-mi... cine a sunat?

– Chiar acum câteva minute, a reluat ea și se vedea că trecuse de primul șoc. A sunat un bărbat și mi-a spus că, din greșeală, i-a trimis ceva profesorului Ward. Un document...

– Și?

– S-a interesat dacă poate să treacă pe aici să-și recupereze documentul respectiv.

– A spus cumva și cum îl cheamă?

– Robert Smith.

– Asta e! am exclamat eu. Pun pariu că asta e. Acum ascultă-mă cu atenție. Anunță poliția că profesorul e mort. Mai spune-le că ai fost amenințată și că bănuiești că cineva intenționează să pătrundă cu forța în birou. Spune-le orice, numai să vină cât pot de repede aici. După aceea, trebuie să ne întâlnim undeva.

– Nu.

N-o acuzam pentru acest răspuns.

Am continuat pe un ton disperat:

– Ne vedem unde vrei tu, numai să alegi un loc aglomerat, cu mulți oameni în jur. Nu vreau să-ți fac nici un rău. Vreau doar să aflu de ce a fost ucis profesorul și de ce cineva încearcă să mă ucidă și pe mine.

– Și pe dumneavoastră?! a întrebat ea mirată.

– Azi-noapte și de două ori în dimineața asta. Și chiar adineauri. Dar cred că am scăpat de ei.

Mi-a promis că va veni să se întâlnească cu mine într-o farmacie și că va suna la poliție. În cinci minute eram la locul stabilit, unde am înfulecat un sandvici și am băut pe nerăsuflate o cafea. Alesesem un loc în care etajerele cu cărți de buzunar mă protejau de eventualele priviri indiscrete.

La câteva minute după aceea a venit și ea, palidă, neliniștită și teribil de înfricoșată. Îi admiram totuși tăria, deși mă privea încă cu ochi neîncrezători, care se trădau că nu cu multă vreme în urmă vărsaseră lacrimi.

Am comandat și pentru ea o cafea, dar ea n-a mai avut răbdare să o aștepte.

– Cine sunteți, de fapt, dumneavoastră, domnule doctor Edwards?

– Sunt pur și simplu un doctor, i-am răspuns.

Din nou a fost nevoie să scot portvizitul.

– Și atunci de ce naiba...? Chiar e mort? E adevărat?

– L-am văzut cu ochii mei. Acasă la el. Zăcea într-un fotoliu.

– Și cum a murit, domnule doctor?

– Nu-mi dau seama, am spus eu. N-am constatat nici un semn de violență.

Lacrimile îi luceau din nou în ochi.

– Era destul de în vârstă. Avea șaizeci și șapte de ani. Iar inima...

Glasul i s-a sugrumat de emoție, iar eu m-am uitat în altă parte până și-a recăpătat controlul. După aceea a continuat:

– Chiar nu vă puteți da seama cum a murit?

Am scuturat din cap.

– Nu-mi pot da seama fără o...

Am lăsat fraza neterminată și am schimbat subiectul. Nimeni nu agrează ideea autopsiei.

– Camera sa de lucru fusese scotocită centimetru cu centimetru. Cineva căutase ceva acolo.

– Căutase ceva?!

Era cât se poate de limpede că această idee o umplea de surprindere.

Am dat din cap că da.

– Dar ce anume puteau căuta, doctore Edwards?

Despre asta îi voi spune mai târziu, dacă cumva o voi face. Mai întâi trebuia să smulg de la ea răspunsuri la întrebările care mă chinuiau, așa că am continuat:

– Era o personalitate importantă?

– Da. Una din cele mai apreciate în domeniul său de activitate.

Mi-am dat seama că se gândea totuși la altceva.

– De unde pot ști că nu aveți nici un amestec în moartea lui?

– N-ai de unde. Până una, alta suntem amândoi amestecați în treaba asta despre care nici măcar nu știu nimic.

M-a privit cu îndoială, chiar bănuitoare.

– Noaptea trecută cineva a încercat să mă lovească cu mașina, apoi a tras în mine. Azi-dimineață am fost atacat de un bărbat cu un cuțit, apoi am fost urmărit prin tot New Yorkul de o ceată de haidamaci care erau foarte hotărâți să mă omoare. Când am ajuns la locuința profesorului Ward și l-am găsit mort, au apărut după mine cu niște pistoale în mâini. Abia am scăpat alergând printr-o pădure.

Am ridicat manșeta pantalonului și i-am arătat pansamentul de pe picior. Nu arăta deloc grozav.

– E tot ce-au reușit să-mi facă.

Am scos hârtiile din buzunar și i le-am dat.

– Hârtiile astea îți spun ceva?

Ea a dat din cap că nu.

– E scris în rusă, nu-i așa?

– Atâta lucru știu și eu. Ce legături avea Ward cu Rusia?

Tânăra a căscat ochii, surprinsă.

– De ce întrebați? Nu avea nici o legătură.

– Ești sigură?

– Cât se poate de sigură. Doar nu vă imaginați că era...

– Ce să fie?

– Mă rog... că lucra pentru ei.

– Eu nu-mi imaginez nimic. Am primit chestia asta ieri, prin poștă și din clipa aceea a început tot coșmarul.

– S-ar putea să fie un material științific, a spus ea. Primea așa ceva din toate colțurile lumii.

– Și din Rusia?

– Uneori, a mărturisit ea.

– De la cine anume? Și de ce?

– Făceau un simplu schimb de informații, știți dumneavoastră...

– Cine i le expedia? Mă refer la eventuale persoane de dincolo de Cortina de Fier.

– Diverse facultăți și institute de geografie. Chestii de genul ăsta.

– Materialul acesta e din domeniul ingineriei hidroelectrice. Îți sugerează ceva?

Ea și-a scuturat din nou capul.

– Nu. Ingineria nu-mi sugerează nimic. El e...., de fapt *a fost* specialist în geografie. Atâta tot. Deși și asta e o disciplină cu multe ramificații.

– Avea prieteni? am întrebat-o cu sufletul la gură. Avea prieteni în Rusia? Cineva în particular?

– N-avea nici un prieten. Din câte știu eu cunoștea doar câțiva oameni din acest domeniu. În Rusia a fost doar de câteva ori. La niște conferințe... sau reuniuni de genul ăsta. Dar din când în când coresponda cu cineva. Un anume profesor Komarov din Leningrad.

Din câte îmi aminteam eu, plicul purta ștampila poștei din Moscova.

– Cine e Komarov ăsta?

– Îl cheamă Frol Komarov. Bănuiesc că e o persoană foarte importantă... membru al Academiei de Științe.

– Cât de bine îl cunoștea Ward?

– S-au cunoscut la o vizită de-a acestuia acolo. Am impresia că și Komarov a fost o dată în Statele Unite, dar asta înainte de a ajunge eu secretara profesorului. De câteva ori i-am făcut chiar eu unele expediții, iar alte ori îi scria el profesorului Ward.

– Profesorul Ward putea fi interesat cumva de sistemul hidroelectric din Kazakhstan?

– Despre asta e vorba în hârtiile astea?

– Da.

– Nu cred. Îl interesau, desigur, multe lucruri, dar...

– Materialul este datat 1964.

Tânăra s-a încruntat.

– În cazul acesta nu văd...

– Nici eu, am spus.

În aceeași clipă în încăpere a răsunat o altă voce:

– Sunteți doctorul Edwards?

CAPITOLUL 7

M-am întors uluit și m-am trezit cu nasul într-o țeavă de pistol. În spatele armei se afla un tip de doi pe doi, iar lângă el i-am zărit și pe cei doi gemeni. Purtau cu toții uniforma de polițist.

– Te-am întrebat ceva. Ești sau nu doctorul John Edwards?

– Da.

Matahala s-a întors apoi spre tânăra de lângă mine.

– Ești Jane Macdonald?

Ea încuviință din cap.

– E-n regulă. Afară.

– Nu e nevoie să folosiți chestiile alea, am spus eu.

– Nu? a întrebat el, gesticulând cu pistolul. Afară!

Am luat-o de braț pe Jane și am ieșit. Lângă bordură era trasă o mașină de patrulare. Pe ea erau montate cam tot atâtea lumini ca în Times Square. Ne-am așezat pe bancheta din spate și mașina a pornit. Deși gemenii n-au scos un cuvințel până la secția de poliție, însăși poziția lor pe banchetă era amenințătoare. Am fost îmbrânciți afară din mașină direct în clădirea secției de poliție. Am trecut printr-o încăpere mare și am intrat apoi într-una mai mică, lipsită de ferestre și prevestitoare de necazuri. Unul din polițiști a ieșit, iar celălalt s-a postat la ușă.

Câteva clipe mai târziu, ușa s-a deschis din nou și pe ea a pătruns în încăpere un alt bărbat, îmbrăcat în civil și cu o pălărie pe cap. A rămas o clipă nemișcat, neluându-și ochii de la noi.

– De ce l-ai ucis?

– L-am ucis? am repetat ca un robot. Nu l-am ucis eu.

– Nu? Dar telefonul l-ai dat.

I se adresa acum lui Jane.

– Acum o jumătate de oră.

– Da, așa este.

– Ne-ai spus că profesorul Ward e mort și că cineva amenință că va pătrunde cu forța în Facultatea de Geografie.

– Este adevărat. Eu...

Bărbatul a întrerupt-o:

– De unde știai că e mort?

Ea s-a uitat spre mine.

– Mi-a spus doctorul Edwards.

– Și el știa, spuse încet detectivul. Cu siguranță că știa.

– Eu l-am descoperit, am spus eu. Am fost la locuința lui...

– Da. Ni s-a spus. Aseară... devreme. Te-ai dus cu un MG albastru.

Mi-a spus apoi numărul de înmatriculare a mașinii.

– Și te-ai mai dus încă o dată în după-amiaza aceasta, cu un Chevrolet.

Brusc am simțit că-mi îngheață sângele-n vene și mi-am ridicat privirea spre el.

– Nu e adevărat. Eu...

– MG-ul este sau nu al tău? m-a întrebat el.

Și Jane începuse să se holbeze la mine. De data aceasta era cât se poate de bănuitoare. Dar nu aveam cum să neg; îmi verificaseră numărul.

– Da. Este al meu.

– Deci, cum spuneam, de ce l-ai ucis?

Simțeam o sudoare năclăioasă în păr.

– MG-ul meu e la New York, am spus eu. N-a ieșit nici o clipă din New York.

– Sigur, a îngânat el. Din cauza asta a fost văzut aici. Pe la ora trei. Dar să zicem că e cum spui tu. Unde te aflai la ora trei în dimineața asta?

– Mă aflam...

Am avut un moment de ezitare. Fusesem în apartamentul meu la ora aia, holbându-mă pe tavan și chinuit de gânduri, dar nu aveam cum să dovedesc acest lucru.

– Mă aflam acasă, am răspuns sleit de puteri.

El n-a spus nimic. A continuat să mă privească fix, iar eu simțeam cum eternitatea se scurge pe lângă mine. Apoi a continuat:

– Am luat legătura cu cei din New York, cu biroul circumscripției de poliție. Se fac încă verificări. De ce l-ai omorât?

– Nu l-am omorât, am răspuns disperat. Noaptea trecută am fost în New York. Am luat masa în oraș. Când m-am întors, am descoperit că apartamentul îmi fusese violat. Puteți să-l întrebați pe Bob Roberts, portarul clădirii.

– Stai liniștit, amice. O să verificăm totul. Până atunci însă rămâi la noi. Ești suspect de crimă.

De ce nu i-am spus oare? Pentru că povestea n-ar fi stat în picioare; pentru că succesiunea evenimentelor, atât de îngrozitoare cum fuseseră pentru mine, s-ar fi prăbușit până și sub greutatea unui ac. Dacă aș fi scos din buzunar hârtia cu pricina, ar fi crezut pur și simplu că îmi bat joc de el sau că îi pun bețe în roate. Cum puteam dovedi misterioasele atacuri declanșate împotriva mea din senin? Cu un vechi material cu caracter științific. N-aș fi rezolvat nimic decât prin demonstrarea unor legături, pe baza unor date foarte clare.

– O.K., am spus eu. Dar ați pus pe cineva de pază la biroul profesorului?

– Da, mi-a răspuns el, apoi s-a întors spre Jane. Era adevărat? Chiar v-a amenințat cineva că va pătrunde cu forța în birou?

– Nu, a răspuns ea. Asta a fost ideea lui. M-a sunat într-adevăr cineva, dar mi-a spus că i-a trimis din greșeală ceva profesorului și că ar dori să vină să-și recupereze materialul.

Am intervenit cu sufletul la gură:

– Puneți un om de pază la birou. Pentru numele lui Dumnezeu. Cineva va încerca să intre acolo.

El nici nu m-a băgat în seama.

– Și ce i-ați spus individului, domnișoară?

– I-am spus că am să încerc să-l ajut mâine dimineață.

* * *

Ușa celulei s-a închis cu zgomot în urma mea. Am rămas întins pe podea, nefericit, cu ochii în tavan. Se părea că nu am nici o șansă cu tipii ăștia, indiferent cine erau ei; oricum încercam să judec ceea ce mi se întâmplase, nimic nu era credibil. La șapte mi s-a adus o tavă cu mâncare. Am acceptat-o în silă, dar cafeaua a fost bună. O oră mai târziu, m-au scos din celulă și m-au dus înapoi în camera mică și întunecată. Scaunul era și mai tare.

– Profesia?

– Sunt doctor.

– Mda. Spune-mi, doctore, e greu să faci o injecție intravenoasă?

Nu-mi dădeam seama unde bate.

– Nu e un lucru ușor. Trebuie să știi să găsești vena.

– E nevoie de o practică de specialitate?

Ceva din expresia chipului său nu-mi prevestea nimic bun.

– Am primit adineauri raportul autopsiei doctorului Ward. Ghici, cum a fost omorât?

L-am așteptat să continue.

– O doză uriașă de insulină cu efect prelungit... injectată intravenos.

Brusc, am fost cuprins de un tremurat nervos.

– Uite cum vedem noi treaba, a mai spus el. Ai vrut să-l omori pe tipul ăsta.

– De ce? am întrebat eu.

– Cine știe de ce. Pur și simplu ai vrut să-l omori. O să aflăm noi și de ce. Ziceai că ai anunțat la poliție că cineva ți-a intrat în apartament. Asta dovedește că după miezul nopții te aflai la New York. După aia ai dat o fugă cu mașina până aici, i-ai făcut injecția și te-ai întors acasă. Astăzi te întorci aici, pretinzi că habar n-ai cine este acest profesor Ward, te duci acasă la el, îl găsești mort, după care îi spui domnișoarei Macdonald că cineva a încercat să te omoare. Ghinionul tău este că pe la ora patru ne-a sunat cineva și ne-a spus că în jurul casei a dat târcoale o mașină. Un MG. Al tău. Aici nu suntem la New

York, doctore. La o oră atât de matinală oamenii de pe aici se întreabă ce caută străinii pe strada lor.

Am rămas cu ochii holbați la el. Din punctul lor de vedere totul părea foarte limpede, iar urmăritorii mei erau cu siguranță acoperiți în totalitate. Telefonul de la ora patru, după cel omorâseră pe Ward, fusese o ideea de-a dreptul genială. Dacă ar fi reușit să mă lichideze și pe mine în dimineața asta la New York, moartea lui Ward ar fi rămas definitiv în cârca mea. Cum nu reușiseră însă, rămânea ca munca să le fie desăvârșită de cei de la poliție.

I-am istorisit toate pățaniile mele, deși eram aproape convins că nu va crede nici un cuvânt. Și n-a crezut. Am reluat povestea în detaliu, de la cap la coadă, dar chipul lui nu a avut nici cea mai copilărească tresărire de surpriză. Nici atunci când i-am arătat hârtia. Am fost dus din nou în celulă și se părea că acolo voi rămâne până la prima înfățișare. Poate că un avocat bun care să pornească de la semnul lăsat în tavanul mașinii de glonț, un profesionist plin de ingeniozitate și cu o mare experiență, ar mai putea convinge juriul nu de nevinovăția mea, dar măcar de faptul că nu existau suficiente probe pentru a fi condamnat...

*

* *

Dar mai exista undeva și cineva cu mintea trează. Pe la zece am fost îmbrâncit afară din celulă și dus din nou în camera de interogatorii. Arătam jalnic, iar scaunul era și mai tare. Piciorul începuse să mă chinuie îngrozitor. Îi convinsesem să-mi dea voie să-mi schimb pansamentul, dar nu crezuseră nici o iotă din explicațiile mele cu privire la originea rănii.

Detectivul și-a făcut apariția, numai că de data aceasta era însoțit de un alt bărbat pe care nu îl agrea; mi-am dat seama de acest lucru din expresia lui.

— Edwards, dumnealui este Henry Mason. Vrea să stea de vorbă cu tine.

— Între patru ochi, a completat Mason.

A spus-o natural, clar și foarte autoritar.

Detectivul a încercat să se opună:

– Se află în arestul nostru. Nimeni în afara avocatului său nu are voie să stea de vorbă cu el.

– Îți pierzi vremea degeaba. N-ai decât să suni la Washington. Sună-l pe guvernator. Dar să nu te superi pe mine când o să afli că ți-ai pierdut slujba.

M-am uitat prudent la Mason, aproape la fel de prudent cum mă privea și el pe mine. Era cât se poate de limpede că are o funcție foarte mare, deși aspectul lui nu o dovedea: un tip scund și cenușiu, cu un costum cenușiu, cravată cenușie, păr cenușiu. Avea un ten fin și palid și un nas care trăda o bună creștere.

A așteptat să se închidă ușa, apoi s-a așezat la marginea mesei.

– Mi s-a spus că l-ați ucis pe profesorul Ward.

– Cine sunteți dumneavoastră?

– Lucrez la guvern.

Asta putea să însemne orice, de la Serviciul de Deratizare al Districtului Columbia, până la biroul fiscal.

– De ce ați făcut-o?

– Nu l-am ucis eu, i-am răspuns.

– Cât de multe știi despre Ward?

– Poate chiar mai puține decât dumneavoastră.

– Noi știm totul și despre păsările în zbor. Povestiți-mi ce s-a întâmplat.

I-am povestit. N-aveam prea multe să-i spun, dar a ascultat cu atenție fiecare cuvânt, nuanță și inflexiune a glasului meu. După aceea a vrut să afle de ce l-am căutat pe profesorul Ward și i-am spus și acest lucru. Ochii cenușii, ca două mărgele, nu m-au slăbit o clipă. I-am povestit, de asemenea, tot ce mi se întâmplase de când fusesem adus la secția de poliție.

– Unde e hârtia? a intervenit el.

– Pe undeva pe aici. A rămas la cei de la poliție.

– Urmați-mă.

S-a ridicat încet de la masă, s-a dus la ușă și a bătut ușor. I s-a deschis imediat. L-am urmat până în biroul detectivului.

– Doctorul Edwards vine cu mine.

– Dar este reținut ca suspect de crimă..., a protestat detectivul.

După cum o spusese era clar că nu mai era nici el convins de acest lucru.

– Dacă suspiciunile voastre prind contur, puteți să-l aduceți din nou aici. Dar nu vor prinde nici un contur.

A mai cerut hârtia și o gardă formată din trei polițiști.

Am pornit direct spre Universitate, în urma mașinii poliției care arăta ca o reclamă la Coca-Cola și care ne deschidea drumul cu sirena ei asurzitoare și cu luminile orbitoare. Ajunși la destinația noastră, Mason s-a dat jos din mașină și mi-a făcut semn să cobor și eu.

– Luați-o înainte!

M-am conformat, urcând scările și parcurgând coridorul în direcția biroului. Eu m-am oprit în fața ușii, Mason nu. Jane Macdonald mi-a aruncat o privire uluită și agitată, dar s-a liniștit la vederea polițiștilor.

– Nu doctorul Edwards l-a ucis pe profesorul Ward, ci altcineva. Tipul care zicea că trece azi pe aici și-a făcut apariția?

Jane a dat din cap că nu.

– Unde își ținea corespondența profesorul Ward?

Fata a arătat spre o etajeră cu bibliorafturi.

– Acolo.

Mason nici nu s-a sinchisit să se uite în direcția indicată.

– Dumneata i-ai deschis și i-ai sortat toate scrisorile?

– În afara celor cu caracter personal.

– Primea multe scrisori de genul ăsta?

– Nu.

Mason a pocnit din degete.

– Cheile, te rog.

Jane era o secretară prea bine instruită. Până acum impetuozitatea și autoritatea lui Mason nu dăduseră greș. Jane Macdonald rămânea însă pe poziție.

– Cu ce drept îmi cereți acest lucru?

– Sunt funcționar guvernamental.

– Cine sunteți, de fapt, dumneavoastră?

Mason a scos un portvizit de piele și i l-a vârât sub nas.

— Dacă ai nevoie de detalii, sună la numărul ăsta din Washington.

Fata și-a deschis poșeta și cheile au apărut imediat.

— Sună oricum, i-a mai spus Mason. Cere cu domnul Dawson. Cheile astea se potrivesc cumva și la birou?

— Nu. Cheile de la birou le păstra mereu la el.

Mason s-a întors spre unul dintre polițiști.

— Vreau cheile de la birou. Sună imediat la morgă și adu-mi-le aici.

În clipa în care polițistul a ieșit în grabă s-a realizat și legătura telefonică cu Washingtonul. Mason i-a luat fetei receptorul din mână.

— Am în fața ochilor un material cu caracter științific în limba rusă. De la Institutul Politehnic din Leningrad. Lipsește pagina nouă. Titlul: Prezentare generală a problemei aprovizionării cu energie hidroelectrică a regiunii Aktyubinsk din Kazakhstan. Data: 1964. Verificați dacă mai există pe undeva vreo copie. Oriunde. Dacă găsiți ceva, vreau o fotocopie.

— Cu chineza cum stați? l-am întrebat eu.

Simțul umorului mi se mai tocise puțin în ultimele douăzeci și patru de ore și eu vreau să-l mențin veșnic activ, dar Mason nici n-a zâmbit. Fără să mai zăbovească, a ales aparent la întâmplare, o cheie și a vârât-o în ușa care comunica cu biroul profesorului Ward.

Era o încăpere mare, ticsită cu rafturi pline cu cărți cu stelaje pentru hărți și vitrine de tot felul. Am mai remarcat un frumos și uriaș glob pământesc după care ar fi tânjit orice muzeu serios din lume. Nu exista nici un semn că biroul ar fi fost răscolit.

— Cum rămâne cu tipul care urma să-și recupereze materialul trimis din greșeală? am întrebat eu.

Mason s-a uitat la mine ca la un idiot.

— N-o să mai vină.

A început să examineze încăperea, dar inima îi era în altă parte. Pe el îl interesa masa de lucru a profesorului.

La scurtă vreme, urletul unei sirene de afară a vestit sosirea cavaleriei și, un minut mai târziu, Mason intra în posesia chei-

lor. A descuiat toate sertarele, le-a scos și le-a așezat pe covor. Sub privirile mele, a început cu primul. Și-a ridicat privirea spre mine și mi-a spus:

– Domnule doctor, fii bun, te rog, și dă-mi o mână de ajutor.

– Ce căutați?

– Orice.

Erau acolo tot felul de lucruri, de la eșantioane de rocă, la o sticlă cu oxid de magneziu și hârtii, hârtii și iarăși hârtii. Am mai găsit tocuri pentru trasat hărți, creioane colorate, instrumente de desen și magneți. Mai era în sertar și un plic cu o duzină de scrisori semnate cu numele de Geraldine, care i se destăinuia unui alt Ward, mai romantic, înainte de a fi numit la catedră și de a da lovitura în lumea științei. I le-am dat lui Mason, dar le-a identificat pe loc vechimea și le-a pus de-o parte.

Am mai găsit câteva scrisori, dar erau de la prieteni și rude și relatau cum se mai descurca James la școală și dacă Ed va veni la recepția din douăzeci și cinci a lunii.

Altceva n-am găsit. Mason a scos din buzunar o lanternă-stilou și a început să examineze carcasa biroului atât de absorbit de treaba lui, încât aproape că a intrat cu totul în piesa de mobilier. Apoi s-a îndreptat de spate.

– Vom trece la verificarea cărților și a rafturilor. Domnișoară Macdonald!

Fata a venit în grabă și i s-a spus ce are de făcut.

În timp ce ea verifica stelajele cu hărți și celelalte rafturi, eu cu Mason am trecut sistematic prin cărți, luând-o de sus în jos, raft cu raft. Cum erau acolo mii de cărți, a fost o muncă de durată, care ne-a umplut de praf. După ce a terminat treaba ei, Jane a venit să ne dea o mână de ajutor. Două ore mai târziu mă simțeam deprimat, dar Mason continua într-un ritm la fel de alert ca la început, frunzărind calm fiecare filă și pipăind cu grijă fiecare copertă. Dacă în cărțile acestea se ascundea într-adevăr ceva, atunci cu siguranță că Mason trebuia să găsească.

La unu și jumătate s-a auzit glasul lui Jane:

– Domnule Mason!

M-am întors spre ea și am văzut-o ținând în mână trei coli scrise. N-aș putea spune că Mason i le-a smuls, dar acestea au ajuns în mâinile lui cu o iuțeală nemaipomenită. Ochii au început să-i sclipească citindu-le.

— Mașina mea e afară, a spus el.

*

* *

Două ore mai târziu, Mason și cu mine ne aflam în Washington. Nu scosese mai mult de șase cuvinte pe tot drumul. Își pusese scrisorile și materialul meu în buzunar și renunțase la orice fel de întrebare în favoarea conducerii mașinii. Uriașul Oldsmobil rulase lin pe autostradă într-o liniște care îți dădea siguranță. Exista probabil vreun dispozitiv diabolic ce scotea sunete liniștitoare sub pragul audibil, sau poate că eu eram prea obosit. Oricum, Mason era genul de conducător auto care nu-și bagă în sperieți pasagerii, chiar și atunci când depășește viteza legală. Timpul și distanța s-au comprimat și fără să-mi dau seama m-am trezit în fața ochilor cu clădirea Capitoliului, ca o imagine dintr-o carte poștală, proiectată pe cerul palid și rece.

Unul din lucrurile uluitoare în Statele Unite — cel puțin pentru unul ca mine, care cunoaște această țară numai de la televiziune și din romane — este acela că nu trebuie să bați de nouă ori la ușa frizeriei, să mai aștepți un pic, să fredonezi apoi un fragment din *Marching Through Georgia* și în fine să spui o parolă. Dacă vrei să ajungi la Agenția Centrală de Informații, o găsești foarte lesne în Washington, o clădire mare, cu firmă la poartă. Cred că au și numărul în cartea de telefoane. 'Nea John de pe stradă poate oricând să sune acolo.

Dar dacă 'nea John vrea să și intre în sediu, îl așteaptă o mulțime de controale amănunțite și cât se poate de atente. Mason s-a oprit de trei ori la diferite puncte de control pentru a se legitima și pentru a semna pentru mine, iar eu am fost nevoit să stau când în profil, când în altă poziție, pentru ca figura să-mi fie înregistrată pentru posteritate.

În cele din urmă, am ajuns într-o sală de ședințe în care se afla o masă uriașă cu douăsprezece scaune în jur și toate instalațiile posibile și imposibile pentru proiecții pe ecran și prin alte metode, care ajutau firmele IBM și 3M să se mențină în rândul celor mai rentabile.

În sala de ședințe ne aștepta deja un alt bărbat. Era cenușiu, doar că era înalt și cenușiu, în timp ce Mason era scund și cenușiu. Uitându-te la amândoi, era limpede că termenul „intelligence" se aplica nu numai muncii respective, ci și oamenilor care o făceau.

Mason a făcut prezentările. Pe tipul înalt îl chema Lawrence Dawson și avea înfățișarea genului de bărbat care are în mână destinul omenirii și care poartă ceas Rolex.

— Ați reușit să dați de pagina care lipsește, Lawrence? a întrebat Mason.

Am remarcat că nu a folosit numele alintat Larry.

Dawson i-a răspuns că nu, dar că se făceau încă cercetări.

— Dacă pagina asta există undeva, o vom găsi. Păcat că ne-au luat-o înainte în privința exemplarului de la Columbia.

— Cine v-a luat-o înainte? am întrebat eu.

Mason s-a uitat la Dawson, cu privirea servitorului care-și întreabă din ochi stăpânul. În loc de răspuns, stăpânul și-a coborât sprânceana.

— Cei de la KGB, a răspuns Mason. Comitetul pentru Securitatea Statului.

Nu era nevoie să-mi dea detalii. Auzisem și eu de KGB.

Am simțit din nou cocleala aceea de cupru în gură. Fusesem destul de speriat și fără să știu cine se aflase pe urmele mele. Dacă aș fi știut...

— Dar de ce? am întrebat.

Dawson m-a privit calm.

— Cine știe? Se pare că are legătură cu materialul pe care l-ați primit prin poștă. S-ar părea, de asemenea, că nu vor ca acest material să ajungă în mâinile noastre. Sau ale dumneavoastră..., a adăugat el zâmbind. Doriți ceva de mâncare, domnule doctor Edwards?

— Mulțumesc, am răspuns.

– Un biftec?

Când am reușit să articulez cuvântul „da" prin valurile de salivă care îmi inundaseră pe neașteptate gura, Dawson a ridicat receptorul și a comandat mâncarea.

– O să ne puteți povesti totul în timpul mesei.

A fost un biftec foarte bun, însoțit de o sticlă cu vin de Burgundia, marca Controlee, cu trupul plin. Am mâncat până am simțit că și trupul meu e plin. M-au lăsat să le povestesc întâmplările prin care am trecut așa cum am vrut eu, ascultându-mă fără să mă întrerupă, până la sfârșit. Apoi au început să mă bombardeze cu întrebări.

Am răspuns cât mai bine posibil, dar la multe întrebări n-am putut să le ofer ceea ce doreau. I-am întrebat dacă îmi dau voie să citesc scrisorile.

Mason a răspuns „Nu", dar Dawson a spus „Sigur că da" și Mason mi le-a dat.

Erau două scrisori, nu trei, numai că una din ele avea două file. Ambele erau scrise de mână. Prima suna astfel:

Moscova,
13 mai 1965

Tovarășe profesor,

Îți scriu să-ți spun cât de mult m-am bucurat de ultima noastră întâlnire. Consider că am avut un dialog încurajator și instructiv, iar lucrul acesta demonstrează încă o dată că ideile se pot contopi dincolo de barierele ideologice.

Află că am fost invitat să prezint o lucrare despre activitatea noastră în Marea Caspică, Societății Americane de Geografie. Sunt convins că ești responsabil pentru această invitație. De aceea, sper să ne revedem luna viitoare la New York și să ne continuăm discuțiile.

Cu cele mai frățești sentimente,
Frol Komarov

– E scrisă într-o engleză foarte fluentă, am spus eu.

— În anii treizeci a stat trei ani la Oxford și doi la Harvard, mi-a explicat Dawson.

Am revenit la cea de-a doua scrisoare:

Moscova,
14 martie 1969

Dragul meu Ward,

Îți mulțumesc pentru urările de bine. Starea sănătății mele nu s-a stabilizat, dar dacă voi respecta regimul și voi face controale periodice, voi reuși să-mi continui activitatea încă mulți ani.

Abuzurile alimentare sunt ca abuzurile în muncă; trebuie să ai grijă și să fii conștient de consecințele depășirii limitelor proprii. Uneori e nevoie să reziști presiunilor, să te retragi de-o parte și să cugeți un pic înainte de a te lăsa purtat de o idee.

Îmi amintesc încă cu plăcere de discuțiile pe care le-am purtat în locuința ta de lângă Princeton. Dacă am putea colabora mai strâns decât ne-o permit condițiile lumii în care trăim, sunt sigur că rezultatul ar fi benefic pentru toată lumea.

Sper că ne vom mai putea întâlni într-o bună zi, deși mă tem că starea sănătății mele din prezent nu-mi mai permite efectuarea unor călătorii prea lungi.

Transmite, te rog, salutările mele colegilor de la Asociația Americană de Geografie și nu uita că mă gândesc tot timpul la tine cu multă afecțiune.

Al tău sincer,
Frol Komarov.

I-am dat lui Mason scrisorile înapoi.

— Se pare că erau prieteni foarte apropiați, am spus eu.

— Aș vrea să știu despre ce naiba discutau când se întâlneau, a intervenit și Dawson.

Telefonul a sunat și Mason a răspuns, a ascultat la receptor, apoi a închis.

– Au găsit o copie la Imperial College din Londra. Ne-o trimit în câteva clipe prin cablu.

– Bun, a spus Dawson.

Nu ne rămânea decât să aşteptăm, dar n-a durat prea mult.

După numai câteva minute, un tânăr impecabil, numai muşchi şi creier, a intrat şi i-a dat lui Dawson o coală de hârtie fotografică. Dawson i-a întins-o lui Mason.

– E în limba rusă.

Mason a luat hârtia şi a început să citească. După o clipă Dawson a spus:

– Ei?

– Până aici e la fel ca celelalte, i-a răspuns Mason. Numai megawaţi, surse de energie şi o mulţime de termeni inginereşti. Ba nu, ia stai puţin!

– Ce e, Henry? l-a întrebat calm Dawson.

Mason a citit pentru câteva clipe în gând, apoi şi-a ridicat privirea de pe hârtie.

– E aici o referire la procedurile de modificare a temperaturii, prognosticate de academicianul F. Komarov.

A citit apoi tot textul, după care a concluzionat:

– Asta-i tot.

– În cazul ăsta se leagă, a spus Dawson. Toate indiciile duc la Komarov. Ce date avem despre el?

– Le aduc imediat, i-a răspuns Mason.

S-a dus în capătul celălalt al încăperii, s-a aşezat în faţa unei tastaturi de terminal, a pornit aparatul şi a început să bată ceva. Când a terminat de scris, s-a auzit un bâzâit uşor, urmat de zgomotul unui pumn de ţinte metalice care cad pe o placă de lemn, apoi din imprimanta terminalului a început să se reverse hârtie. Mason a rupt hârtia listată cu o mişcare dibace şi s-a întors cu ea la noi. Hârtia, un pic mai lungă şi mai lată decât formatul obişnuit, era plină de text tipărit, iar întreaga procedură durase mai puţin de un minut. I-a dat-o lui Dawson care şi-a aruncat asupra ei o privire rapidă, apoi a introdus-o în proiectorul 3M şi a pornit aparatul. Textul a apărut imediat proiectat pe un ecran aflat în celălalt capăt al sălii. În felul acesta îl puteam citi cu toţii în acelaşi timp.

KOMAROV, FROL ILICI N. 1907 MOSCOVA. MEMBRU AL ACADEMIEI SOVIETICE DE ȘTIINȚE DIN 1948. A STUDIAT GEOGRAFIA LA UNIVERSITATEA DIN MOSCOVA 1926-1931, DOCTORAT 1933; A STUDIAT BIOLOGIA LA UNIVERSITATEA OXFORD, MAREA BRITANIE, 1933-1936, GEOLOGIA LA HARVARD, SUA 1936-1938. CALIFICAT ÎN BIOLOGIE, GEOLOGIE ȘI INGINERIE. A FONDAT INSTITUTUL OCEANOGRAFIC KAMCHATKA PENIN 1945. MEMBRU AL PARTIDULUI COMUNIST DIN 1925. SE PRESUPUNE CĂ S-A ÎNROLAT ÎN ARMATA ROȘIE A LUI VOROSHILOV LA VÂRSTA DE DOISPREZECE ANI 1919, DECORAT PENTRU FAPTE DE EROISM. SERVICIU MILITAR OBSCUR, DAR SE PRESUPUNE CĂ ARE GRAD DE CĂPITAN ÎN MARINA SOVIETICĂ. PREMIUL LENIN PENTRU STUDII DE GEOGRAFIE ÎN 1945. PREMIUL STALIN ÎN 1949. NU SE MENȚIONEAZĂ PENTRU CE. TEORETICIAN AL OCEANOGRAFIEI, ADEPT AL IDEII ENERGIEI MARINE. ÎN PERIOADA DE SUPERIORITATE STRATEGICĂ A AVIAȚIEI ROȘII 1950-1955 A LUCRAT ÎN CENTRUL NOVOSIBIRSK AL INSTITUTULUI ARCTIC. SE PARE CĂ LUI I SE DATOREAZĂ DESCOPERIREA ZĂCĂMINTELOR MINERALE DIN REGIUNEA ARCTICĂ VORKUTA: AUR, DIAMANTE, NICHEL, URANIU, CĂRBUNE. A AFIRMAT PUBLIC CĂ FORȚA DE MUNCĂ NECESARĂ EXTRACȚIEI AR TREBUI RECRUTATĂ, NU OBȚINUTĂ PRIN MĂSURI COERCITIVE, FAPT PENTRU CARE A INTRAT ÎN DIZGRAȚIA LUI KHRUSCHOV. A RĂMAS TOTUȘI DEVOTAT IDEII SCHIMBĂRII MUNCII CU SCLAVI PRIN ANGAJAREA PE BAZĂ DE VOLUNTARIAT ÎN ZONA ARCTICĂ.

Urma o listă de lucrări publicate în mai multe domenii, după care prezentarea continua:

DUPĂ RĂZBOI KOMAROV A FĂCUT O VIZITĂ ÎN STATELE UNITE, A VORBIT ÎN FAȚA MEMBRILOR SOCIETĂȚII AMERICANE DE GEOGRAFIE DESPRE NECESITATEA UNEI COOPERĂRI MAI STRÂNSE ÎN DOMENIUL CERCETĂRII

MĂRILOR, A RĂMAS LA PRINCETON TREI ZILE, GĂZDUIT DE PROF. EDWIN WARD, A VIZITAT MAREA BRITANIE ÎN DRUM SPRE MOSCOVA, A LOCUIT LA OXFORD CU DR. JAMES CATTO, COLEGIUL ORIEL, SE CUNOAȘTE DOAR FAPTUL CĂ S-AU ÎMPRIETENIT ÎN TIMPUL STUDENȚIEI.

... DEFECTORUL KGB VLADIMIR IVANOV A INFORMAT ÎN 1969 LA BERLIN CĂ A FOST ARESTAT ȘI A DISPĂRUT, SOVIETICII AU DECLARAT OFICIAL MOARTEA LUI KOMAROV ÎN APRILIE 1969. FUNERARII NAȚIONALE. EROU POSTMORTEM AL UNIUNII SOVIETICE.

– Dumnezeule! am exclamat.

Dawson era mult mai calm.

– Unde ne pot duce aceste date?

– Treaba asta nu prea miroase a bine, a fost de părere și Mason. Ceva se întâmplă. Asta în mod sigur.

– Ținem imediat o ședință, a spus Dawson. Să vină toată lumea.

Sala s-a umplut cu repeziciune. Am urmărit, fascinat, intrarea în uriașa încăpere a elitei serviciului de informații. „Spionul care a apărut din frig" a fost descris drept cel mai realist roman de spionaj: povestea unui agent vânos și cinic, care se izbește la tot pasul de o mulțime de ghinioane și care acționează într-o lume al cărei cinism e de o mie de ori mai mare decât al lui. Ceea ce se petrecea acum sub ochii mei părea mai degrabă o ședință cu părinții sau o întrunire a agenților comerciali. Tipii ăștia mergeau noaptea la casele lor, își reparau singuri mașinile, dădeau găuri cu burghiul, cultivau trandafiri, iar în week-end-uri se ocupau grijulii de frigăruile care sfârâiau pe grătar. Mă îndoiesc că în clipa aceea exista vreun pistol în sala de ședințe.

– O.K., domnilor, a început Dawson. Am dat de unele indicii, dar nu știm încă despre ce e vorba. Cazul mai are nevoie de unele evaluări. S-ar putea să necesite din partea noastră și acțiune. Mason.

Mason nu s-a ridicat.

– E vorba de Rusia, a spus el. Domnul doctor Edwards pe care îl vedeți aici a intrat în posesia unui document.

Toată lumea și-a mutat privirea spre mine, apoi din nou la vorbitor. Nici n-am avut timp să înclin capul.

– Din clipa aceea, asupra domnului doctor Edwards s-au declanșat o serie de atacuri. A fost foarte norocos că a scăpat cu viață. Apartamentul i-a fost violat, dar nu i-a fost sustras decât plicul în care primise documentul. Se pare că scrisoarea a ajuns din eroare la doctorul Edwards ea fiindu-i inițial expediată profesorului Edwin Ward de la Universitatea Princeton. Profesorul Ward a fost asasinat.

Nu s-a auzit nici un murmur. Oamenii ăștia absorbeau informațiile, nu reacționau la ele.

Mason a continuat:

– Până în prezent am descoperit trei documente. Primul este cel primit de domnul doctor Edwards, un material sovietic cu caracter științific, datat 1964, despre centralele hidroelectrice din Kazakhstan. În clipa aceasta pare a nu avea nici o relevanță prin conținutul său în ceea ce privește securitatea națională. Cu toate acestea, din material a fost sustrasă o filă. O copie a materialului se afla la Universitatea Columbia din New York, dar și aceasta a fost sustrasă. Sustragerea materialului, precum și o ingenioasă tentativă de a pune asasinarea profesorului Ward pe seama doctorului Edwards, ca și atentarea la viața acestuia din urmă ne fac să tragem concluzia că este vorba de niște agenți bine organizați, iar sursa de proveniență a hârtiei ne indică Uniunea Sovietică. Asta înseamnă KGB. Celelalte două documente sunt scrisori ale academicianului Frol Ilici Komarov către profesorul Ward. Ward era cercetător în domeniul geografiei, unul foarte important, distins, cu o reputație internațională. Geografia a fost și disciplina de bază a lui Komarov, numai că acesta s-a orientat ulterior spre geologie, inginerie și oceanografie. Din scrisori rezultă că Ward și Komarov au purtat un dialog și întrețineau relații personale bazate pe respectul reciproc pentru operele celuilalt și pe un anumit nivel de simpatie personală. Imediat după ce copiile după aceste documente vor fi gata, veți intra în posesia lor. Cu toate

acestea, Ward e mort. Asta o știm. Mai știm, de asemenea, că în luna aprilie a acestui an s-a anunțat la Moscova că academicianul Komarov a murit, că i s-au făcut funerarii naționale și că a primit postmortem titlul de erou al Uniunii Sovietice. Sunt convins că vă amintiți cu toții că anul acesta, în mai, colonelul KGB Vladimir Ivanov a rămas în Occident. O mare parte a informațiilor pe care le-a furnizat în procesul de anchetă urmează să fie supuse unor evaluări ulterioare, dar verificările efectuate până în prezent ne fac să credem că datele sunt destul de corecte. Ivanov s-a referit, chiar dacă a făcut-o doar în trecere, și la Komarov. El a declarat că a auzit de la cineva că academicianul Komarov dispăruse și că desfășura o activitate forțată undeva în afara Moscovei. Cum rapoartele privind (a) moartea sa și (b) dispariția sa ne-au parvenit aproape simultan, n-ar fi exclus să ne aflăm în fața unei confuzii. În același timp e posibil să nu fie vorba de o confuzie.

Mason nu se învârtea inutil în jurul problemei și nici nu specula. Brusc a tăcut. Sosiseră mapele cu copiile documentelor și acum erau distribuite celor strânși în jurul mesei.

— Trecem la acțiune, domnilor? a întrebat încet Dawson.

Au început să curgă propunerile în ordinea în care Dawson le dădea cuvântul, clipind doar din ochi la cel din stânga sa, apoi la următorul până la închiderea cercului din jurul mesei.

— Interogarea suplimentară a lui Ivanov va putea valida sau clarifica problema dispariției sau morții.

— Corect, a fost de părere Mason.

— Colectarea imediată și evaluarea tuturor documentelor care provin de la Komarov.

— Avem o listă întreagă în computer, a spus Dawson. S-ar putea să nu fie completă. Anunțați toate birourile despre urgența acestei sarcini.

— Doctorul Catto de la Colegiul Oriel din Oxford. Ar trebui să-l aducem aici.

— Corect.

— Percheziția totală a locuinței și biroului profesorului Ward. Interogarea prietenilor și colegilor acestuia. Poate că a discutat cu cineva.

– O.K., a spus Mason, zâmbind.

Era prima dată când îl vedeam zâmbind și, ciudat, era destul de simpatic.

– Asta ar putea să ne ia ceva vreme, a continuat el. Profesorul Ward avea o mulțime de hârtii în casă.

– Locuința lui era ticsită și cu cărți, am adăugat eu.

Zâmbetul lui Mason a dispărut. Nu dorea să mă amestec în această discuție; practic, nu mi-a spus să tac, dar mi-a trimis mesajul din privire. În timp ce mă întrebam dacă ar trebui să mă consider jignit sau să mă înfurii, a luat cuvântul altcineva:

– Evaluarea preliminară a tuturor informațiilor, în special a coincidențelor inexplicabile, care pot avea vreo legătură cu activitatea lui Komarov.

– Corect.

– Intensificarea muncii specifice în interiorul Uniunii Sovietice în vederea clarificării activităților lui Komarov.

L-am văzut pe Dawson că își ridică privirea spre cel care înaintase această propunere.

– Nu încă, a spus el încet. Nu știm încă dacă merită riscul.

S-a făcut liniște. Mason și Dawson și-au rotit privirile în jurul mesei, dar nimeni nu mai avea de făcut nici o propunere.

– O.K., la treabă, a spus Mason.

– Ne vedem mâine la ora nouă, a mai adăugat Dawson.

CAPITOLUL 8

După ce termini facultatea de medicină, faci un fel de tur al noului loc de muncă pentru a vedea cum stă treaba. Acasă ești tot timpul ocupat și obosit. Începi să prețuiești somnul și înveți să aluneci ușor în această stare de câte ori ți se oferă ocazia. Devenisem un cunoscător al somnului de patruzeci de minute; învățasem toate cotloanele ascunse. Unul se afla în clădirea maternității: un salon retras cu două paturi rar folosite dar foarte tentante. Pe mine m-au tentat o singură dată, când am stat întins acolo timp de o oră, ascultând larma infernală a circa patruzeci de nou-născuți, după care mi-am îndreptat oasele ostenite și am plecat. Expresia „doarme ca un bebeluș" mi s-a părut din clipa aceea cea mai neadevărată din întreaga limbă engleză. În Washington am dormit buștean, ca un arici care hibernează. Mi-au pus la dispoziție o cameră în sediul CIA, cu televizor, baie și, după câteva insistențe, o sticlă de scotch. Am trecut imediat la relaxarea mea preferată timp de o oră și trei pahare, fericit că nu mai exista pe lume un loc mai sigur decât cel în care ajunsesem. Mă gândeam cu o mare ușurare la toate punctele de control și la toți paznicii, la parolele de acces și la fotografiile de identificare, la faptul că uriașul aparat CIA stătea de pază în timp ce eu zăceam în cadă, uitându-mă la apa care se condensa pe plăcile de faianță. Din când în când duceam paharul la gură și sorbeam din scotchul Unchiului Sam cu acea plăcere în plus pe care o are tot cetățeanul care își plătește cu regularitate taxele față de stat. Mă gândeam, de asemenea, și la băieții de la KGB care acum scrâșneau probabil din dinți, undeva afară și speram din toată inima ca pedeapsa pentru neîndeplinirea misiunii lor să fie minele de sare. Eram

foarte relaxat, bucuros, aproape infatuat. Când, în cele din urmă, m-am vârât în așternuturile scrobite, am adormit fericit și nu m-am mai trezit decât după treisprezece ore.

Dacă aș fi știut ce mă așteaptă, n-aș fi închis nici un ochi toată noaptea....

*

* *

Dimineața m-au trezit cu un mic-dejun copios, șervețele scrobite și ziarul *Washington Post*. N-am găsit nici o vorbă despre profesorul Ward în gazetă și m-am întrebat ce forță de sus a reușit să reducă cea de-a Patra Putere la tăcere.

După ce am făcut un duș și am pus pe mine lenjeria nouă și elegantă și cămașa la fel de nouă și albă ca zăpada pe care o minune mi-o adusese în cameră, m-am dus la spital unde mi-a fost schimbat bandajul rănii și unde am urmărit cu mândrie profesională rândul de copci pe care mi le făcusem cu mâna mea: date fiind împrejurările în care făcusem cusătura, nu ieșise prea rău. De aceea m-am simțit un pic deranjat când mi-au îndepărtat copcile și mi-au prins altele. Rana începea să se prindă bine.

Cu puțin înainte de ora zece doi bărbați corpolenți au venit să mă conducă în sala de ședințe. Nu pot spune că mă duceau cu forța acolo, dar unul mergea în fața mea și unul în spate și nici nu am îndrăznit să mă gândesc la ce s-ar fi întâmplat dacă aș fi deviat la dreapta sau la stânga.

Dawson mă aștepta.

– Ați dormit bine, domnule doctor Edwards?

I-am răspuns bine dispus:

– Ca un buștean.

– Meritați un somn bun, a adăugat și Mason.

Nici nu-l observasem; camuflajul său natural îl făcuse nevăzut pe fondul nișelor din oțel gri și numai mișcarea l-a trădat.

Restul echipei și-a făcut apariția un minut mai târziu, cu chipurile odihnite, plini de energie, gata să înceapă munca la noul bazin de înot dacă dom' profesor e de acord.

– O.K., a spus Dawson. Ce noutăți avem?

– Cei de la Stația Y au petrecut azi-noapte trei ore cu Ivanov, reluând subiectul academicianului Komarov. Au folosit droguri, hipnoza, tot tacâmul. Rusul e cât se poate de sigur de dispariția savantului. Crede că fraza pe care a auzit-o suna ceva de genul „muncă sub constrângere".

– Bine, a spus Mason. Ce se aude cu doctorul Catto?

– E în drum spre noi. L-am invitat aici și a acceptat cu plăcere. Încă nu știe motivul pentru care l-am chemat. Trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

– Am să-i spun eu de ce l-am chemat, a spus Dawson. Altceva?

– Am obținut unele din lucrările lui Komarov, dar numai cele care se află în circuitul internațional liber. Sunt destul de răspândite prin toată lumea, dar acolo unde au existat posibilități au fost făcute copii sau au fost trimise originalele.

– A sosit ceva până acum?

De data asta întrebarea fusese pusă de Mason.

– Nu.

– Bun. Cum stăm cu perchezițiile?

– Au fost cercetate în detaliu atât locuința, cât și biroul lui Ward de la facultate. Nu s-a găsit nimic nou. Nici unul dintre colegii lui cu care am stat de vorbă până în prezent nu-și amintește ceva deosebit. Unul dintre ei l-a cunoscut personal pe Komarov, dar totul s-a rezumat la o discuție pe marginea operei lui Picasso. Își amintește foarte clar momentul.

– Ce indică datele spionajului total? a întrebat Dawson.

– Nimic foarte clar. Monitoarele de supraveghere indică ușoare intensificări ale traficului, dar și câteva descreșteri. Nimic grav, nimic care să necesite luarea unor măsuri operative de urgență. Atât intensificările de trafic, cât și descreșterile se înscriu în limitele statistice normale. Majoritatea reprezintă deplasări ale navelor maritime. Cu toate acestea am pregătit pen-

tru orice eventualitate și o listă cu cazurile intensificărilor de trafic.

Celor așezați în jurul mesei li s-au distribuit copii. Participanții la „ședința cu părinții" au început să citească, absorbiți, apoi au pus hârtiile în mape, alături de cele cu care veniseră pregătiți din timp.

Același bărbat a continuat:

– Supravegherea prin satelit indică o activitate normală pe tot cuprinsul țării. Puține activități noi între zona arctică și Tashkent, Ukraina și Vladivostock. Desigur, toate silozurile noi de rachete, ca și principalele stații de radar continuă să rămână în regimul de supraveghere specială. Continuă să se intensifice construcția de nave în Germania de Est și Polonia, dar carenele în curs de finisare nu sugerează că ar fi vorba de submarine nucleare de clasa A sau de spărgătoare de gheață de tip arctic. Se înregistrează o oarecare extindere a cosmodromului de la Baikonur, dar aspectul acesta v-a mai fost raportat. De mai multe săptămâni, zona de nord a Rusiei s-a aflat în condiții atmosferice de noapte maximă și, deși dotarea satelitului de supraveghere cu infraroșii a fost perfecționată, există încă unele probleme în ceea ce privește interceptarea și fotografierea. Este vorba de niște pete negre a căror apariție nu poate fi încă explicată, poate o zonă care nu permite reflectarea razelor, sau pur și simplu niște erori în procesul de transmitere a datelor. Orice e posibil.

Dawson a intervenit cu mult calm:

– Se pare că nu am făcut progrese prea mari, nu-i așa? Să studiem incidența petelor negre cu intensificarea traficului și să vedem ce iese.

De pe un suport fixat pe tavan a fost trasă o hartă uriașă și mai mulți din cei aflați în sală s-au pus pe treabă. S-a scurs astfel o jumătate de oră în care harta a fost aproape umplută de tot felul de semne. Înaintea ședinței totul se aflase într-o perfectă ordine, dar acum pe jos începuseră să se adune o mulțime de hârtii și fotografii. Bărbații și-au dat sacourile jos și au început, ceea ce se cheamă, discuțiile generale.

În clipa aceea în sală a intrat băiatul „numai oase și creier". Cu el se mai afla un tip scund și cu buze groase. Pielea lui aspră era pătată de reminiscențele unei severe acnee din adolescență, iar fruntea, o rețea de zbârcituri adânci și ondulate. Purta niște ochelari negri și mari.

– Domnul doctor James Catto, a anunțat „numai oase și creier".

Dawson s-a ridicat imediat și s-a dus la profesor, cu mâna întinsă.

– Vă mulțumesc pentru că ați venit atât de repede, domnule doctor Catto.

– Pentru puțin. Mi-a făcut plăcere.

Avea o voce uluitoare; te așteptai să scoată un orăcăit sau un croncănit și când colo, o dicție perfectă și curată pe care ar fi invidiat-o până și Noel Coward.

– Permiteți-mi să vă iau paltonul și servieta, s-a oferit cu același calm Dawson, conducându-l pe Catto spre un birou aflat într-un colț al sălii.

– Sunteți foarte amabil, i-a răspuns acesta.

N-au lipsit decât două minute, după care au revenit în sala de ședințe. Probabil că Dawson îl anunțase pe Catto de moartea profesorului Ward. Chipul acestuia nu trăda însă nici un semn de afectare.

Mason i-a făcut lui Catto o prezentare succintă a celor întâmplate și i-a pus la dispoziție toate informațiile adunate până în prezent. A fost chiar mai concis în exprimare decât oricare ziarist de la revista *Time*.

După aceea discuția a fost condusă de Dawson.

– Doctore Catto, aici la CIA suntem de părere că e foarte util să concentrăm mai multe minți în jurul unei probleme. Spuneți-i *brainstorming* dacă vreți, dar noi preferăm să credem că această metodă permite expunerea unei probleme în fața mai multor discipline și astfel simultan abordarea ei din mai multe direcții. De aceea v-aș ruga să fiți de acord să-mi răspundeți la câteva întrebări de față cu acești domni. După aceea va fi rândul lor. Sunteți de acord?

Buzele groase ale lui Catto s-au unduit într-un zâmbet.

– Și eu îmi țin orele deseori într-un mod asemănător. Vă rog, procedați cum credeți că e mai bine.

– Îl cunoașteți pe Komarov? a întrebat Mason.

– L-am cunoscut, l-a corectat Catto. Îmi pare rău să vă anunț că a murit la începutul acestui an.

– Avem motive să credem că moartea sa poate fi pusă la îndoială, domnule doctor, a spus Mason.

– Serios? a întrebat Catto, fără să pară deosebit de surprins. M-aș bucura să aflu că vestea morții lui a fost exagerată.

– Știți cumva la ce proiect lucra?

– Komarov e un om cu o inteligență remarcabilă. El este... sau era – sper să pot spune *este* – mai degrabă un teoretician care creează modele decât un cercetător absorbit profund de un anumit domeniu. Tot ce ține de geografia Uniunii Sovietice, de mările și de oceanele din jurul acestei țări, sau de mineralele din aceste ape are legătură cu Komarov. De exemplu, el a contribuit într-o mare măsură la descoperirea zăcămintelor minerale din Euro-Asia nordică. S-a implicat, de asemenea, în studii oceanografice de tot felul, a completat Catto zâmbind din nou. Îmi pare rău dacă ceea ce spun acum nu vă este de prea mare folos. Dacă m-ați fi întrebat ce a făcut profesoara Dorothy Hodgkin, v-aș fi putut descrie, în limitele cunoștințelor mele, liniile directoare ale studiilor sale. Același lucru este valabil și pentru Oppenheimer, de exemplu. Încercați să vă imaginați că acum șaizeci de ani ați fi întrebat un matematician de rând la ce lucrează Einstein. În domeniul, sau domeniile activității sale Komarov proiectează concepte.

Mason a intervenit din nou, sec și cu zâmbetul pe față.

– Cum ar fi?

Catto a râs încântat cu toată gura.

– Mă puneți într-o situație foarte delicată. Va trebui să-mi precizați un anume domeniu pentru a mă putea concentra. De exemplu, a studiat foarte mult și a făcut multe experiențe în domeniul propagării subacvatice a sunetului. Apoi s-a ocupat de interacțiunea curenților oceanici și interpretarea fotografi-

ilor obținute prin satelit în vederea descoperirii zăcămintelor de minerale. Are o mulțime de teorii care îi poartă numele.

— Povestiți-ne câte ceva despre Komarov omul, doctore Catto, a spus Dawson.

— Komarov omul? Păi, cum să vă spun... L-am cunoscut timp de treizeci de ani. A studiat la Oxford. Probabil că știți.

— Da, știm, a spus Mason.

— Bănuiam eu că știți. Când a venit prima dată era deja un tip consacrat. Un om strălucitor. Deosebit de strălucitor. Dar cu marxismul în suflet, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Îți dădea impresia că nu-i plac oamenii. Am crezut că singurătatea e de vină. Nu e un tip vorbăreț și urăște conversațiile sterile. Ori e absorbit de ceva care îl interesează, ori se retrage într-un colț și citește o carte. În același timp cred că e și un mare visător. Îi știa pe Jules Verne și pe H.G. Wells aproape pe de rost. I-am trimis cărțile lui Arthur C. Clarke.

— Sunteți familiarizat cu stilul său epistolar? a întrebat Dawson. Știu că ați corespondat.

— Tot timpul, a răspuns Catto. Se pare că cenzura ne-a lăsat scrisorile în pace chiar și în zilele cumplite ale dictaturii stalinniste. Da, îi cunosc stilul epistolar.

Mason i-a întins cele două scrisori. Catto le-a citit cu atenție, de două ori, apoi și-a ridicat privirea din hârtii.

— Cea de-a doua e un pic cam ciudată. Lui Komarov nu-i stă în fire să se plângă de boală. Când m-a anunțat că e diabetic mi-a spus-o doar în câteva cuvinte, apoi a schimbat subiectul. Abuzul în muncă nu există în vocabularul său. În plus, adoră călătoriile. Hotărât lucru, scrisoarea asta e un pic ciudată.

— Îl simpatizați? l-a întrebat Dawson.

— O, enorm. Un tip deosebit de plăcut. Un marxist devotat trup și suflet, desigur, dar în același timp un mare umanist. Obișnuia să-l citeze pe Shaw spunând că îi urăște pe cei săraci și de aceea dorește abolirea acestora.

— Era un om cu principii? l-a mai întrebat Dawson.

Buzele groase s-au transformat într-un zâmbet melancolic

– Cu o mulțime de principii. Nu-mi dau seama cum a putut supraviețui în epoca stalinistă. Refuză categoric ideea de exploatare. Știți ce a făcut la Vorkuta?

– Vag, a răspuns Dawson.

– A insistat să fie folosită mână de lucru pe bază de voluntariat, nu adusă din lagărele de concentrare. Problema este că a reușit. M-am întrebat de multe ori dacă atitudinea lui nu a stat la baza politicii lui Hrușciov de cucerire a ținuturilor virgine. Spuneți-mi, bat cumva câmpii sau vă spun lucruri utile? Eu nu-mi dau seama.

M-am trezit râzând, ca de altfel toți cei din sală. Era imposibil să nu-l placi pe Catto, să nu fii fermecat de vocea aceea cu modulații atât de frumoase.

– Ce ne spuneți ne e de mare folos, domnule doctor Catto, a spus Mason. Nu-mi dau încă seama în ce mod, dar ne e de folos. Continuați.

– Să povestesc mai departe? Mă rog, am să încerc. Să vedem, deci... a, da, credea foarte tare în ideea de dreptate. Surprinzător pe undeva... Milita pentru o libertate academică absolută, ideal pentru care luptăm, de altfel, cu toții. A, da... și e profund preocupat – mereu a fost – de profilul moral al omului de știință. Îl condamnă pe Einstein pentru că i-a oferit lui Roosevelt ecuația care a stat la baza bombei atomice. E de părere că acesta ar fi trebuit să o păstreze numai pentru el și, la nevoie, să se sinucidă pentru a nu divulga secretul. La fel gândește și despre alte lucruri, cum ar fi DDT-ul. Komarov era scandalizat de folosirea unor idei, concepții sau materiale care nu au fost suficient testate și ale căror consecințe nu pot fi pronosticate.

Reciteam o copie a celei de-a doua scrisori și mă gândeam la ceea ce spusese Catto în legătură cu aceasta. În lumina descrierii pe care i-o făcuse lui Komarov, unele din fragmentele epistolei păreau a fi fost scrise într-o stare de constrângere și dezgust.

– Putea să ajungă și el într-o situație asemănătoare? am întrebat eu.

Catto s-a întors spre mine.

– Vreți să fiți mai explicit?

– Avea cumva idei sau teorii care puteau duce la consecințe grave sau imprevizibile?

– A, înțeleg. Nu, nu cred...

Începuse destul de convingător fraza, dar devenise șovăitor la sfârșit.

– E totuși posibil, interveni ceva mai brutal Mason.

Catto a rămas câteva clipe pe gânduri, mușcându-și buza de jos. În cele din urmă a spus:

– Mi-e greu să cred că rușii ar încerca așa ceva. Komarov n-ar fi de acord, de asta sunt sigur.

– E ori mort, ori într-un fel de arest, a intervenit și Dawson.

– Lui nu i se poate întâmpla așa ceva. Mai întâi s-ar sinucide.

– Poate că nu-i dau posibilitatea, fu de părere Mason.

Catto s-a holbat la el, cu mutra lui de broscoi, plină de tristețe.

– Komarov spunea că așa ceva nu se va întâmpla decât în secolul 21, poate nici atunci.

– Ce anume? a întrebat cu delicatețe Dawson.

– Topirea polară.

CAPITOLUL 9

Am rămas cu toții cu gura căscată. Toți ochii erau ațintiți asupra lui James Catto. Din moment ce până și eu auzisem de riscurile potențiale ce ar rezulta din topirea banchizei polare, se presupunea că ceilalți bărbați aflați în sală erau foarte familiarizați cu această problemă.

Primul care a vorbit a fost Mason.

– Cum și de ce? Puteți să ne spuneți?

– Aș putea încerca. Oceanele nu sunt tocmai domeniul meu forte, să zicem așa. Ar fi mai indicat să-l întrebați pe marele dumneavoastră oceanograf Columbus Iselin de la Institutul Woods Hole. El v-ar putea spune cu siguranță mult mai multe despre semnificația acestui fenomen.

– O să-l abordăm și pe Iselin mai târziu, a intervenit Dawson. Am vrea să vă auzim și pe dumneavoastră, domnule doctor Catto.

– Prea bine. Principiul este foarte simplu. Oceanul Arctic este foarte întins. Apele sale scaldă malurile unei imense suprafețe de pământ: toată Canada de nord, partea de nord a Alaskăi și întreaga Asie, de la Capul Nord până la Strâmtoarea Bering. Cea mai mare parte a acestui teritoriu este în întregime nefolositoare, nu pentru că este lipsită de proprietățile fundamentale ale solului, ci pentru faptul că este în permanență înghețată.

Oceanul Arctic este, de asemenea, foarte adânc și foarte liniștit, așa cum au demonstrat-o incursiunile submarinelor nucleare *Nautilus* și *Skate* începând cu 1958. În imagini poetice, oamenii au vorbit despre un Ocean Arctic deschis navigației ca o Mediterană de Nord.

În general se crede – de fapt se cunoaște cu certitudine – că Oceanul Arctic nu a fost din totdeauna acoperit de ghețuri. Dar timp de mai multe mii de ani în această zonă s-a produs o acumulare de gheață. Cunoașteți, desigur, că prin înghețare volumul apei crește, iar invers, când gheața se transformă în apă, volumul acesteia scade. De aceea, topirea banchizei polare nu ar trebui să producă o creștere a volumului de apă. Problema însă o constituie depunerea gheții. Apa a fost transformată gradat în gheață, pe parcursul mai multor mii de ani. Dacă s-ar topi acum ar face ca nivelul oceanelor să crească cu câțiva inci, un picior, poate două. Acest fenomen ar mai duce și la deschiderea întregului litoral rusesc la navigație, poate chiar la transformarea solului respectiv într-unul roditor.

Doctorul Catto a făcut o scurtă pauză, apoi a reluat:

– E clar până aici?

– Vă ascultăm cu atenție, a răspuns Mason.

– Bun. Cunoașteți, desigur, că Rusia are cele mai puține porturi în comparație cu celelalte mari puteri. În vest, numai Murmanskul rămâne neînghețat tot timpul anului și asta datorită Curentului Golfului. Chiar și porturile baltice îngheață. Mă rog, în est au Vladivostokul și câteva porturi mai mici, dar acestea sunt mult prea îndepărtate de Rusia Europeană. Dacă imensul litoral de pe coasta de nord s-ar deschide pentru navigație tot timpul anului, dezvoltarea resurselor economiei sovietice ar cunoaște un impuls de neimaginat.

Dawson a intervenit cu delicatețe în discuție:

– Și care ar fi consecințele, domnule doctor Catto?

– Pentru Rusia, cât se poate de bune. Cum spuneam, s-ar deschide o mulțime de porturi. E drept că rușii ar pierde o mare parte a teritoriului, în funcție de creșterea generală a nivelului apelor, dar cum la capitolul acesta stau mai bine decât oricare țară, își vor permite luxul. Fenomenul ar produce, de asemenea, modificări majore ale mapamondului. Suprafețe destul de mari de pământ vor fi acoperite de ape și, desigur, cele mai afectate vor fi solurile joase. Olanda este exemplul cel mai concludent. O mare parte a acestei țări va fi cu siguranță în pericol.

Pe de altă parte, Canada nu va avea decât de câștigat și încă enorm.

Catto s-a oprit o clipă, încruntat.

– Necazul este că toate aceste consecințe sunt incalculabile. Nu avem încă nici cea mai mică idee din ce s-ar putea întâmpla. Mai e și Groenlanda, înțelegeți?

– Ce e cu Groenlanda? a întrebat Mason.

– Un teritoriu cu o lungime de o mie cinci sute de mile și cu o lățime de șase sute. În cea mai mare parte are o înălțime de o milă. Totul este gheață masivă. Să presupunem, domnilor, că un Ocean Arctic mai cald ar începe să topească calota glaciară a Groenlandei, și lucrul acesta ar fi posibil. În această situație întinse zone ale lumii ar putea fi, de asemenea, inundate. De exemplu, o creștere a nivelului apelor Atlanticului de nord cu numai 0,9 sau 1,2m, poate mult mai mult, ar pune Londra, Parisul și New Yorkul sub apă. Principalele porturi și capitalele numeroaselor țări din Europa, din zona estică a Statelor Unite și Canada ar dispărea pur și simplu.

– Ar dispărea? a întrebat Dawson.

– Da, complet. Dumnezeu știe ce s-ar putea întâmpla. Nimeni nu știe cum vor fi purtate apele de către curenții oceanelor. Nimeni nu știe ce efect va avea rotația Pământului în acest caz... la urma urmei, e vorba de o imensă forță centrifugă.

Catto ne spunea toate aceste lucruri pe un ton neutru.

Noi rămăsesem împietriți, cu ochii la el, luptându-ne din răsputeri cu imaginea mintală a unei lumi în care oceanele au crescut și au înghițit uscatul, iar oamenii au început să se îngrămădească pe o mică fâșie de pământ.

Mason rupse tăcerea.

– Nu vreau să fiu nepoliticos, doctore Catto, dar aș vrea să știu dacă Komarov sau Iselin ar ști mai multe decât dumneavoastră despre acest fenomen.

– O, infinit mai mult, a răspuns Catto. E domeniul lor de cercetare, nu al meu.

Doctorul a tăcut câteva clipe, apoi a adăugat:

– Dar nici unul dintre ei n-ar putea decât să-și dea cu presupusul în privința consecințelor reale.

– Înțeleg, a spus încet Dawson. Dar rușii ar putea?

Catto și-a întins brațele într-un gest semnificativ.

– Ei abordează problema mult mai inginerește. Komarov a crezut mereu că așa ceva e posibil și adevărul este, domnilor, că rușii cunosc mult mai multe despre oceane decât noi.

– De ce? a întrebat Mason.

– Pur și simplu pentru că au alocat mult mai mult timp și mai mulți bani studiului oceanelor decât noi. Uniunea Sovietică a crezut dintotdeauna cu putere în importanța fundamentală a energiei mării.

Fu rândul lui Dawson să-l întrerupă:

– Și Komarov?

– Într-adevăr, Komarov este, și a fost timp de mai mulți ani, unul dintre principalii militanți pentru ideea energiei mării. Vedeți dumneavoastră, rușii au insistat asupra acestei probleme mai bine de treizeci de ani: flote de traulere, submarine, tot felul de nave, studii asupra mărilor și întocmirea atentă a mai multor hărți ale curenților marini. Dumnezeu știe ce n-au făcut în acest domeniu! Nu cred că mai au vreun dubiu în probleme importante cum ar fi topografia fundului oceanelor, deplasarea curenților. În domeniul acesta au mult mai multe date decât Occidentul. Au existat în Statele Unite oameni care au luptat din răsputeri pentru eliminarea decalajului care vă desparte de ruși. Îmi amintesc că senatorul Magnusson se adresa Congresului în urmă cu zece ani cu următoarele cuvinte: „Rusia a câștigat războiul umed cu nave mai numeroase și mai mari, cu mai mulți – dacă nu și mai valoroși – oameni de știință, cu echipament mai variat – dacă nu și mai bun – decât al nostru și mai ales cu o politică guvernamentală mult mai agresivă în privința stimulării acestui gen de acțiuni". Tot el a mai spus că rezultatul războiului umed poate determina întreaga soartă a omenirii. A mai fost un tip care răspundea de cercetare și dezvoltare în cadrul Marinei SUA, parcă amiralul Hayward, sau așa ceva. El a spus cu ani în urmă că eforturile sovietice în

domeniul oceanografiei aveau ca scop dobândirea statutului de conducător al omenirii. Înțelegeți?

La subiectul acesta nu-mi puteam aduce nici o contribuție. M-am mulțumit să ascult mai departe cu toată atenția, înspăimântat de ceea ce se putea întâmpla și mirat că nimeni nu auzise până acum de războiul umed.

– Da, domnule doctor, totul este limpede, a răspuns Dawson. Dar înainte de a ne lăsa cuprinși de panică în această privință, ne-ați putea spune câte ceva despre posibilele mijloace pe care le-ar putea întrebuința în acest scop?

– Despre o parte din ele cred că v-aș putea spune câte ceva, a continuat Catto. Există, desigur, posibilitatea declanșării unei explozii termonucleare care ar distruge gheața. O altă idee interesantă ar fi construirea unui baraj pe Strâmtoarea Bering, între Rusia și Alaska. Știți bine că nu-i o distanță prea mare. Apoi se mai pot instala niște pompe imense care să ducă apă caldă din Pacific în Oceanul Arctic și să pompeze în locul acesteia apă rece. O operație de o mare anvergură, desigur, și foarte costisitoare. În plus, pentru construirea barajului ar avea nevoie și de cooperarea dumneavoastră, deci soluția asta trebuie exclusă. Știu însă că academicianul Komarov are multe alte idei. Una din cele mai strălucite – sună a literatură științifico-fantastică, dar este perfect realizabilă – este cea a întrebuințării pulberii de carbon.

– Cum? a întrebat Mason.

– Păi, e foarte simplu. Gheața, așa cum știți, rezistă la efectul de topire al căldurii reflectând o mare parte a acesteia. În timpul verii, în zona arctică zilele sunt practic fără sfârșit. Dar din cauza faptului că razele soarelui se lovesc de o masă albă de gheață, ele sunt respinse, mai precis spus o mare parte a lor. Carbonul, în schimb, este negru și culoarea neagră nu reflectă razele soarelui. Deci, dacă reușești să acoperi gheața cu un strat de pulbere de carbon, căldura soarelui va fi absorbită. Simplu, nu-i așa?

În încăpere s-a instalat o liniște adâncă. Toată lumea se gândea, mai mult sau mai puțin, la același lucru, mai puțin doc-

torul Catto care nu fusese prezent mai devreme și care acum ne privea surprins de efectul pe care îl avuseseră vorbele sale asupra noastră. Mason s-a ridicat de la locul lui, s-a dus la imensa hartă și a arătat cu degetul o regiune.

– Petele de umbră de aici au fost transferate pe hartă de pe fotografia în infraroșu realizată de sateliți.

– Serios? Cât de recent s-a întâmplat?

– În ultimele câteva săptămâni.

– În cazul acesta ar putea fi exact fenomenul despre care v-am vorbit. Deși n-ar trebui să tragem o concluzie pripită. Oricum sunt foarte mici; mă îndoiesc că pot avea un efect demn de remarcat. Este totuși interesant cum au apărut din moment ce lumina zilei a dispărut practic în acea zonă. Foarte interesant...

Unul dintre bărbații de la masă s-a ridicat în picioare.

– Scuză-mă, Lawrence. Vreau să verific ceva.

– Bine, Roger.

Catto a continuat prezentarea sa:

– Știu însă că academicianul Komarov mai avea și alte idei. Ați auzit de *pykretă*?

Eu unul nu auzisem și se pare că nici ceilalți.

– O treabă nemaipomenită, a reluat Catto, cu niște proprietăți extraordinare.

– Spuneți-ne despre ce e vorba, domnule doctor Catto, l-a îndemnat Dawson.

– A fost descoperită, în mod surprinzător, într-una din piețele Londrei – parcă în Smithfield – în hala de carne, de către o echipă condusă de un tip pe nume Pyke. De aici și numele de pykretă. Ideea este că poți consolida considerabil gheața amestecând-o cu altceva. În stare naturală, gheața e sfărâmicioasă și cristalină. Numai că amestecul obținut de Pyke a sporit inimaginabil tăria gheții și a izolat-o de căldură. Apropo, a existat chiar un plan de construire a unor vapoare imense din acest material. Asta se petrecea în timpul războiului. Îmi amintesc că la Conferința de la Quebec, Churchill i-a trimis lui Roosevelt în cameră o supieră din pykrenă și l-a invitat să toarne în ea apă

fiartă pentru a-i demonstra calitățile materialului. Căldura n-a avut nici un efect. Își amintește cineva? a întrebat doctorul privind în jur.

— Parcă, a răspuns Dawson. Habbakuk, sau ceva de genul ăsta...

— Exact, Habbakuk! Ăsta era numele codificat, i-a confirmat Catto râzând. N-a ieșit mare lucru în urma acestei descoperiri, deși în cele din urmă a fost construit un vapor, în Canada, parcă. A navigat toată vară pe un lac fără să se topească deloc.

— Nu mai înțeleg nimic, a intervenit Mason. Am crezut că problema noastră e topirea gheții.

— Îmi cer scuze. Am greșit din nou prin lipsa unei exprimări clare, spuse Catto, chinuit brusc de remușcări. Dar vedeți dumneavoastră, Komarov s-a gândit să folosească acest material pentru a construi baraje.

— Unde? a întrebat Dawson.

— A... mă tem că asta-i problema. Ei *cunosc* mult mai multe decât noi în privința oceanelor și multă vreme nu ne-au spus nimic. În ultimii douăzeci de ani s-au făcut foarte multe descoperiri în domeniul curenților oceanici și mă tem că rușii au aflat mai multe lucruri decât noi pe acest tărâm. De pildă, Curentul Cromwell care se pare că își are originea în apropierea Insulelor Gilbert și se întinde pe o lungime de opt mii de mile spre Galapagos. Are o lățime de aproape o milă, antrenează de trei ori mai multă apă decât Curentul Golfului și se deplasează la cinci sute de picioare *sub* suprafața apei, de-a lungul ecuatorului. Rușii îl iubesc, desigur. Toate aceste calități fac ca submarinele lor să ajungă pe coasta Statelor Unite mai repede, ca un avion cu vânt din spate.

Mai există un curent, în sens invers Curentului Golfului, dar sub nivelul acestuia. Au descoperit curenți de tot felul peste tot. Și ăsta-i lucru mare!

Principiul lui Komarov este *barează și deviază cursul*. Cu scopul, natural, de a crea condiții de climă favorabile. Puteți să-i spuneți ingineria climei, dacă doriți. Dar nu intenționa să facă așa ceva decât după ce urma să se convingă că nimeni nu

va avea de suferit de pe urma transformărilor. Mi-ați spus însă că n-a prea avut de ales...

Catto s-a uitat în jur și a continuat:

– Îmi pare foarte rău, domnilor. Lucrurile sunt foarte complicate și imprevizibile. Am înțeles că plănuise să construiască niște imense plute din pykrenă. Știți, desigur, că o mare parte din masa unui iceberg plutește sub nivelul apei. Ei bine, prin simpla pulverizare a apei foarte reci și a rumegușului pe suprafața unei astfel de plute, treptat o forțezi să se scufunde din ce în ce mai mult până ajunge pe fundul apei. Și uite-așa, în cele din urmă obții un baraj. Mă rog, există un plan de construire a unui baraj între Siberia și Insula Sahalin, situată între partea de nord a Japoniei și coasta de est a Siberiei. Barajul ar urma să fie construit în Strâmtoarea Tatar care în timpul iernii îngheață. Normal că japonezii sunt furioși, pentru că acest proiect le-ar face clima harcea-parcea. Iată cum stau lucrurile: partea de sud a Insulei Sahalin este încălzită de apele Mării Japoniei. Partea de nord este înconjurată de apele reci ale Mării Ohotsk. La fiecare moment culminant al fluxului un anumit volum de apă caldă se scurge din sud spre nord, apoi procesul se repetă. Dacă rușii vor construi barajul, acesta va fi prevăzut cu niște porți uriașe cu deschidere într-un sens unic, astfel încât apa caldă să treacă prin el la flux, dar în clipa în care vine refluxul, porțile pot fi închise, oprind astfel scurgerea în sens invers. La fiecare nou flux, o cantitate și mai mare de apă caldă.

– E foarte simplu, a spus Dawson, cu ochii pe hartă. Îmi dau și eu seama de ce japonezii nu văd cu ochi buni acest proiect.

– Dar rușii sunt foarte încântați de o astfel de perspectivă, a continuat Catto. Cu fiecare flux, volumul de apă caldă care ar trece prin baraj ar fi de patru ori mai mare decât debitul zilnic al fluviilor Volga, Don și Nipru la un loc. Apa ar ajunge până la coasta nordică a insulei și a Siberiei continentale. S-a calculat că acest fenomen ar putea face temperatura Siberiei de Est să crească cu circa douăzeci de grade și ar putea elibera de gheață întreaga zonă. În acest timp, bieții japonezi vor constata că bunul lor Curent Kuroshio se va muta mult mai la nord

deoarece Marea Ohotsk ar deveni mai caldă. Iar rușii chiar *au de gând* să construiască barajul Sahalin. Au anunțat că au planuri în acest sens. Desigur, proiectul îi va costa miliarde. Din cauza aceasta a cochetat și Komarov cu ideea pykretei.

– Nu cred că „a cocheta" e termenul cel mai potrivit, a spus Mason.

Catto a zâmbit, dând de înțeles că își cere scuze pentru cuvântul folosit:

– A fost doar o figură de stil.

– Cât de realizabil este un astfel de proiect? a întrebat calm Dawson.

Catto și-a întins din nou brațele.

– Tehnicile necesare există. Problema se reduce la cât de multe date ai la dispoziție și la cât ești pregătit să investești în așa ceva. Sau să riști... Ai putea declanșa pur și simplu o nouă Eră Glaciară.

– Dumnezeule! am exclamat eu, nemaiputându-mă abține, cum de altfel au pățit și alți participanți la această expunere.

Catto avu o grimasă:

– Îmi pare rău, domnilor. Așa ceva se putea întâmpla și până acum din cauza mașinilor și fabricilor noastre. Emanăm în atmosferă o cantitate imensă de bioxid de carbon și aceasta produce așa-numitul efect de seră. În felul acesta este permis accesul razelor solare care încălzesc, dar împiedică întoarcerea căldurii în spațiu. Deci, acumulăm căldură. În mod paradoxal, acest fenomen poate duce la o nouă Eră Glaciară. Dacă Oceanul Arctic s-ar topi, ar exista și posibilitatea evaporării acestuia. Ca rezultat, s-ar înregistra căderi substanțiale de zăpadă pe toți ghețarii continentali. Cum să vă explic, un ghețar se aseamănă cu o imensă bucată de aluat. Fiecare ninsoare îi sporește greutatea, ceea ce mărește presiunea asupra lui și în interior și determină deplasarea în direcția în care rezistența la înaintare este cea mai mică. Și astfel ghețarii s-ar răspândi peste tot. Cum vă spuneam, Era Glaciară...

– Aceasta vine cumva în contradicție cu ideea dumneavoastră despre topirea Groenlandei? a întrebat Mason.

– Da și nu. O topire bruscă ar avea un efect neașteptat. Erele glaciare se declanșează după perioade foarte lungi de timp. Dar vedeți dumneavoastră, acesta este și motivul pentru care Komarov spunea că deocamdată știm încă prea puține pentru a ne permite să ne jucăm cu astfel de lucruri.

Ușa sălii s-a deschis.

– Lawrence!

Bărbatul căruia Dawson i se adresase cu numele de Roger a intrat precipitat.

– În legătură cu petele alea negre...

– Ei? a întrebat Dawson.

– Mi-am amintit de ceva și m-am dus să verific. Îți aduci aminte de avionul rusesc care s-a prăbușit în Groenlanda de Nord cu vreo două luni în urmă?

– Vag, a spus Dawson. A! – a exclamat brusc, ridicându-se în picioare – era într-un zbor de recunoaștere în zona polară, nu-i așa?

– Exact. Toți membrii echipajului și-au pierdut viața. Trupurile neînsuflețite au fost recuperate de o echipă de ingineri militari de la Camp Hundred – Centrul de Cercetări Polare. Comandantul unității e un anume colonel Chance. În raportul acestuia se precizează că avionul a fost rapid îngropat sub zăpada care cădea din abundență. Se pare însă că, din câte a reușit să vadă, aparatul de zbor i-a sugerat ceva de genul instalațiilor de împrăștiat îngrășăminte. Ulterior, a descoperit că bocancii îi erau acoperiți cu o pulbere neagră.

– Carbon! a spus Mason.

– Chance scrie în raportul său „o pulbere neagră și fină, de natură carboniferă, care putea proveni de la un eventual incendiu, deși la bordul aeronavei nu s-a descoperit nici un indiciu în acest sens". Chance mai scrie în raportul lui că în fuselajul deteriorat al avionului a mai descoperit mai multe bidoane uriașe.

– Se pare că se potrivește cu povestea noastră, a spus Dawson. Petele negre de pe hartă sunt pulbere de carbon.

– Iar Komarov a încercat să ne avertizeze, am intervenit și eu.

– După părerea mea încearcă să facă mai mult decât atât, a spus și Catto.

– Ce vreți să spuneți?

De data aceasta fusese Mason.

– Mă refer la scrisoare; la cea de-a doua. M-am tot gândit la conținutul ei și nu pot să înțeleg.

– Ce anume?

– Frazeologia. Pot să mă mai uit o dată pe ea?

Mason i-a oferit imediat o copie, iar Catto a citit-o de la cap la coadă.

– Am găsit. Zice: „abuzurile alimentare sunt ca abuzurile în muncă; trebuie să ai grijă și să fii conștient de consecințele depășirii limitelor proprii". Hm? Apoi vine fragmentul acesta... următoarea frază: „Uneori e nevoie să reziști presiunilor, să te retragi de-o parte și să cugeți un pic înainte de a te lăsa purtat de o idee".

– Credeți – am intervenit eu – că anticipa propria sa arestare?

– Scrisoarea e datată 14 martie, mi-a răspuns Catto. Cu puțină vreme înaintea morții sau dispariției sale. Dacă asupra lui se făceau presiuni, la acea dată o știa deja.

– Aveți dreptate, am spus eu. Mai departe spune: „Dacă am putea colabora mai apropiat decât ne-o permit condițiile lumii în care trăim, sunt sigur că rezultatul ar fi benefic pentru toată lumea".

A intervenit și Mason:

– Iar mai departe spune: „Sper că ne vom mai putea întâlni într-o bună zi..." Domnule doctor, poți citi orice frază cu orice sens, dar dacă interpretezi în întregime această scrisoare astfel, descoperi o mulțime de lucruri sub aparența cuvintelor. Propoziția care urmează poate fi o referire directă la iminenta lui arestare. Ascultați: „...mă tem că starea sănătății mele din prezent nu-mi mai permite efectuarea unor călătorii prea lungi".

– Ați mai avut vreo veste de la el după 14 martie? l-am întrebat pe Catto.

– Nu. Ultima scrisoare primită de la el a fost de Anul Nou. Foarte optimistă... și fără nici o aluzie.

– Pe mine mă intrigă un singur lucru, am spus eu. Să presupunem că academicianul Komarov a fost forțat, în pofida voinței sale, să lucreze la un proiect foarte important referitor la gheața polară și la altceva. Komarov a dispărut. El corespondează regulat cu doctorul Catto și din când în când îi scrie și profesorului Ward. Semnalul de alarmă i-l trimite lui Ward. Dar i-l trimite la Princeton.

– Continuați, m-a îndemnat Dawson.

– Următorul nu mai ajunge la Princeton, ci la mine. De ce oare? Deoarece este adresat profesorului Edwards *pe adresa mea*. De ce a procedat Komarov astfel?

– Unde locuiți? m-a întrebat Catto.

– La New York, într-un bloc, am răspuns eu.

– Ward a locuit și el vreodată acolo?

– Ar fi bine să aflăm acest lucru, am spus eu.

Nu mi-am dat seama ce a fost; probabil o idee care se furișase undeva în adâncul minții mele, dar pe care nu o puteam deloc concretiza. Cu cât încercam mai mult să o descifrez, cu atât se îndepărta mai mult de mine.

– Pot să dau un telefon? am întrebat eu.

Mason a împins aparatul mai aproape de mine.

– Te rog.

– Codul New Yorkului?

Cineva mi l-a dictat, după care am format numărul corporației în proprietatea căreia se afla imobilul.

– Sunlit Developments. Bună dimineața.

– Spuneți de unde sunați, mi-a șoptit Dawson. De multe ori ajută.

– Vă deranjăm de la Agenția Centrală de Informații, am spus eu. Aș dori să aflu dacă o persoană pe numele de Edwin Ward a locuit vreodată în unul din apartamentele dumneavoastră. Un anume profesor Edwin Ward...

Tânăra de la celălalt capăt al firului mi-a răspuns imediat:

– Așteptați o clipă, domnule.

Am așteptat. De bună seamă că aveau un sistem foarte eficient: fata a revenit pe circuit în mai puțin de un minut.

— Am avut un William Ward, domnule și un Henry Ward. A mai fost, de asemenea, și o anume doamnă Agnes Ward.

— Ce profesii aveau?

— William Ward era avocat, domnule, iar Henry Ward lucra în domeniul teatrului. Doamna Agnes Ward e văduvă.

— Asta-i tot?

— Asta-i tot.

I-am mulțumit și am închis. Apoi am sunat-o pe Jane Macdonald la Princeton.

— Jane, sunt eu, John Edwards. Spune-mi, profesorul a locuit vreodată la New York?

— Profesorul Ward? Nu, nu cred. Din câte știu eu, ura New Yorkul. Nu-i făcea plăcere să meargă acolo nici când era invitat la Asociația Americană de Geografie. Făcea tot posibilul să nu rămână peste noapte acolo.

— Bine.

— De ce?

— Nu știu, i-am răspuns, dar oricum îți mulțumesc.

M-am întors din nou spre bărbații din jurul meu:

— Nu iubea deloc New Yorkul. Din câte știm până acum, nu a locuit niciodată la adresa mea și, de altfel, nicăieri în acest oraș.

— Nu știm încă dacă academicianul Komarov este cel care a trimis mesajul, a spus Dawson. Dacă el a fost, a făcut-o în numele lui... O lucrare științifică cu referiri la tehnicile lui Komarov de variație a temperaturilor.

— Dar de ce mi-a trimis-o tocmai mie? am întrebat eu. Și de ce au luat cei de la KGB plicul?

— Ce scria pe plic? a întrebat brusc Mason.

— Așteptați o clipă.

Mi-am amintit că remarcasem trei greșeli în adresă. Am luat o coală de hârtie și am scris adresa așa cum mi-am amintit-o, apoi am așezat hârtia în proiectorul 3M ca să poată fi văzută de toată lumea.

PROFESOR EDWARDS, FAGS
60 E75th St, NEW YORK, USA.

Mason a spus:

– Ascultați... dacă am rescri-o astfel...

A scris ceva pe coala de hârtie și a așezat-o din nou sub retroproiector.

Profesor Ed WARD, FAGS,
60 E 75th St, NEW YORK, USA.

– Dacă ar fi fost scrisă așa, n-ar fi ajuns la dumneavoastră.

– Deci, ar fi fost returnată cu specificarea „necunoscut la această adresă", a intervenit și Dawson. Caz în care oficiul poștal respectiv ar fi încercat să dea de urma profesorului Ed. Ward, FAGS. Corect?

– Practica obișnuită, a încuviințat Mason. Indiciul din adresă e cât se poate de simplu... Asociația de Geografie.

– Dar cei de la KGB au luat plicul, am spus eu. De ce? Ascultați... – am continuat, simțind că sunt pe punctul de a pune mâna pe ideea care nu-mi dădea pace – *în plic* există un mesaj, iar noi ne-am concentrat asupra acestuia. Să fie oare încă un mesaj și în conținutul adresei? La urma urmei e o formulare cât se poate de precisă.

Ne-am aruncat cu toții privirile pe literele proiectate pe ecran. Aveai impresia că simți creierii noștri încinși.

– Poate se datorează faptului că sunt geograf, a spus într-un târziu Catto, dar cifrele acestea ar putea reprezenta niște coordonate.

Ne-am îndreptat cu toții spre uriașa hartă.

– Ia să vedem, a murmurat Catto. Șaizeci de grade est și șaptezeci și cinci... nu, nu poate fi sud, așa că șaptezeci și cinci nord ne situează undeva pe aici!

Catto s-a ridicat pe vârful picioarelor pentru a-și pune degetul pe locul de pe hartă.

Liniile de longitudine și latitudine se intersectau în dreptul insulei Novaia Zemlia situată în zona arctică a Uniunii Sovietice.

CAPITOLUL 10

Catto a continuat:

– Novaia Zemlia a fost locul de desfășurare a experiențelor până la semnarea tratatului de interzicere a acestora. Rușii și-au făcut acolo în cele mai bune condiții toate testele bombelor atomice și cu hidrogen.

– Da, a spus Dawson, dus pe gânduri. Le-au făcut pe toate.

– Suntem deci în fața unei combinații nemaipomenite, a intervenit și Mason. În primul rând îl avem pe Komarov, despre care se credea că e mort, dar în realitate nu a murit și care ne transmite informații pentru a ne ajuta sau pentru a ne preveni, în ciuda faptului că este un comunist devotat. Apoi îi avem pe cei de la KGB care sunt înnebuniți să pună mâna pe aceste informații. Probabil pentru că acestea s-au scurs pe sub nasul lor și nu au reușit să evite acest lucru. Ne confruntăm cu o mulțime de nenorociri ce se pot întâmpla în zona Cercului Polar, cu curenții oceanici și Dumnezeu știe cu mai ce! Avem apoi centrul de testări nucleare și petele negre, presupuse a fi datorate pulberii de carbon. Întrebarea este ce semnificație au toate acestea. Și după ce vom afla și acest lucru va trebui să ne întrebăm ce pot face în acest sens Statele Unite și Occidentul în general.

– Mă tem că tocmai aici e necazul, a spus Catto. Să aflăm despre ce e vorba. Bănuiesc că dacă ați afla, s-ar putea exercita o mulțime de presiuni la nivel internațional.

– O presiune nemaiîntâlnită până acum, a adăugat și Dawson. Chestiunea asta va ajunge până la directorul CIA și de acolo la președinte, de asta puteți fi siguri.

M-am întors la locul meu de la masă. Doream să recitesc scrisoarea lui Komarov. Se discutase mult până acum, se făcuseră o mulțime de speculații disperate, dar necazul era că nu erau decât speculații și un gând anume nu-mi dădea pace. Am încercat să mă izolez de discuția din jurul meu, străduindu-mă să-mi dau seama care era de fapt mesajul lui Komarov. Komarov și Ward discutaseră în timpul vizitei primului în Statele Unite. Apoi Komarov trimisese această scrisoare, cu plicul ei cât se poate de inofensiv, dar plin de aluzii mascate. Mai era apoi conținutul plicului. Scopul materialului era acela de a da de știre că se începuse operațiunea de cauzare a variației temperaturii. Pe plic se specifica și unde anume. Să fi fost numai atât? Putea fi numai atât?

Am citit din nou scrisoarea, apoi am luat o coală de hârtie și am copiat conținutul epistolei, omițând frazele de umplutură: „Starea sănătății mele s-a stabilizat... abuzurile în muncă; trebuie să ai grijă și să fii conștient de consecințele depășirii limitelor proprii... uneori e nevoie să reziști presiunilor... a te lăsa purtat de o idee... discuțiile pe care le-am purtat... dacă am putea colabora mai apropiat... rezultatul ar fi benefic pentru toată lumea... ne vom mai putea întâlni într-o bună zi... starea sănătății mele din prezent... nu-mi mai permite efectuarea unor călătorii prea lungi".

Mi-am amintit că scrisoarea era datată 14 martie. Apoi, câteva luni mai târziu, materialul primit de mine și plicul.

În consecință acum se putea adăuga: Academicianul Komarov lucrează în proiectul de variație a temperaturii... Novaia Zemlia.

Fără îndoială că era un avertisment trimis lui Ward în singurul mod posibil. Și asta pentru că Ward și-ar fi amintit de conversația avută cu Komarov. „Starea sănătății... nu-mi permite efectuarea unor călătorii prea lungi" și „ dacă am putea colabora mai apropiat".

Ideea mi-a venit instantaneu. Gândul care m-a chinuit până atunci a devenit limpede.

M-am ridicat de la locul meu, m-am dus la Catto și i-am întins scrisoarea așa cum o copiasem ultima oară. El a citit-o până la sfârșit, m-a fixat o clipă cu privirea, apoi a încuviințat dând din cap. Ne-am îndreptat amândoi spre Dawson căruia Catto i-a înmânat coala de hârtie. Acesta a citit-o cu atenție.

– Ei?

– Ne cere să-l scoatem de acolo, am spus eu.

Mă întreb și acum dacă am reușit să-l conving pe Dawson. Sau pe Mason. Dar eu și Catto eram convinși, și cu cât ne gândeam mai mult la această posibilitate cu atât eram mai convinși. Catto i-a prezentat lui Dawson situația în felul următor:

– Komarov încearcă să transmită informații precise. Nu-i stă deloc în fire să vorbească prea mult despre el. Faptul că o face este o dovadă a gravității situației sale. Uitați-vă și dumneavoastră ce ne spune. Unu, că se opune; doi, că este dus undeva; trei, că se află în Novaia Zemlia; patru, că ar vrea să colaborăm mai apropiat; cinci, că ar vrea să ne mai întâlnim și șase, că drumul acolo este „dificil".

Dawson dădu din cap, nedecis.

– Concluzia la care ați ajuns e cât se poate de serioasă.

– Trebuia să-mi dau seama încă de la început, a spus Catto.

– Ascultați, domnule Dawson, am sărit eu. Oricum ai citi această scrisoare, conținutul ei te pune pe gânduri. Sunteți avertizați că rușii pun ceva la cale, dar – așa cum spunea doctorul Catto – habar nu aveți despre ce este vorba. Poate fi oricare din noianul de proiecte la care lucrează. Dacă ar mai fi fost în viață, Ward ne-ar fi putut da o mână de ajutor, dar nu uitați că mesajul tocmai lui Ward i-a fost adresat. O singură persoană știe despre ce e vorba, și aceasta este Komarov însuși. Iar el vrea să ne spună totul. De aceea ne cheamă să-l scoatem de acolo.

– Ce motiv ar mai putea avea să ne spună unde se află? a întrebat Mason.

Îmi venea să-l pup pentru asta.

– Nu era nici o nevoie de adresa aceea. Dacă ar fi dorit să vă avertizeze despre ceea ce se întâmplă, ar fi putut trimite materialul direct lui Ward, la Princeton...

L-am întrerupt:

– Mizarea pe eficiența poștei americane a fost singura cale prin care ne-a putut înștiința unde se află. Singura cale! Își dădea seama că Ward ar fi fost intrigat de adresă și că și-ar fi dat seama despre ce e vorba.

Dawson continua să se îndoiască, dar să fiu drept cu el, nu era genul de om care să se repeadă la orice idee nouă fără o analiză temeinică. A ordonat imediat să se întreprindă o analiză amplă a tuturor evenimentelor petrecute cu un an în urmă în zona arctică a Uniunii Sovietice, în special în Novaia Zemlia. Toată lumea din sediul CIA a trecut la treabă, parcurgând registrele cu interceptările traficului radio, cu interceptările foto realizate de sateliții de observație, confruntând fiecare șoaptă, zvon și aluzie. Noi așteptam încordați, încercând să ne stăpânim nerăbdarea, recitind la infinit frazele și analizând nuanțele scrisorii. Mason, durul Mason, era deja pe jumătate de partea noastră și în perioada de așteptare, Catto și cu mine am reușit să-l convingem definitiv. Era ciudat că doi oameni ca noi, amatori printre profesioniști, bazându-ne numai pe instinct și pe cunoașterea comportamentului uman, reușisem să punem în alertă cea mai mare agenție a statului.

În cele din urmă, a sosit și răspunsul. Fotografiile de recunoaștere făcute din satelit surprinseseră o clădire cu două etaje, care fusese ridicată pe vârful unei stânci de pe insulă în timpul scurtei veri arctice. Novaia Zemlia era unul din locurile în care se înregistrase o intensificare a traficului radio. Nu era deosebit de mare, dar era. Ceea ce atrăgea însă atenția era faptul că mesajele interceptate erau codate cu cifruri generate mecanic, pe care computerele nu au reușit să le descifreze, dar semnalele fuseseră emise din clădirea respectivă.

Dawson a strâns toate materialele și a plecat la directorul CIA

Înainte de a pleca și-a îndreptat privirea spre chipurile noastre încordate și nerăbdătoare.

– Nu vă faceți griji, a spus el, n-am să vă vând ieftin.

Când s-a întors, chipul lui era încruntat.

– Ar fi bine să începeți să vă gândiți, domnilor. Peste douăzeci de minute directorul va fi primit de președintele SUA.

Așa că ne-am pus din nou pe așteptat, privindu-ne ceasurile, bând cafea, întrebându-ne ce se întâmpla în acele clipe în biroul oval al Casei Albe, încercând să ne imaginăm în pielea bărbatului de acolo, confruntat cu o nouă amenințare care arunca o nouă greutate pe talerul balanței terorii în încercarea de a o înclina de cealaltă parte. Nu s-a ținut seama de propunerea lui Dawson. Până la sosirea răspunsului nimeni din încăpere nu se mai gândea decât la decizia posibilă a președintelui. Dawson parcurgea nervos sala de conferințe, cu o fotografie în mână făcută din satelit, oprindu-se din când în când pentru a mai arunca o privire în direcția mea și a lui Catto. Îmi închipuiam la ce se gândea în acele clipe. Catto rămăsese lângă mine, cu scaunul înclinat pe spate și cu ochii în tavan. La un moment dat s-a aplecat spre mine și mi-a spus:

– Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins. Ar fi preferat să-și ia viața înainte de a fi dus acolo, dar nu l-au lăsat s-o facă.

După aceea și-a aplecat din nou scaunul pe spate.

Eu unul eram mai confuz decât toți ceilalți. Pentru prima dată în ultimele câteva zile aveam ocazia să gândesc; prima dată mi-am dat seama ce nebunie era însăși prezența mea în acest loc. Cu câteva nopți în urmă cea mai mare problemă a mea fusese un plictisitor dineu la New York; urmaseră apoi caleidoscopul violenței, urmărirea și crimele, culminând cu prezența unui obscur tânăr chirurg la o ședință care trăsese niște concluzii în baza cărora președintele Statelor Unite trebuia chiar în clipa aceasta să ia o hotărâre. Nici măcar nu-mi puteam imagina motivul pentru care mă lăsaseră să particip la această ședință, să iau chiar cuvântul, ba să mai țină cont și de părerile mele. Aș fi continuat să mă ciupesc pentru a fi sigur că

nu visez dacă rana de la picior și cei doisprezece oameni încordați din jurul meu nu mi-ar fi amintit tot timpul că e adevărat.

Timpul se scurgea chinuitor de încet. În cele din urmă, țin minte că renunțaserăm cu toții să ne mai gândim. Cel puțin eu. Stătusem atât de mult cu ochii pe cadranul ceasului de pe perete, încât în cele din urmă am renunțat, urmărind doar rotirea leneșă a secundarului roșu. Când a sunat telefonul, am sărit în sus, ca ars. Dawson a răspuns, a ascultat ce i se spunea, apoi a ieșit în grabă pe ușă, revenind câteva minute mai târziu cu o hârtie în mână.

– Domnilor, a început el, dar glasul i s-a sugrumat și a trebuit să o ia de la început. Domnilor, hârtia aceasta este de la președintele țării. Iată ce se spune în ea:

„Este limpede că securitatea Statelor Unite și a multora din aliații noștri se confruntă cu o nouă amenințare. Nu este suficient să cunoaștem natura generală a acesteia. De aceea este cât se poate de important să găsim – prin orice mijloace – natura specifică a acestei amenințări. Acest obiectiv devine sarcina mai multor departamente de stat și agenții ale statului care vor primi instrucțiunile corespunzătoare.

Prin acest document ordon Agenției Centrale de Informații să-l scoată pe academicianul Frol Ilych Komarov de pe teritoriul URSS și să-l aducă în Statele Unite.

Vă atrag atenția asupra faptului că o astfel de misiune, desfășurată de către personal aflat în serviciul Statelor Unite ar constitui un act fățiș de război împotriva URSS. Acest lucru *nu este*, repet *nu este*, permis.

În consecință, personalul implicat în această acțiune va trebui constituit din reprezentanți ai mai multor naționalități. Voi consulta de urgență aliații noștri pentru a ni se pune la dispoziție acest personal.

Toți membrii echipei vor trebui să fie civili, iar dacă provin din rândul funcționarilor publici vor trebui trecuți în rezervă astfel încât răspunderea să fie limitată la nivel individual și nu al națiunilor respective.

În limitele acestor condiții Agenția Centrală de Informații are libertatea de a acționa cum consideră de cuviință. Acțiunea va fi declanșată de îndată ce mijloacele necesare vor fi procurate.

Materialele necesare vor fi puse la dispoziție de către Statele Unite".

– Scrisoarea poartă data de azi, a spus Dawson. În cursul după-amiezii ne vom întruni din nou în această sală, pentru a discuta mijloacele și metodele de acțiune. Vor participa și șefii compartimentelor care se ocupă de echipament.

Toată lumea a plecat la masă și în clipa aceea mi-am dat seama că pentru mine povestea luase sfârșit. Am rămas o clipă uitându-mă în jurul meu prin sală și încercând să-mi înving buimăceala, apoi m-am îndreptat spre ieșire. În drumul meu am dat peste Mason.

– Dacă ați fi amabil să mă scoateți de aici, eu unul m-aș întoarce totuși la meseria mea de medic.

El și-a scuturat capul, rânjindu-mi. Nu l-am văzut niciodată zâmbind și pot spune că am văzut și grimase mai plăcute la viața mea.

– N-o să plecați nicăieri, domnule doctor Edwards.

– Nu fiți ridicol, am izbucnit eu. Mă așteaptă o mulțime de treburi.

– Până ce misiunea aceasta nu se încheie, nu puteți pleca de aici. Așa că veți rămâne tot timpul în această clădire.

L-am repezit furios:

– Nu vă faceți griji! N-am să scot o vorbă!

– Nu am încredere în dumneavoastră, domnule doctor. Nu-mi permit acest risc. Vreau să știu în orice clipă unde vă aflați și ce vorbiți.

– Dumnezeule! am exclamat cu voce tare și furios și am alergat să-l prind din urmă pe Dawson. Mason spune că o să mă rețineți aici. E de-a dreptul ridicol. Trebuie să mă întorc la New York.

– Are dreptate, mi-a răspuns Dawson. Ieșirea ta de aici reprezintă un risc al naibii de mare. Amintește-ți de prietenii

noștri de la KGB. S-ar putea să te mai aștepte și acum la New York.

Avea dreptate și el. Nu aveam scăpare. Apoi am observat că Dawson începuse să mă privească gândindu-se parcă la ceva.

– Ce mai e acum? am întrebat eu.

– Citește încă o dată scrisoarea. Fragmentul despre regimul alimentar. Komarov e diabetic.

– Și ce e cu asta?

Rămăsesem perplex. Se vede treaba că sunt un mare idiot.

– Va avea nevoie de un doctor.

Acum am înțeles la ce se referea.

– În nici un caz!

– Cu cât știe mai puțină lume, cu atât mai bine.

– În nici un caz!

Mason ne-a ajuns și el din urmă. Rânjea din nou.

– Am putea să te ținem aici ani de zile, a spus el.

De data aceasta, Dawson era cel care zâmbea. În viața mea nu am văzut ceva mai lipsit de umor.

– Acum nu mai ai decât o singură posibilitate să mai tragi în piept un pic de aer curat, doctore.

– Nu! m-am răstit eu din nou, dar se părea că nu mai avea nici un rost.

Și chiar așa era.

– Statele Unite vor pune la dispoziție resursele necesare. Tu ești una din resursele necesare, a spus Mason.

– Președintele ni te-a încredințat nouă, a adăugat și Dawson.

În clipa aceea mi-am dat seama că fusesem recrutat.

CAPITOLUL 11

Într-una din zilele următoare l-am întrebat pe Dawson de ce am fost cooptat și eu în echipă.

S-a uitat lung la mine și mi-a spus:

– Să zicem că a fost o predestinare divină. Din clipa în care ți-a fost trimisă scrisoarea a apărut un deget care arăta spre tine. Avem nevoie de un doctor, și tu ești doctor; avem nevoie de cineva care știe să schieze, și tu schiezi; avem nevoie de cineva care să înțeleagă importanța misiunii, și tu o înțelegi. Ești tânăr și în putere, așa că pleci în această misiune.

Pe șeful echipei l-au recrutat în același mod și dacă cu mine se poate spune că au jucat dur, cu Luke Chance au fost de-a dreptul brutali. Poate că procedaseră cât se poate de logic: aveau nevoie de un om cu o bogată experiență arctică, și numele lui Chance era deja pe lista priorităților. Petrecuse în zona respectivă patru ani și dacă el nu știa cel mai bine ce este acela transportul arctic, atunci nimeni n-o mai știa. Din dosarul lui rezulta că este un conducător înnăscut, un tip dur, puternic, curajos și plin de energie care primise o mulțime de medalii pentru fapte de eroism săvârșite în insulele Pacificului în timpul celui de-al doilea război mondial și în Coreea.

Paragraful din memorandumul președintelui a pricinuit tot necazul. Chance era colonel plin, un militar de carieră cu o vechime de douăzeci și șapte de ani, iar instrucțiunea respectivă preciza foarte clar că în cazul în care un membru al echipei provenea din personalul Administrației Statelor Unite exista riscul ca întreaga acțiune să fie interpretată ca un act fățiș de război.

În memorandum se cerea ca cei care urmau să plece pentru a-l salva pe Komarov să apară — în cazul în care ar fi capturați — ca o bandă de pirați care acționau pe cont propriu. În felul acesta ONU nu putea aduce nici o acuzație Statelor Unite.

Așa că în momentul în care l-am cunoscut pe Chance, acesta era turbat de furie și nu se ferea s-o arate, iar Luke Chance înfuriat era ceva formidabil. Un tip uriaș; nu foarte înalt, deși avea aproape un metru optzeci, dar cu o construcție care părea că-i permite să învingă orice obstacol. Deși avea patruzeci și cinci de ani, nu-i dădeai această vârstă. Anii petrecuți în izolare în funcția de comandă de la Camp Hundred îl făcuseră independent, iar mintea îi era la fel de puternică precum trupul. Nu fusese întrebat și nici măcar nu i se dăduse posibilitatea să opteze pentru a participa voluntar la această misiune. O clipă mai era comandantul de la Camp Hundred, în clipa următoare i s-a ordonat să plece la Thule, unde a fost întâmpinat imediat de o escortă de șase ofițeri care l-au suit într-un avion și l-au dus direct la Fort Belvoir, Virginia unde se afla cartierul general al Corpului Inginerilor. Acolo i-au pus în fața ochilor niște documente care dovedeau că în ultimii ani mulsese sistematic conturile armatei și i-au cerut demisia. Chance s-a răstit la ei: „Să vă ia dracu. Mai bine să fiu deferit Curții Marțiale". S-a convocat o curte marțială sumară la sfârșitul căreia, din ordinul șefului Statului Major, a fost condamnat, trecut în rezervă și aruncat în celula arestului garnizoanei, ceea ce era un lucru neobișnuit pentru ofițeri, pentru a da și presei posibilitatea de a răspândi vestea. A doua zi dimineață tocmai încerca să ajungă la senatorul din circumscripția sa, având sub braț un ziar care titra cu litere de-o șchioapă: „Un militar erou din zona arctică a fost destituit pentru furt și fraudă", când doi tipi de la CIA l-au băgat cu forța într-o mașină acoperită, nu fără să se aleagă cu câteva contuzii și vânătăi în timpul acestei acțiuni. Abia atunci i s-a spus despre ce era vorba. Avea tot dreptul să fie furios. În curând ne-a făcut pe toți să înțelegem că misiunea i se părea o adevărată nebunie. De fiecare dată când cineva prezenta un nou plan, el îl desființa cu numai câteva cuvinte.

Dacă n-o făcea el, exista întotdeauna altcineva. Aveam libertatea de a solicita orice resursă a armatei de uscat, a marinei și a forțelor aeriene ale SUA, plus a aliaților și numai gândindu-ne la toate avioanele, tancurile și submarinele acelea ne umpleam de un optimism ca niște puști într-un magazin cu jucării.

Treptat însă, pe măsură ce analizam mai atent situația, principiile care trebuiau să guverneze călătoria noastră deveneau clare și cea mai mare parte a echipamentului greu a fost scoasă din discuție.

În primul rând, trebuia să pătrundem și să ieșim din obiectivul vizat foarte repede. Un om la șaizeci de ani — și încă un diabetic — nu constituia tocmai alegerea ideală pentru o escapadă în zona arctică, iar cadavrul înghețat al lui Komarov n-ar mai fi folosit la nimic.

În al doilea rând, rușii nu trebuiau să afle de venirea noastră. Am ajuns la concluzia că pe cei de la KGB îi îngrijora tocmai faptul că academicianul Komarov avertizase că se inițiase acțiunea de controlare a temperaturii; era exclus ca ei să-și fi dat seama și de cererea acestuia de a fi scos din locul în care se afla. Mai mult, Occidentul nu obișnuiește să pătrundă pe teritoriul rusesc pentru a captura indivizi, deoarece securitatea sovietică e cât se poate de vigilentă și de puternică în astfel de situații. Lucrul acesta era în avantajul nostru. Nu se vor aștepta la un raid inamic, mai ales în zona arctică, iar simpla perspectivă istorică ducea la concluzia că stația de la Novaia Zemlia nu va fi prea bine păzită. Nu iei niște măsuri de pază exagerate pentru niște locuri pe care le păzește foarte bine Mama Natură.

La început ne-am gândit să folosim ca mijloc de transport un submarin nuclear, dar ideea a fost abandonată din mai multe motive: ar fi fost o navă militară aparținând Statelor Unite; ar fi putut fi interceptată de sistemul submarin de apărare sau atacată de o navă de vânătoare a rușilor chiar sub banchiza de gheață.

În al treilea rând, trebuia să jucăm un joc inteligent de șah chiar cu Natura însăși. Aceasta avea să ne pună în față o mulțime de obstacole și trebuia să profităm de orice avantaj.

Ideea unui raid aerian era exclusă: orice avion care s-ar apropia de coasta sovietică ar fi imediat doborât de aviația de vânătoare care acționează pe timp de noapte sau de vreo rachetă sol-aer. Rămânea în picioare doar posibilitatea deplasării pe sol, or acest lucru trebuia făcut pe întuneric. Studierea graficelor cu incidența zilei-lumină din zonă ne-a produs un șoc neplăcut. Nu numai că singura perioadă posibilă era înspăimântător de aproape, dar secvența de timp în care deplasarea pe sol putea avea șanse de succes era îngrozitor de scurtă. În Spitzbergen și în Novaia Zemlia se lasă o beznă totală pe timpul întregii ierni. Începând cu 1 februarie, zorile încep să se furișeze timid, ceea ce înseamnă că soarele nu are încă puterea să se ridice deasupra orizontului, dar orizontul devine vizibil, ca și stelele de altfel. Pe 16 februarie urmau să fie trei ore de crepuscul și dacă nu plecam până atunci, întreaga incursiune trebuia amânată până la sfârșitul verii, când s-ar fi putut întâmpla orice. Noi însă nu ne puteam permite să amânăm acțiunea dincolo de mijlocul lunii februarie pentru că acela era momentul în care bătrânul astru urca pe cer. La întâi martie vor fi șase ore, ba chiar mai mult, de zi-lumină în care viespile din cuibul în care intenționam să pătrundem ne-ar fi vânat cu cea mai mare ușurință.

Așa că am studiat comportamentul Lunii, rugându-ne la Dumnezeu ca aceasta să nu fie prea strălucitoare. Din fericire nu era. Luna nouă apărea pe șase februarie și ajungea la primul pătrar pe data de treisprezece. Acțiunea ar fi fost abandonată dacă Luna ar fi fost mai mare de un pătrar. Pe o lună plină poți citi și ziarul decă te afli pe gheață, bineînțeles cu condiția ca vântul puternic să nu ți-l smulgă din mâinile înghețate.

Ne-am hotărât, în consecință, să alegem perioada de câteva zile dintre șase și șaisprezece februarie, în care lumina crepusculului varia între o oră și trei ore, iar Luna între Lună nouă și primul pătrar.

Chance a pufnit furios:

– E o nebunie, ca de altfel întregul plan. Pun pariu că nu putem aprecia de pe acum dacă în perioada respectivă vom avea și o vreme prielnică.

– Cât de prielnică ar trebui să fie? am întrebat cu inocență.

Chance s-a încruntat la mine:

– Ai auzit vreodată de degerarea prin frig?

– Nu.

– Nu. Bineînțeles că nu. Ei bine, am să-ți spun eu atunci. Degerarea prin frig e un fenomen care atacă masa musculară a corpului. Frigul nu are o importanță prea mare, dar împreună cu vântul se transformă într-un ucigaș care te lichidează rapid. Există tabele speciale care indică în cât de repede carnea expusă acestui fenomen îngheață bocnă. La minus patruzeci de grade și la o viteză a vântului de patruzeci de noduri, timpul de congelare a corpului este de numai un minut și jumătate. Vremea de acolo nu se joacă cu oamenii.

Am simțit că mi se pune un nod în stomac de frică și am revăzut într-o clipă toate ilustrațiile din copilărie care înfățișau tot ce au îndurat Peary și Scott. Până în clipa aceea nu cred că îmi dădusem seama cu adevărat de gravitatea și dificultatea misiunii în care urma să plec.

Chance se confruntase cu aceste condiții și până acum. Cel puțin condițiile atmosferice nu constituiau pentru el o noutate. El putea aprecia dificultatea misiunii și riscul pe care ni-l asumam ca nimeni altul dintre noi.

Atunci l-am întrebat cu sobrietate:

– Și-n cazul ăsta ce șanse de reușită avem?

El a trântit pixul pe masă.

– Ascultă, mi-a spus el. Din câte îmi dau seama, va trebui să ne rezumăm doar la douăzeci și patru de ore. Poate că vom putea începe totul în timpul crepusculului. În cazul ăsta avem la dispoziție douăzeci și una, poate douăzeci și două de ore, până la următorul crepuscul. În acest răstimp va trebui să ajungem acolo, să pătrundem în obiectiv, să-l scoatem pe Komarov de acolo și să-l ducem la stația de recuperare. Problema este deci unde va fi această stație de recuperare.

– Am făcut câteva studii, a intervenit Dawson. Ne-am făcut o imagine foarte clară asupra sistemului defensiv.

– Spune mai departe, l-a îndemnat Chance.

– Păi, s-o luăm de la început. De-a lungul coastei de nord a Rusiei este instalată o rețea radar comparabilă cu sistemele noastre de avertizare a prezenței rachetelor balistice. În plus, rușii sunt dotați cu întregul complex de rachete antirachetă. Cred că putem fi siguri că nu vor supraveghea și direcția din care venim noi.

– O vor face dacă ne vom deplasa cu avionul, a intervenit încruntat Chance.

Dawson a clătinat din cap.

– Știm ce se poate întâmpla. S-a verificat destul de des. După cum știți, în jurul Polului se desfășoară un trafic foarte intens. Rușii par a nu-i acorda o importanță prea mare decât în măsura în care un avion se apropie la mai puțin de două sute de mile de coastă, ceea ce reprezintă puțin peste jumătatea distanței dintre Spitzbergen sau Franz Joseph Land și Novaia Zemlia. Abia atunci intră și ei în panică.

– Înseamnă că vom porni și noi de la o distanță de două sute de mile? am întrebat eu.

– Așa se pare, mi-a răspuns Dawson.

– Doamne păzește! a mormăit în bărbie Chance și s-a întors cu fața spre harta cea mare.

– Dacă veți sta acolo timp de trei ore, și nu uitați că trebuie să escaladați și o stâncă, și veți parcurge un drum dublu de două sute de mile, înseamnă că aveți la dipoziție circa nouă ore pentru fiecare traseu, a continuat Dawson.

– Nouă ore! a exclamat Chance întorcându-se spre el. Cele mai rapide mijloace pe care le avem la dispoziție sunt Polecaturile. Ele pot înainta cu treizeci de mile la oră pe o suprafață favorabilă, dar asta – se întrerupse el spre a arăta spre zona de gheață de pe hartă – cât de favorabilă va fi oare?

– Șapte ore de teren întins, a spus Dawson sobru. Fără prea multe denivelări.

– Fără denivelări? a revenit Chance. Știi măcar cum arată o banchiză? Desigur, în cea mai mare parte este plată, suficient

de plată, dar acolo unde gheața se curbează și se reformează poți da peste cute de 3 până la 4,5m înălțime. Polecaturile pot trece peste dâmburi mai joase, dar nu pot urca astfel de înălțimi și nici nu pot fi ridicate. Dacă nu putem pătrunde mai aproape de cele două sute de mile, nu avem nici o șansă.

— Dacă ne apropiem mai mult, rușii ne vor mirosi și vor pleca pe urmele noastre, i-a răspuns Dawson.

— Atunci s-o lăsăm baltă! a tunat Chance, ridicându-se în picioare.

L-am privit cu atenție. Era încă furios, dar nu din cauza mâniei care îl cuprinsese; era mai degrabă hotărârea unui operator cu o vastă experiență în domeniu.

Și Dawson îl privea năuc, cu chipul palid și cu ochii aprinși de furie.

— Nu tu vei hotărî acest lucru, Chance.

— Domnule *colonel* Chance!

— Nu mai este cazul, i-a replicat Dawson.

Pentru o clipă am crezut că or să se ia din nou la ceartă și poate că asta mi-a dat îndrăzneala să-mi dau și eu cu părerea. Iarna trecută petrecusem o vacanță la schi în Aspen, Colorado și printre celelalte atracții ale stațiunii, mi-am amintit de orele petrecute pe pârtie, la ghidonul unui scuter. Așa că m-am băgat și eu în discuție, repede să nu-mi treacă curajul:

— Ce-ar fi să folosim scutere pentru zăpadă?

Amândoi și-au mutat mânia asupra mea. Când ochii lor furioși s-au ațintit spre mine, am avut impresia că privesc spre țevile a două pistoale. A urmat o tăcere nu foarte lungă, dar intensă.

Apoi Chance, dezgustat, a spus:

— Alea sunt niște jucării pentru copii.

— Dar sunt rapide și foarte ușoare, am continuat eu. Am putea să le manevrăm foarte ușor peste crestele de gheață.

— Ascultă, bătrâne, m-a întrerupt Chance. Parcă ți-am mai spus acum câteva minute despre efectul de congelare al vântului. Chiar dacă scuterul ar putea parcurge această distanță, cel care îl conduce este expus curentului de aer. În condițiile astea

nu poți rezista chiar dacă ți-ai pune pe tine toate hanoracele din lume.

Dawson a intervenit și el în discuția noastră.

— Poate dacă am instala pe scutere radiatoare și niște cabine de protecție...

Nu m-am întors spre el, pentru că ochii lui Chance continuau să mă privească fix.

Chance însă a făcut-o. M-a lăsat pe mine și l-a luat în vizor pe Dawson.

— Scuterele astea sunt niște jucării. Sunt făcute să-ți plimbi drăguța pe pârtia de schi.

Dawson dădea impresia că se retrăsese în sine, afișând o expresie rigidă și oficială.

— Ți-am mai recomandat să lași toate problemele care țin de transport în seama specialiștilor și să-ți vezi de selectarea membrilor echipei.

Chance a continuat:

— Ce rost are dacă tot nu putem pleca în această misiune?

— O astfel de decizie va fi luată numai după ce vor fi studiate toate posibilitățile, nu acum.

Așa că am fost nevoiți să lăsăm problema nerezolvată și să plecăm în Alaska pentru a alege echipa. Selecția, pregătirea și aclimatizarea urmau să se desfășoare simultan în Alaska. Locul stabilit pentru acest scop era o fostă tabără care fusese cândva ridicată pentru a adăposti echipele de constructori care au montat instalația BMEWS de la Nome.

Chance și cu mine ne-am deplasat de la aeroport cu ajutorul unui Polecat, prilej cu care mi-a demonstrat capacitățile mașinii, dar m-a făcut să înțeleg în același timp și de ce nu opta pentru așa ceva pentru misiunea noastră. A fost o călătorie plină de hurducăieli, dar în cele din urmă am ajuns cu bine în tabăra în care eram așteptați cu nerăbdare de candidați.

Se adunaseră acolo oameni din toate colțurile lumii. Erau în total vreo cincizeci de inși, roșii, albi, arămii și galbeni, majoritatea cu o falcă-n cer și cu una în pământ pentru că aterizaseră în acest loc tot printr-una din variațiile lipsite de subtilitate ale farsei care i se jucase și lui Chance.

Chance avea la dispoziție numai câteva zile să-i trieze și nu părea deloc încântat de ceea ce-l aștepta. Cum era mai toată ziua cu mine, am scăpat destul de ușor: doar câteva trasee de douăzeci și cinci de mile de schiat și câteva nopți de coșmar petrecute la cursurile de supraviețuire în condiții arctice. Ceilalți candidați au trecut printr-un adevărat iad, cu diferența că în iad e foarte cald, ceea ce nu se putea spune despre locul în care ne aflam. Chance cunoștea zona arctică ca pe propriile buzunare, știa de ce e în stare aceasta și voia să se încredințeze că toți ceilalți află cu acest prilej ce-i așteaptă. Nimeni nu și-a pierdut vreun picior în urma vreunei cangrene, dar cu toții au simțit prima mușcătură a degerării și agonia care a urmat după reîncălzirea sângelui. Pe măsură ce rândurile candidaților se răreau, a început să recurgă la mici farse, cum ar fi aceea de a ne lăsa în mijlocul tundrei, la patruzeci de mile depărtare de bază, numai cu schiurile în picioare, cu o busolă și cu hrană numai pentru o masă sărăcăcioasă, ca să vadă cine reușește să se întoarcă. Unul dintre noi a fost nevoit să se lupte cu un lup doar cu bețele de schi. A răzbit animalul sălbatic, dar s-a ales cu o mușcătură la mână și a părăsit în cele din urmă tabăra fiind pasibil de infestare cu rabie.

În final am rămas doar șase și când ne-am adunat cu toții în cabana de la Nome, ai fi zis că s-a întrunit cvorumul Națiunilor Unite: un american, un englez, un scoțian, un norvegian, un indian din Canada și cel mai mare japonez pe care l-am văzut vreodată.

La început, am să vă spun câte ceva despre Iain Meldrum, dacă nu cumva ați auzit deja de el. Se trăgea din tradiția scoțiană a curselor de automobile, care i-a dat pe Jim Clark, Jackie Stewart și pe mulți alții. Toți piloții de curse trebuie, desigur, să fie și niște mecanici desăvârșiți, dar Meldrum era mai mult decât atât; se pricepea la motoare mai bine decât oricare altul. Era în stare să asculte un motor montat pe bancul de probe și să-i spună celui care considera că îl reglase la perfecție: „Îi mai trebuie un avans de treizeci de turații" și așa era. Își începuse cariera ca ucenic la Rolls-Royce. Și-a construit singur un motor de cinci sute de centimetri cubi, din economiile proprii,

și a început să câștige cursă după cursă. Avea reflexele unei feline și se pricepea la orice, de la motociclete și până la camioanele de tonaj.

Era, deci, mecanicul nostru. La început, Chance nu l-a agreat pentru că Meldrum, în afara faptului că era un tip scund, nu avea pic de respect pentru gradele superioare, purta plete și seara se îmbrăca cu pantaloni de catifea purpurie. În plus, nu avea performanțele celorlalți în privința rezistenței fizice. Dar nimeni altul nu-l putea întrece în domeniul motoarelor, așa că a fost acceptat în echipă.

Urma norvegianul, Harald Ericson. Fusese smuls din armata țării sale cam în aceeași manieră în care Chance fusese luat cu japca din armata Unchiului Sam. Nu fusese încântat de aceasta, dar în cele din urmă a înțeles însemnătatea misiunii și s-a resemnat. Era înalt și suplu și părea înfumurat; înalt de 1,8m și cântărind o sută șaizeci de livre, bine legat și foarte mobil în mișcări. A avut cele mai bune rezultate la testul de rezistență fizică și era și normal din moment ce participase cândva și la proba de pentatlon a Olimpiadei de iarnă. Ericson putea merge o zi întreagă pe schiurile acelea scurte, înghițind milă după milă, cu pușca în spinare și oprindu-se din când în când pentru a trage la ținte așezate la mai bine de 910m depărtare. Provenea din Narvik, o localitate situată în interiorul Cercului Arctic și avea, la rândul său, o bogată experiență însoțindu-l încă din copilărie pe tatăl său la vânătoarea de balene de pe coasta sudică a banchizei. Cu calitățile lui ar fi ajuns desigur un reputat exponent al Poliției Călare din Canada.

Și pentru că veni vorba, să trecem la James Fum Cenușiu. La început numele acesta te amuză, dar cu timpul te copleșește. Un indian pur sânge care și-a petrecut toată viața în nordul îndepărtat. Avea ochii cenușii, înfundați în orbite și care păreau tot timpul că privesc la ceva aflat în spatele tău. Am auzit undeva că așa ceva se cheamă „ochi care scrutează orizontul". Fum Cenușiu a fost omul pe care l-am auzit vorbind cel mai puțin în viața mea, iar tăcerea lui era cât se poate de misterioasă. Specialitatea lui era supraviețuirea în condițiile arctice și se pricepea de minune la o mulțime de lucruri. Unul dintre acestea era

să se facă nevăzut. Deși se afla numai la 9,1m de tine, puteai să-l cauți până te săturai că nu-l puteai vedea. Îmi închipui că dacă l-ai fi trimis pe Ericson pe urmele lui Fum Cenușiu urmărirea ar fi putut dura o veșnicie, din moment ce primul n-ar fi renunțat nici în rupul capului să caute, iar cel de-al doilea nu s-ar fi lăsat niciodată descoperit.

Și ajungem, în fine, la Yamamoto, Satsumi Yamamoto. Întâlneai la el toate calitățile pe care nu ai cum să le găsești în mod normal la un japonez: era de-a dreptul uriaș, sociabil, neprotocolar, generos. Dintre toți oamenii pe care i-am întâlnit în viața mea era singurul cu care mi-aș fi dorit cel mai puțin să am un contact fizic. Până și Cassius Clay ar fi stat puțin pe gânduri, iar o întreagă echipă de football ar fi ezitat înainte de a începe o luptă cu el. Coordonarea sa era într-un fel similară cu cea a lui Meldrum, dar sensibilitatea îi era îndreptată în direcția oamenilor, nu a motoarelor. Yamamoto era specialist în două dintre disciplinele pur japoneze: karate, marfă deja exportată pe care acum o cunoștea toată lumea și kendo, care nu plecase încă prea mult la export și care consta în lupta cu niște bastoane foarte lungi. E un procedeu care solicită multă îndemânare, foarte rapid și ucigător. La karate deținea centura neagră cu trei dani, practic maximum posibil. Nu știu ce calificare avea în kendo, probabil că tot pe aproape. Pe lângă acestea, era și un bun alpinist, un cățărător capabil să abordeze suprafețe considerate drept „extrem de severe" și dacă aceste calități nu v-au convins, vă mai pot spune că era specialist în oceanografie, fiind membru al Institutului Oceanului din Tokio.

Și toate aceste calități la numai treizeci și doi de ani!

În mijlocul acestor oameni mă simțeam ca un Little Lord Fauntleroy selecționat din greșeală să joace un derby pe Rose Bowl.

CAPITOLUL 12

Există și alți oameni care se bucură de o siguranță efectivă. Dawson a reușit să convingă Comandamentul exploatării petroliere să ne permită accesul pe câmpul de extracție de la Povârnișul de Nord, dar până și el a fost surprins de înclinația pantei. Desigur că o fi făcut și alte minuni înainte de a-și lua zborul spre Alaska cu scuterele Invaders adaptate pentru scopul misiunii noastre. Privindu-le coborând rampa avionului de transport, l-am înțeles perfect pe Chance. În scurtul timp petrecut în Alaska, m-am obișnuit și eu cu huruitul motoarelor diesel care îți dădea încredere. Pe lângă acestea, zumzetul motoarelor în doi timpi de 640 cc părea cel al unei jucării fragile. Dacă nu ați văzut niciodată un scuter pentru zăpadă, am să încerc să vi-l descriu: un cadru metalic în interiorul căruia se montează motorul. Întreaga jucărie funcționează prin intermediul unei curele de transmisie de forma unei șenile de excavator, dar confecționată din cauciuc și nailon. La capătul ghidonului sunt montate două schiuri scurte, iar pasagerii pot sta unul în spatele celuilalt, ca pe șaua unei motociclete.

În mod normal, astfel de vehicule pentru zăpadă sunt descoperite. Dawson dăduse însă ordin se se construiască niște cabine din plăci ușoare de aluminium, asamblate prin nituire și prevăzute cu geamuri armate, dintr-un material foarte rezistent. Scuterul mai era prevăzut și cu un dispozitiv de încălzire care prelua căldura motorului și o distribuia în cabină.

Privind aceste gâze strălucitoare, profilate pe fundalul alb-cenușiu mi-am dat brusc seama cât de plăpânde erau pentru riscanta misiune care ne aștepta.

Chance le-a examinat încruntat și nici ceilalți nu păreau foarte încântați. Mai puțin Meldrum. Acesta s-a apropiat de ele, a bătut ușor cu mâna în capota unuia dintre scutere, zâmbind la auzul sunetului înfundat, apoi a apăsat cu degetul cel mare pe accelerație până când motorul a început să scoată un huruit îngrozitor. A continuat să-l ambaleze așa aproape o jumătate de minut. În cele din urmă și-a dus vârfurile degetelor înmănușate la buze și a bătut încântat carcasa laterală a mașinăriei.

– Asta-i tot? a întrebat Chance.

– Motor nemțesc în doi timpi. O minunăție! i-a răspuns Meldrum.

Și-a pus apoi mâinile pe învelișul metalic și a înclinat un pic scuterul.

– Pun pariu că doi oameni îl pot ridica fără probleme.

– Vrei cumva să mori?

– Nu, nu, a spus Meldrum. E o mașinărie clasa întâi. Nu te lăsa înșelat de aparențe.

– Nu mă pot înșela nici o clipă. E prea ușor și prea fragil. O jucărie pentru amatori.

Chance trebuise să se dea bătut. Nu-i plăcea să piardă, și cu atât mai puțin în fața lui Meldrum, dar acum se afla pe terenul acestuia. Scuterele nu erau niște aparate foarte complicate, iar Meldrum se acomodase cu ele în mai puțin de cincisprezece secunde. S-a urcat într-unul și a făcut câteva ture în jurul aerodromului, accelerând la maximum și scoțând urlete de fericire. Apoi a oprit lângă noi și s-a dat jos, strigând ca un copil:

– E de-a dreptul o încântare! Și un prost poate să-l conducă. Încearcă și tu.

– Mulțumesc, a spus Chance și s-a urcat pe scuter.

A ambalat motorul și a pornit. În scurt timp, scuterul abia se mai zărea, lăsând în urmă zăpada vânturată. Pentru prima dată am început să cred că vom reuși. Chance a revenit și Meldrum l-a întrebat:

– Ei, ce zici?

— E într-adevăr interesant. Ai avut dreptate. Dar cum se va descurca pe gheață? O să fie un adevărat calvar.

— Nu ne rămâne decât să încercăm, i-a răspuns Meldrum privindu-l serios.

Așa că ne-am îndreptat cu toții către Povârnișul de Nord și i-am urmărit pe Chance și Meldrum avântându-se spre marea înghețată.

Cu ajutorul unui elicopter a fost adus un sistem de iluminat cu baterii care acoperea cu greu o arie de vreo zece mile patrate. Condițiile ar fi putut fi și mai aspre, dar nici așa nu era floare la ureche: câteva pârtii înguste pe care apa era vizibilă sub straturile plutitoare de gheață și trei sau patru creste de aproximativ 3m înălțime.

În cele din urmă, cei mai mulți dintre noi, inclusiv Dawson, ne-am retras într-un adăpost încălzit, dar Chance și Meldrum și-au continuat cursele pe traseul improvizat până la epuizarea combinației de benzină și ulei din rezervoarele scuterelor. Abia după aceea ni s-au alăturat și ei. Parcurseseră doar șase sute de mile în 14 ore și Chance era cât se poate de îngrijorat. În ce-l privește pe Meldrum, acesta se bucura ca un copil, tachinându-l pe Chance.

— Bine, ai avut dreptate, a bodogănit Chance. Acum eu mă duc la culcare.

— Ba nu pleci nicăieri, amice, a spus Meldrum. Mai întâi vom demonta toate motoarele să vedem ce s-a întâmplat cu ele.

Motoarele nu pătiseră nimic. Am urmărit uluiți degetele boante ale lui Meldrum cum transformă motoarele într-o grămadă de piese strălucitoare și pline de ulei și punându-le apoi la loc. A examinat cu atenție uleiul, căutând eventuale depozitări, dar totul era curat ca lacrima. La sfârșit i-a aruncat lui Chance un zâmbet.

— Culcă-te liniștit, vrăbioiule. O să-ți faci treaba cu ele fără nici o problemă.

Îmi dădeam seama ce e în sufletul lui Chance. Deși nu prea avea ce să spună, îndoielile nu-l părăsiseră definitiv. Același lucru se putea spune și despre mine.

* * *

A doua zi de dimineață ne-am întors la Washington pentru o ultimă înzestrare cu cele de trebuință și pentru instructajul final. Acesta din urmă a avut loc chiar în sala de ședințe, cu toate hărțile și schițele pe masă. Atmosfera din sală era călduroasă și confortabilă, dându-ți un sentiment de siguranță, atâta vreme cât nu te gândeai la ghețari, la frig și la ruși. La intrarea în sală am observat că, în afară de Dawson și Mason, se mai afla acolo încă un bărbat și primul lucru pe care l-am remarcat la el au fost ochii: erau la fel ca ai lui James Fum Cenușiu, ochi care scrutau orizontul și nu clipeau niciodată. Avea pe el un costum albastru închis care părea croit pentru altcineva și, după felul în care se trăgea întruna de guler, se vedea limpede că nu era obișnuit cu o astfel de vestimentație.

Am schimbat cu toții priviri încurcate, dar tipul nu ne-a fost prezentat decât în momentul în care ne-am așezat cu toții în jurul uriașei mese.

– Vi-l prezint pe căpitanul Harry Hutton de la flota de traulere Hull din Anglia.

– Drăcia dracului! a exclamat Meldrum.

Câteva cute de pe chipul lui Hutton și-au schimbat poziția. O fi fost o grimasă, dar nu bag mâna în foc.

– Scoțian nenorocit, a rostit el cu prietenie.

Vocalele fuseseră scurte, plate și emfatice, consoanele explozive. Mi-am îndreptat privirea spre Meldrum și, văzându-l că zâmbește, mi-am dat seama că relațiile dintre cei doi erau cât se poate de amicale.

Dawson și-a etalat zâmbetul său strălucitor, de ambasador.

– Căpitanul Hutton se trage din Whitby, ca și căpitanul Cook, al cărui descendent este. E un pescar vestit care a condus timp de treizeci de ani o mulțime de traulere în jurul Islandei și în Marea Albă. A cucerit timp de șapte ani consecutiv Codul de Argint pentru recordul la pescuit al sezonului, performanță pe

care se pare că nimeni nu o va mai egala. Cunoaște ghețarii și Marea Arctică, iar în cel de-al doilea război mondial a luptat la Murmansk fiind comandantul unui distrugător care a dat mult de furcă convoaielor germane.

Dawson a terminat prezentarea, iar Hutton a încetat să mai tragă cu degetul său butucănos de un nasture al sacoului, dându-și seama că cei din jurul său așteaptă să spună și el ceva.

– Păi, cam asta e, a bombănit el într-un târziu.

Mi-am dat seama că nu era prea vorbăreț de felul lui.

– Mii de draci! a exclamat Meldrum.

Hutton și-a întors ușor capul spre el, fulgerându-l cu privirea. Părea dur și periculos, genul de om tăcut, dar tare ca o stâncă. Eram impresionat și bucuros că un astfel de om este de partea noastră. Și cred că și ceilalți îmi împărtășeau sentimentele. Nu înțelegeam însă nici în ruptul capului reacția lui Meldrum. Era probabil vorba de vreo rivalitate tribală mai veche, rămasă încă nestinsă. Dar cei doi păreau că se înțeleg totuși foarte bine.

– E-n regulă, domnilor, a continuat Dawson. Totul este pus la punct. Iată cum vom proceda. Punctul de plecare este baza aeriană Thule din Groenlanda.

– De data aceasta fără escortă? a întrebat caustic Chance.

Dawson nu l-a băgat în seamă.

– Acolo, scuterele vor fi încărcate într-un avion Buffalo. Sunt convins că domnul colonel Chance cunoaște acest tip de avion.

– Realizat de firma canadiană Haviland, a răspuns prompt Chance. Turbopropulsor, construit prin modificarea lui Caribon. Are și roți și schiuri. E un avion bun.

– Corect, a spus Dawson. Cu acest Buffalo veți zbura împreună cu scuterele până la Spitzbergen, unde avionul va fi realimentat înaintea zborului spre...

L-am întrerupt:

– N-ar fi mai bine dacă am zbura fără escală?

– Ar fi mult mai bine, mi-a răspuns sec Dawson, dar nici un avion dotat pentru a ateriza pe gheață nu are o independență de

zbor atât de mare. Așa că avionul vostru se va realimenta la Spitzbergen, apoi va pleca mai departe să vă lase pe banchiza de gheață. Aici, a continuat el indicându-mi o cruce desenată pe hartă. La două sute de mile de Novaia Zemlia și circa patru sute de mile de Spitzbergen. După ce vă lasă acolo, Buffalo-ul va decola din nou direct spre Thule. Cu puțin noroc, rușii nu vor observa pe radarul lor decât faptul că un avion s-a apropiat la mai puțin de două sute de mile, apoi s-a întors. N-or să intre la bănuieli.

A fost rândul lui Chance să intervină:

– Și noi cum ne mai întoarcem, dacă avionul pleacă imediat înapoi la Thule?

– Veți afla mai târziu, a răspuns Dawson. Nu mă mai întrerupeți, domnilor. Veți avea la dispoziție doar o oră de crepuscul în care să porniți la drum, după care răsare luna. Sunt de acord să luăm în considerare și anumiți factori de risc, dar...

– Oare? l-a completat Chance.

– Da.

– Va fi un moment de neuitat. Rămași singuri acolo, în mijlocul oceanului, cu ochii după avionul care tocmai ne părăsește. La sol, numai șaizeci de grade, desigur, iar noi...

– Iar voi va trebui să porniți la drum, i-a tăiat-o Dawson.

M-am uitat la el, apoi la Chance, întrebându-mă dacă îi simpatizam la fel pe amândoi: pe cel care a trebuit să conceapă tot planul de acțiune, să dea ordine și să o facă competent și obiectiv și pe celălalt care era nevoit să primească ordinele și să le ducă la îndeplinire. Unul cu sânge rece, celălalt nu.

Dawson și-a continuat instructajul:

– Presupun că vremea vă va fi favorabilă. Din clipa aceasta și până la următorul crepuscul aveți la dispoziție douăzeci și trei de ore, în funcție de ziua în care veți porni. Echipa va fi compusă din șase persoane și pentru fiecare om există un scuter. Scuterul nu poate duce mai mult de două persoane, dar în situații deosebite se poate lua în calcul și ieșirea din funcțiune a două aparate. Asta înseamnă 33,3% și mi s-a spus că este prea puțin probabil să aveți o astfel de neșansă pe timpul par-

curgerii celor patru sute de mile. Scuterele sunt dotate cu rezervoare suplimentare de combustibil care le permit funcționarea timp de treizeci de ore. În cazul unei defecțiuni serioase, desigur că veți putea transfera combustibilul în alt scuter. E clar până aici?

Am încuviințat cu toții, chiar și Chance, deși nu părea că o face cu toată inima.

— Bine, a continuat Dawson calm. Presupunând că veți înainta cu douăzeci și cinci de mile pe oră și că veți face o oprire pentru masă, vă veți apropia de Novaia Zemlia în jurul orei opt sau nouă seara, ceea ce va fi probabil cam devreme. Aceasta vă va da însă posibilitatea să cercetați locul. Va trebui să pătrundeți în obiectiv între orele zece și unsprezece și, odată ajunși acolo, veți avea grijă să nu zăboviți prea mult. Asta, bineînțeles, în cazul în care acțiunea va reuși până în acest punct.

Dawson a tăcut și, brusc, am simțit că mă trece un fior. Până în clipa aceasta nu mi-am imaginat peste ce vom da acolo. Acum însă mi-au apărut în minte tot felul de imagini: vedeam bărbați înarmați, uși care se deschid expunându-ne unui tir nemilos de gloanțe. Mi s-a pus un nod în stomac. M-am uitat în jur și mi-am dat seama că eram singurul. Indiferent de ce era în sufletul lor, colegii mei aveau pe chipuri o expresie cât se poate de pasivă. Mai puțin Meldrum. Părea vioi ca o vrăbiuță.

— S-ar putea să dureze un pic până reușim să ne târâm până acolo. Ar fi de preferat să-i găsim pe toți dormind.

— Va trebui să vedeți cum stau lucrurile la fața locului, a intervenit Dawson. Dacă scoateți un timp bun la ducere, va trebui să încetiniți un pic. Cel mai important lucru este să vă drămuiți cât mai bine timpul.

— Dacă e un loc asemănător cu Camp Hundred, atunci cu siguranță că rușii se vor duce devreme la culcare, a spus Chance.

Meldrum a încuviințat dând din cap.

— Depinde numai de voi să alegeți cel mai potrivit moment pentru penetrarea și ieșirea de acolo, a continuat Dawson. Interpretarea fotografiilor făcute din satelit duce la concluzia că stânca are cam 45m înălțime, că e abruptă, dar nu verticală

Avem certitudinea că are suficiente crăpături care să facă posibilă escaladarea ei.

A venit rândul lui Yamamoto să intervină în discuție:

– Bănuiesc că se pretează doar la o escaladare de începători. Dacă vom fi nevoiți să înfigem pinioane în stâncă, ne vor auzi?

– Ar fi mai bine dacă ați evita așa ceva, i-a răspuns Dawson. Mai ales dacă au instalat și echipamentul de detectare seismologică. Pentru orice eventualitate, v-am pregătit pinioane cu capete de cauciuc pentru a reduce zgomotul, dar mai riscantă rămâne vibrația produsă.

– Am înțeles, a spus Yamamoto.

După mine, ideea lui Yamamoto în legătură cu escaladarea de începători era diferită de a mea, dar nu m-am băgat în vorbă. Japonezul era suficient de robust și de puternic pentru a urca pe stâncă cu trei dintre noi în cârcă.

– La pătrunderea în clădire veți lua cu voi și îmbrăcămintea de protecție pentru Komarov. Îl îmbrăcați și apoi ieșiți cu el. Îl coborâți de pe stâncă pe o targă specială, îl băgați într-unul dintre scutere și porniți la drum. El va face drumul de întoarcere în scuterul colonelului Chance.

– Nu cred că ne putem înșela, dar ce facem dacă lucrurile nu ies așa cum am plănuit? am întrebat eu. Ce ne facem dacă nu vrea pur și simplu să vină cu noi?

Dawson mi-a răspuns pe loc:

– O să vină cu voi.

– Nu-i oferim nici o șansă? a întrebat și Chance.

– Nici una. Acum, în legătură cu plecarea de acolo. O să părăsiți Novaia Zemlia pe o rută ușor deviată spre sud față de drumul inițial. În final veți ajunge în acest punct, a continuat Dawson, marcând locul de pe hartă cu o cruce. E la vreo două sute de mile depărtare, dar nu puteți să vă apropiați mai mult din cauza riscului de a fi depistați de vreun submarin nuclear care ar ieși la suprafață. În momentul acesta intră în acțiune căpitanul Hutton.

– Billy Muggins, a spus Hutton.

– Imediat după această ședință el va zbura direct la Keflavik, în Islanda, a continuat Dawson. Traulerul lui, *Steaua Polară,* se află în clipa aceasta acolo, iar la bordul lui, încărcate în două lăzi uriașe, sunt două obiecte foarte importante: un avion Otter și o cabană demontabilă, confecționată din panouri de polistiren expandat, acoperite cu fibră de sticlă. Un material foarte ușor și care permite montarea cabanei fără dificultate. Căpitanul Hutton va trage *Steaua Polară* la marginea banchizei, va descărca piesele componente, va monta cabana, după care vor fi descărcate și piesele avionului, cu care vor rămâne un pilot și un mecanic. Echipajul *Stelei Polare* va monta avionul, după care vaporul va pleca, lăsând Otter-ul montat și gata de zbor, în cabană. După ce ajungeți acolo, îngropați scuterele în zăpadă, vă suiți în avion și plecați la Thule. Odată ajunși deasupra coastei Groenlandei veți fi escortați de avioane de vânătoare. Aveți neclarități?

– De ce nu vine un avion să ne ia direct de pe banchiză? a intervenit Chance.

– Pentru că ar fi detectat de radarul lor. V-ar da imediat de urmă. De îndată ce eventualul avion ar ateriza cerul s-ar acoperi de MIG-uri.

– Înțeleg. Dar cum o să găsim Otterul? Știți ce se întâmplă cu busolele în zona aceea.

– Știu. Din cauza aceasta n-o să vă orientați cu ajutorul lor. Fiecare scuter are incorporată o stație radio, iar pe drumul de întoarcere o navă a flotei de pescuit, aflată în larg, va emite timp de treizeci de secunde din cinci în cinci minute un semnal după care vă veți ghida. Nu vă rămâne decât să vă ghidați în direcția din care vine semnalul.

– E-n regulă, a spus Chance. Dar dacă lucrurile nu merg conform planului?

– Vă veți orienta după stele și cu ajutorul busolei, i-a răspuns Dawson. Va fi greu, dar nu imposibil.

– Mă referam la Otter.

– În cazul acesta singura alternativă rămâne însăși *Steaua Polară.* În eventualitatea în care se întâmplă ceva cu avionul

aceasta se va afla doar la cinci mile în larg. Veți putea lua legătura radio cu ea. În caz de urgență va veni să vă ia de pe banchiză, după care va reveni la flota de pescuit. În mijlocul celor optzeci de nave ale flotilei va fi în siguranță.

Dawson a făcut o pauză și i-a privit pe cei din jurul lui.

– Aveți întrebări?

– Avem nevoie de schiuri, a spus Fum Cenușiu.

– Ghetele trebuie să aibă și ținte metalice care să ne ajute la urcat, a intervenit și Yamamoto. Am să vă arăt cum trebuie montate pe tălpi.

– Komarov e diabetic, am spus și eu. Nu cunoaștem nimic despre dieta lui și despre tratamentul pe care îl urmează. Nici măcar nu știm ce insulină ia.

– Komarov vorbește engleză, a spus Dawson. Asta ne va fi de ajutor. Până una, alta, vei lua în mica trusă medicală cincizeci și șapte de varietăți de insulină.

Am continuat discuția dezbătând fiecare detaliu, apoi Hutton s-a ridicat, ne-a salutat monosilabic și a plecat să prindă avionul spre Keflavik. S-a îndreptat spre ușă, vădit stânjenit de costumul lui ieftin și strâmt, s-a întors spre noi și a ridicat mâna doar pe jumătate.

– Baftă, ne-a urat el.

Cuvântul acesta ne-a readus cu picioarele pe pământ, amintindu-ne brusc și dureros de pericolele îngrozitoare care ne așteptau.

Din clipa aceea discuția a devenit mult mai sobră.

CAPITOLUL 13

Uriașa bază militară aeriană a Statelor Unite de la Thule; Groenlanda este unică în lume prin contrastele pe care ți le oferă. În lupta cu condițiile neprielnice de climă, tehnologia s-a adaptat și ea la acestea. Ridicarea și conducerea unei baze militare de pe care să poată decola la orice oră uriașele bombardiere a implicat asigurarea unor condiții de locuit pentru mii de oameni, hrănirea acestora și oferirea unor condiții de petrecere a timpului liber, în fine, un mediu modern într-un climat adecvat numai eschimoșilor și ursilor polari. Am petrecut câteva zile de așteptare la Clubul Ofițerilor care părea construit de însuși Conrad Hilton și încă în cel mai extravagant stil. În interiorul clădirii găseai o mulțime de cinematografe și baruri, mâncăruri fine, terenuri de squash, legume și fructe proaspete. Pe fiecare ușă care ducea spre ieșire erau lipite grafice cu temperatura și cu viteza vântului din ziua respectivă și afișe cu litere de-o șchioapă care îți atrăgeau atenția ca nu cumva să ieși afară și să uiți să-ți pui bocancii de protecție. Ar fi fost tentat să crezi că nu e un lucru atât de important, mai ales dacă vrei să ieși numai la o scurtă plimbare, dar în realitate era o măsură vitală: pielea încălțămintei obișnuite nu este termoizolantă și după numai câteva sute de metri picioarele îți pot îngheța. Circula o poveste, repetată la nesfârșit, despre doi noi veniți cărora li s-au amputat ambele picioare pentru că neglijaseră să-și schimbe încălțămintea.

Mie mi-au priit acele câteva zile. Rana de la picior mi s-a vindecat frumos și noua piele care crescuse deasupra ei devenise pe zi ce trecea mai rezistentă. Frigul tăios scormonește ma

ales zonele sensibile ale corpului și caută fără milă orice rană. Atâta vreme cât nu ieșeam din camera mea, rana nu mă deranja deloc. Cum ieșeam afară îmi aduceam din nou aminte de ea.

Pe 12 februarie am fost anunțați că Hutton și echipajul său terminaseră cu succes operațiunea de aducere a Otter-ului pe banchiză.

Reușiseră, de asemenea, să descarce și piesele componente ale cabanei pe care o și ridicaseră, fixând-o de sol cu niște buloane lungi. În interiorul ei ne aștepta acum avionul. Îi porniseră motorul și — după probe care au durat o oră — s-a constatat că totul era perfect. Hutton scosese apoi *Steaua Polară* în larg, lăsându-i pe pilotul și pe navigatorul Otter-ului să-și împartă spațiul îngust din cabană. Nu-i invidiam deloc. Acest gen de construcții au calități incredibile în ceea ce privește izolarea termică. În plus, fiind înzestrate și cu o mică sobă, oferă o atmosferă foarte plăcută, indiferent de vremea de afară. Dar așteptarea pe gheață nu poate fi deloc o plăcere.

Se pare că Hutton reușise să iasă din zona sloiurilor de gheață la timp. La puțin după aceea, atmosfera s-a umplut de cristale minuscule de gheață care au redus vizibilitatea la minimum și au făcut aproape imposibilă comunicarea prin radio. Conform buletinelor meteo care ne erau transmise, această pâclă albicioasă nu s-a risipit decât după treizeci și șase de ore.

Chance se plimba prost dispus prin camera sa, agitându-se numai atunci când soseau buletinele meteo. Baza militară de la Thule era și ea ținta unor vânturi puternice și a zăpezii viscolite și deși aeronavele puteau zbura, decolarea și aterizarea lor nu era o treabă prea ușoară nici măcar cu ajutorul sistemului semiautomat de navigare. Am fi putut pleca pe data de paisprezece; vremea din locul în care plecam noi urma să fie atunci destul de bună, dar la Thule existau condiții meteo care ar fi pus în pericol decolarea Buffalo-ului nostru: vântul bătea cu șaizeci până la nouăzeci de mile pe oră din direcția nord-vest și riscul unei prăbușiri încă de la decolare rămânea foarte mare. În noaptea aceea ne-am dus la culcare pe fondul vântului care

bătea ca un apucat afară, cu capul plin de prognoze meteo, tabele de temperaturi și anxietate.

Am fost treziți la ora unu noaptea.

Când ordonanța a intrat în camera mea și m-a zgâlțâit de umăr, am avut impresia că nu dormisem mai mult de cinci minute.

– E timpul să vă sculați, domnule.

M-am uitat somnoros la ceas și am spus:

– Cum? Acum?

– Ascultați, domnule.

Am ascultat. Era liniște și, pentru o clipă, nu mi-am dat seama ce înseamnă asta. Apoi am înțeles. M-am dus la fereastră și am tras perdeaua, scrutând bezna de afară. Aveam în fața ochilor peisajul dintr-o felicitare de Crăciun; un strat gros de zăpadă ondulată rezemat de marginile clădirii; pete aurii sub becurile care iluminau tabăra. Și tot peisajul era absolut nemișcat.

Mi-am dat cu apă pe față și m-am echipat cât am putut de repede, apoi am ieșit în grabă la Polecatul care mă aștepta afară. James Fum Cenușiu și Yamamoto erau deja înăuntru. Chance a venit imediat după mine, urmat de Ericson și de Meldrum. Șoferul a pornit motorul și am pornit spre hangarul în care ne aștepta Buffalo-ul. Când ne-am dat jos din Polecat, lui Chance i s-a adus un buletin meteo pe care l-a citit pe nerăsuflate, apoi l-a reluat un pic mai rar.

– Ascultați-mă. Pentru moment condițiile par a fi bune. La punctul de aterizare ninge slab, iar vântul suflă doar cu douăzeci de noduri. Temperatura la sol e estimată la zece grade Fahrenheit. Vom avea aceleași condiții pe tot drumul. Cel puțin așa spune prognoza, deși Dumnezeu știe ce ne va mai rezerva natura în Siberia.

A rupt apoi hârtia și a aruncat-o într-un coș de gunoi.

– Să mergem!

Ușa posterioară a avionului, de sub coadă, fusese deschisă formând o rampă. Scuterele noastre și echipamentul aferent fuseseră deja încărcate în avion. Am urcat și noi, ne-am așezat pe banchetele militare, cu fața spre interior și ne-am legat cen-

turile de siguranță. Cele două motoare turbopropulsoare Pratt și Whitney au început mai întâi să zumzăie ușor, apoi să urle tânguitor și Buffalo-ul a ieșit pe poarta hangarului. Am iscodit cu privirea bezna care învăluia aerodromul, trecând în revistă luminile laterale pe care avionul le lăsa în urmă în timp ce-și făcea turul de pistă. Apoi n-am mai zărit nici o lumină, doar albul-cenușiu al zăpezii, iar avionul s-a oprit, așteptând permisiunea de a decola. Am rămas așa, nepăsători, ascultând zgomotul motoarelor încă o secundă sau două, apoi am auzit huruitul din ce în ce mai puternic al acestora. Fuselajul a început să vibreze din toate încheieturile, iar motoarele au fost ambalate la maximum.

O scurtă smucitură ne-a dat de înțeles că roțile începuseră să se învârtă, apoi ne-am avântat cu cea mai mare viteză pe pistă, propulsați de uriașa energie și vibrație care nu se eliberează decât în momentul în care maneta trasă spre spate permite aparatului să se dezlipească de sol și să pătrundă plin de încrede în mediul pentru care a fost hărăzit. A urmat scurtul moment în care îți stă inima-n loc, când pilotul ridică brusc botul aeronavei, după care au dispărut și anunțurile „Legați-vă centurile de siguranță" și „Fumatul interzis". Nimeni nu și-a aprins țigara, dar ne-am desprins cu toții centurile de siguranță, eliberându-ne trupurile din strânsoarea lor.

– 3000m, a răsunat prin difuzoare vocea pilotului. Intenționez să zbor până la Spitzbergen la o altitudine de 3600m. Cabina nu este presurizată, dar dacă simțiți nevoia puteți folosi oxigenul. Măștile sunt în compartimentele de deasupra capetelor dumneavoastră.

Pocnetul din difuzoare, care anunța sfârșitul anunțului, s-a auzit ciudat de tare în cabină. Nimeni nu scotea o vorbă. Chance și Yamamoto adormiseră deja și probabil că același lucru îl făcea și Fum Cenușiu. Acesta din urmă stătea nemișcat pe scaunul său, cu ochii deschiși, ațintiți pe pereții cabinei. Mă întreb oare ce vedea el acolo, ce proiectau oare acei ochi cenușii pe ecranul minții sale. Ericson își scosese din sacul cu muniție niște cartușe pe care le ștergea cu migală cu o cârpă

îmbibată în ulei, atent să nu-i scape nici o scamă de murdărie. După ce a terminat cu cartușele a trecut la pușcă, căreia i-a demontat trăgătorul, examinând cu atenție toate piesele, lustruind totul și verificând fiecare mecanism. Iain Meldrum, cu mâinile încrucișate la ceafă, șuiera ceva printre dinți în timp ce piciorul lui încălțat în grosolanele ghete de pâslă albă bătea cu stângăcie ritmul pe podea. A observat că mă uit la el și mi-a făcut un semn cu ochiul.

Nu mă simțeam în stare să-i răspund la fel, așa că i-am trimis cel mai cald zâmbet posibil. Treptat, zi după zi, devenisem din ce în ce mai conștient de ceea ce ne aștepta, dar mintea omenească are mecanismele ei de protecție care ne îndepărtează gândurile de ceea ce este necunoscut și înfricoșător. Mi-era încă greu să cred că peste numai câteva ore ne vom afla pe banchiză, dar începusem să cred și așa ceva.

Am auzit o mișcare și m-am uitat în jur. Meldrum s-a ridicat de pe locul lui și s-a așezat lângă mine:

– E ca naiba, nu-i așa?

M-am întrebat imediat: „Oare se vede chiar așa de clar pe fața mea?"

– Noaptea o să fie mult mai bine, i-am răspuns.

– Eu mă simt și mai rău. Ia uită-te.

Meldrum își ridicase mâna și am văzut că-i tremura. A început să râdă:

– Așa mi se-ntâmplă mereu.

– Înaintea unei curse?

A încuviințat dând din cap:

– Și după aceea.

– Dar nu și în timpul cursei.

Meldrum a râs din nou.

– N-aș mai fi aici cu tine. Când începe cursa totul devine atât de sigur și de limpede. Stai liniștit, tu oricum o să te descurci de minune.

– Ce te face să fii așa de sigur?

– Ai un chip palid și frumos. Asta-i prima lege a lui Meldrum. Dacă ai fața palidă și ți-e frică înseamnă că o să scapi cu

bine. Dacă ești roșu la față și ți-e frică o dai în bară. Am văzut lucrul ăsta de zeci de ori la cursele de automobile. Când vezi un concurent roșu în obraji și transpirat leoarcă, poți deja să dai telefon la pompe funebre.

Brusc am simțit că mă înroșesc în obraji. Meldrum a început să râdă.

– Ai stricat totul, bătrâne.

În spatele lui s-a auzit o voce:

– De unde pot să iau și eu o față palidă? Față palidă?

M-am uitat în jurul lui Meldrum. Chipul lui Fum Cenușiu era brăzdat de un zâmbet ușor.

– De la vraciul nostru, i-a răspuns ironic Meldrum.

– Îmi pare rău, am răspuns eu. Nu cred că vă pot ajuta cu nimic.

– Omul alb vorbește cu limbă de viperă, a continuat Fum Cenușiu, cu un zâmbet și mai lăbărțat.

– Lăsați vorbăria și culcați-vă!

Ne-am uitat în direcția din care veniseră aceste cuvinte. Chance se trezise și acum se holba la noi.

– Terminați circul ăsta și culcați-vă. O să aveți nevoie de puțin somn. Vă ordon!

Meldrum a salutat foarte regulamentar și s-a întors la locul lui. Fum Cenușiu a ridicat din umeri și și-a reluat contemplarea infinitului.

Am închis ascultător ochii și am încercat să adorm, dar n-am reușit. Nu pentru că aș fi fost chinuit de gânduri; din contră. Eram mai senin și mai calm ca niciodată. M-am întors și m-am uitat pe fereastră la banchiza Groenlandei aflată la 1800m sub noi, luminată de razele lunii. Și ea părea calmă, liniștită și eternă. De acolo, de sus, nu se putea zări cruzimea vieții de pe ea și nici nu se putea simți frigul. „Munții de gheață ai Groenlandei," mi-am spus în gând. Ce urma oare? „Bariera de corali a Indiei." Mi-aș fi dorit să fiu chiar în clipa aceea pe un atol de corali în India. Brusc, amintirile m-au purtat înapoi, în copilăria petrecută pe malul lacurilor din Anglia.

Se pare că am ațipit exact în clipa în care renunțasem să mai încerc. Pocniturile din urechi, provocate de creșterea presiunii din cabină, m-au trezit din somn. Mi-am ținut nasul astupat și am suflat cu putere pentru a echilibra presiunea și a scăpa de senzația neplăcută. Îmi simțeam membrele inerte, așa că m-am întins un pic. Între timp se treziseră și ceilalți și începuseră să se agite. Privind din nou pe fereastră, am văzut sub noi insulele Spitzbergen: în nord, linia albă care marca începutul ghețurilor arctice, iar în sud, strălucirea argintie a mării sub razele lunii noi.

Hotarul dintre cele două zone părea trasat cu o riglă.

Pe aerodromul din Spitzbergen nici măcar nu am coborât din avion. Cineva ne-a adus un container cu hrană caldă și ultimul buletin meteo.

Chance l-a citit, apoi ne-a spus:

– Nici o modificare. Avem noroc. Până în prezent se pare că avem noroc.

După aceea a deschis containerul și a început să ne împartă farfurii cu felii groase de carne de vită fiartă înăbușit. A urmat o budincă foarte dulce, cu melasă, pe care nu aveam nici un chef s-o mănânc, dar am făcut-o numai de dragul energiei uriașe pe care mi-o oferea. În fine, ni s-a dat câte o cană cu un lichid vâscos și lipicios. Indiferent ce era, nu mi-a plăcut deloc cum arăta.

– Asta ce mai e? am întrebat.

– Cacao, mi-a răspuns Ericson. E foarte bună.

N-am agreat niciodată cacaoa sau băuturile pe bază de șocolată.

– Nu, mulțumesc.

– E cacao marinărească, mi-a precizat Ericson. Bea. E bună împotriva frigului.

Am avut senzația că beau sirop, dar am înțeles îndată ce vroia să spună Ericson. La sfârșitul acestei mese aveam în stomac o ghiulea alcătuită din hidrocarbonați solizi și proteine. Mă simțeam ca un piton care înghițise o vacă: gata să mă înțolăcesc și să mă pregătesc pentru o digestie de o lună.

De îndată ce am decolat de la Spitzbergen, Chance s-a ridicat în picioare și ne-a ordonat:

– Bun! Acum să-ncepem să ne echipăm!

Buffalo-ul nostru zbura doar cu treizeci de mile pe oră, ceea ce însemna că aveam la dispoziție vreo nouăzeci de minute să ne pregătim. Era mai mult decât suficient și o știam cu toții, dar pe măsură ce ne apropiam de destinația noastră era mai bine să ne ocupăm timpul cu ceva decât să stăm degeaba. Ca și ceilalți membri ai echipajului, aveam pe dedesubt indispensabilii lungi și bluza de piele, precum și pantalonii de lână și jacheta de campanie. Acum am îmbrăcat costumul Grenfell, compus din pantaloni și jachetă din material rezistent la frig și vânt, mi-am tras ghetele din pâslă albă, mi-am pus căciula de blană și peste toate acestea hanoracul. Era un echipament deosebit, mai ales ghetele. Acest gen de încălțăminte se baza pe calitățile termoizolante ale pâslei. Ghetele din dotarea noastră erau confecționate dintr-o pâslă groasă de 0,005m. Talpa avea aproape 0,02m și era acoperită cu o peliculă subțire de cauciuc. Singura problemă cu aceste ghete era că trebuia să ai grijă să nu le uzi. Dacă așa ceva se întâmpla, până să-ți dai seama ghetele îngheață și o dată cu ele și picioarele. Așa că dacă ți se acoperă chiar și cu cea mai fină pulbere de zăpadă trebuie să le scuturi bine înainte de a intra la căldură. Pentru misiunea noastră ni se puseseră la dispoziție și încălțări din piele de focă pe care urma să le tragem peste ghetele de pâslă. Căciulile erau din volverină, ca și garniturile glugilor; dintre toate blănurile, aceasta este cea mai rezistentă la frig și umezeală. Nici urșii polari nu erau mai bine echipați ca noi pentru condițiile arctice.

Meldrum se îmbrăcase foarte repede și făcea o ultimă inspecție scuterului său. Scuterele fuseseră vopsite în alb, pentru a se confunda cu zăpada. Mai degrabă ai fi reușit să găsești niște ace într-un milion de mile pătrate de fân. Nu cred că mi-ar fi plăcut prea mult ideea de a căuta un scuter ca acestea în cazul în care unul dintre colegii mei s-ar fi pierdut de grup.

Mi-am controlat și eu trusa medicală. Luasem cu mine pansamente, atele, bandaje, morfină, benzedrină și mai multe ti-

puri de insulină: cu acțiune îndelungată și cu absorbție imediată, precum și sub formă de tablete, pe care numai anumiți diabetici și le administrează. Luasem, de asemenea, obișnuitele scule necesare în stări de urgență, dar geanta verde din fibră de sticlă nu conținea nici o piesă din instrumentarul de obstetrică. Ursoaicele și focile polare n-aveau decât să se adreseze moașelor din partea locului. Eram cu toții în picioare, încurajându-ne și verificându-ne scuterele, când am observat că unghiul podelei pe care stăteam s-a modificat. Buffalo-ul începuse să coboare. M-am întors și m-am uitat pe fereastră la gheața aflată la 900m sub noi. Nu puteam vedea prea departe, dar încotro mă uitam nu zăream decât gheață, conturată clar până la orizont, marcată din loc în loc de cute de presiune și de copci mici produse de spargerea sau mișcarea gheții. În aceste ochiuri apa întunecată a mării aștepta să înghețe.

S-au aprins din nou ledurile care ne atenționau să ne strângem centurile de siguranță. Ne-am conformat și am început să așteptăm momentul aterizării. Zgomotul motoarelor se modifica pe măsură ce aparatul își micșora viteza de zbor. Am coborât lin și în clipa aceea am simțit în piept bătaia unei tobe uriașe, iar un mușchi al brațului a fost cuprins de un ușor spasm nervos.

Probabil că pilotul era un expert și studiase cu mult timp în urmă punctul în care urma să aterizeze. A îndreptat botul avionului spre întinderea de gheață, apoi a întors aparatul de zbor împotriva vântului și a început să se apropie de sol. Cu capul întors spre fereastră, vedeam gheața ce urca spre noi, acoperită cu o pătură subțire de zăpadă. O clipă mai târziu avionul a început să țopăie pe schiurile care încercau să ia contact total cu solul. M-am rugat la Dumnezeu să nu dăm peste vreo gaură mai mare sau peste vreo cută de presiune...

În fine am aterizat și motoarele au început să frâneze înaintarea cu un muget asurzitor. După ce ne-am oprit, Chance și-a desfăcut centura de siguranță și s-a ridicat în picioare. L-am urmat imediat cu toții. Un șuierat straniu, urmat de un curent de aer ca gheața ne-a făcut să ne întoarcem în direcția

respectivă. Rampa, care făcea parte din coada avionului, era coborâtă și aerul nopții pătrunsese în avion. Am rămas cu gura căscată, dar mi-am dat seama, de îndată ce aerul înghețat mi-a pătruns în plămâni, că nu era gestul cel mai înțelept.

Când capătul rampei s-a lovit cu zgomot de gheață, Iain Meldrum pornise deja motorul primului scuter. Chance s-a urcat în grabă în el și a coborât imediat. Meldrum a continuat să pornească motor după motor până când ne-am preluat fiecare scuterul și am coborât din avion pe gheața de afară. Odată ajunși acolo, am ambalat motoarele pentru a încălzi mai repede atmosfera din cabine. Chance și-a părăsit scuterul și s-a întors la avion să mai verifice încă o dată poziția. Apoi s-a întors și a trecut prin dreptul fiecăruia dintre noi pentru a ne da ultimele instrucțiuni. Când a ajuns în dreptul meu, mi-a arătat o stea care strălucea puternic undeva în sud.

— În direcția asta o luăm! a urlat el, apoi a trântit cu putere ușa scuterului.

Am rămas pe loc, așteptând semnalul de plecare și urmărind cu privirea Buffalo-ul. Sistemul hidraulic a ridicat rampa în poziția inițială, după care elicele au început să se rotească din ce în ce mai tare. Pilotul ne-a făcut un semn cu mâna, apoi avionul s-a urnit din loc și a început să ia viteză, mai mare de data aceasta, pentru că era mult mai ușor. Câteva secunde mai târziu, coada a coborât un pic, schiurile s-au desprins de sol și avionul a dispărut, cu un huruit infernal, în noapte.

Am privit în jur. Buffalo-ul nu mai era decât o luminiță pe cer. Scuterele noastre erau mici cocoașe albe învăluite de aburii motoarelor.

Rămăseserăm singuri în Marea Polară.

CAPITOLUL 14

Privită prin parbriz, scena din fața mea părea ca o fotografie care stătuse în baia de developare numai pe jumătate din timpul necesar: o întindere nesfârșită de alb cu umbre negre precum cărbunele. Luna nouă dădea o lumină slabă, dar suficientă pentru a putea să vezi zborul fulgilor de nea pe fundalul cerului întunecat.

Singurul far al scuterului lui Chance a clipit o dată, apoi încă o dată și Meldrum s-a desprins încet din coloană, luându-și ca reper steaua de pe cer, și a trecut în frunte. Întrucât drumul nostru trecea peste o suprafață necunoscută și deoarece viteza cu care parcurgeam acest drum trebuia să fie prea mare pentru a mai oferi vreo siguranță, cel care se afla în fruntea coloanei trebuia să fie înzestrat cu niște reflexe de felină. Scuterele noastre aveau o putere de frânare remarcabilă, iar pentru a evita o eventuală coliziune stabilisem să păstrăm între noi un interval de cel puțin 9,1m.

Unul câte unul, ne-am aliniat din mers, Yamamoto în poziția doi, eu în trei, Chance în patru, iar Ericson și Fum Cenușiu în cinci și respectiv șase. Pentru ultimii doi riscul era mai mare, pentru că ei nu conduceau, ca noi ceilalți, pe pârtia deja creată de Meldrum, ci la cinci picioare de o parte și de alta a acesteia, prin zăpada netasată. Pe de altă parte, era de neconceput ca vreunul dintre noi să se rătăcească de coloană. Fum Cenușiu și Ericson urmau să se supravegheze reciproc; dacă unul dintre ei avea vreo problemă, cel puțin știa cineva.

Aveam un sentiment ciudat: stăteam în scuterul meu, în spatele lui Yamamoto, zărindu-l din când în când și pe Meldrum. Micuțul motor Rotax de 640 centimetri cubi în doi timpi

făcea un zgomot regulat, iar gheața și zăpada de sub mine scârțâiau ușor, dar în afară de acestea nu se mai auzea nici un sunet. Ștergătorul de parbriz se deplasa constant în dreapta și-n stânga și prin spațiul curățit al geamului vedeam cum cele două gângănii din fața mea luau viteză, avântându-se temerare pe banchiză.

În capul coloanei, Meldrum se simțea aproape în largul lui, dacă se putea vorbi de așa ceva la o viteză de douăzeci de mile pe oră. Mâinile și șezutul său, încă sensibile sub îmbrăcămintea groasă, învățau acum noua senzație pe care ți-o dă mersul pe gheață. Pe măsură ce căpăta mai multă încredere, mărea și viteza obligându-ne să facem și noi eforturile necesare pentru a ne ține după el. Mâinile mele înmănușate nu trebuiau decât să țină strâns ghidonul pentru a mă menține în spatele lui Yamamoto, iar degetul mare să țină apăsat butonul de accelerație pentru a nu rămâne în urmă.

Suprafața zăpezii de sub noi era surprinzător de netedă. Din când în când, scuterele săltau sau se înclinau într-o parte la trecerea peste ridicături mai mici sau cavități ale gheții, dar nu era mai rău decât atunci când mergeam cu MG-ul meu pe unele drumuri de țară.

După vreo cinci mile, în cabina mea se făcuse insuportabil de cald și începusem să transpir. Am apăsat butonul radiatorului și am deschis fermoarul hanoracului. Aș fi vrut să-l dau jos pur și simplu, dar pentru asta ar fi trebuit să opresc, ceea ce era imposibil. În același timp era important să nu transpir prea mult, mai ales la picioare. La urma urmei, transpirația înseamnă în cea mai mare parte apă, iar umezirea ghetelor de pâslă ar reprezenta un mare pericol. N-aveam nici un chef ca la ieșirea din scuter să mă trezesc cu picioarele înghețate.

După patruzeci de minute cerul a început să se lumineze, mai întâi abia perceptibil, apoi din ce în ce mai repede. Începea scurtul crepuscul arctic. Deja îmi era mult mai ușor să urmăresc scuterul lui Yamamoto. Brusc, mi-am dat seama că nu mai ningea și am oprit ștergătorul de parbriz. Fusesem prea optimist. Vântul îmi lipise toată zăpada ridicată în aer de cei din

fața mea pe parbriz. M-am întins, am pornit din nou ștergătorul care, după câteva încercări destul de slabe, a reușit în cele din urmă să-mi curețe parbrizul destul de repede. Cum învățasem deja lecția, de data aceasta nu l-am mai oprit: căldura din interior topea fulgii în clipa în care aceștia se izbeau de parbrizul de plexiglas, iar vântul îi transforma într-un strat subțire de gheață. Dacă lama ștergătorului s-ar fi oprit o vreme, n-aș mai fi văzut nimic.

Yamamoto se distanțase deja destul de mult de mine. Distanța dintre noi era acum de vreo 91m, așa că am apăsat pe accelerație ca să-l ajung din urmă. Pe măsură ce viteza creștea, aveam senzația plutirii pe apă. Viteza absorbea toate hurducăturile. Aveam un sentiment pe undeva straniu, de parcă m-aș fi aflat într-o șalupă rapidă, străbătând un lac imens, fără maluri.

Pentru a străbate o distanță cât mai mare, Meldrum folosea la maximum lumina farului. Fiecare milă străbătută avea o mare importanță pentru succesul expediției noastre. Din când în când ocolea câte o ridicătură sau o cută de gheață, iar noi îl urmam obedienți, ca apoi să revină la traseul inițial. La fiecare câteva minute mă răsuceam pe scaunul meu ca să arunc prin geamul din spate o privire spre scuterul lui Chance, abia perceptibil prin zăpada vânturată din spatele meu.

Am mers mai tot timpul cu o viteză constantă de patruzeci de mile pe oră, înghițind cu ușurință milă după milă și îndreptându-ne în huruitul motoarelor spre orizontul care se întindea infinit în fața ochilor noștri. Cel puțin acum puteam vedea orizontul, și încă foarte clar: crepusculul arctic este cu mult mai luminos decât cel din zone aflate pe latitudini mai temperate. Lumina se reflectă atât de puternic pe suprafața gheții încât ai putea citi cu ușurință un ziar. Profitaserăm la maximum de acest fenomen. Foarte curând el va lua sfârșit și vor urma douăzeci sau mai multe ore de beznă totală în care pericolele se vor înmulți, iar înaintarea va deveni mai lentă.

Trecuseră două ore și jumătate, în care parcurseserăm aproape optzeci de mile, când, brusc, ni s-a părut că la orizont se în

tâmplă ceva. Linia dreaptă a început să prezinte neregularități care cu timpul au devenit crestele dințate ale unei cute spre care ne îndreptam. Meldrum a cârmit la stânga, apoi la dreapta. Mi-l imaginam încercând să găsească o breșă prin care să trecem.

Nu exista însă nici una. A oprit în fața înaltului zid, iar noi i-am urmat exemplul, înșiruindu-ne în spatele lui. Ne-am încheiat hanoracele, ne-am pus ochelarii de protecție și am urcat pe creasta colinei.

Vântul ne-a izbit din plin. Adăpostiți în cabinele scuterelor, nu simțiserăm frigul tăios; era ca și cum parcurseserăm toată distanța până aici în niște limuzine. Aici, chiar și la adăpostul colinei, nu mai era deloc o plăcere; particule fine de zăpadă smulse de vânt se izbeau violent de noi, ca niște fire de nisip.

Am examinat cu atenție culmea din fața noastră. Avea o înălțime de vreo treizeci de picioare și se ridica chiar în drumul nostru. Un scuter poate urca o pantă de patruzeci și cinci de grade cu un avânt corespunzător, dar nu era cazul aici. Ar fi fost ca și când ai fi încercat să treci printr-un perete. Netulburat, Yamamoto a înaintat spre creasta de gheață și a început să o escaladeze. Poate că pentru el nu era un lucru greu, dar noi eram îngroziți. A urcat ca o muscă pe un perete. Ajuns pe vârf, am avut impresia că se clatină o clipă, dar s-a adăpostit imediat din calea vântului puternic și și-a recăpătat echilibrul. A scos apoi capul pentru a scruta ce se află dincolo de creastă, apoi s-a întors spre noi, ținând brațul întins, cu degetul mare în jos. L-am așteptat până a coborât în mijlocul nostru, după care Chance l-a întrebat:

— Cum e?

Yamamoto a clătinat din cap în gluga hanoracului său.

— Dincolo ne așteaptă tot așa ceva.

— Ai văzut vreun loc mai bun în altă parte?

— S-ar putea. E greu de spus. Pe ambele părți și pe o distanță de vreo două trei mile e plin de astfel de creste, a răspuns Yamamoto, ridicând neputincios din umeri. Poate fi doar o iluzie optică.

Chance s-a dus la scuterul lui de unde s-a întors cu două stații emisie-recepție.

– Doctore, dumneata și cu Fum Cenușiu veniți cu mine. Noi o luăm în stânga. Meldrum, Ericson și Yamamoto o iau la dreapta. Nimeni nu se îndepărtează prea mult de creasta de gheață. Poate găsim un loc de trecere.

– De ce luăm astea cu noi și nu folosim radioul? a întrebat Ericson.

– Aparatele astea bat doar douăzeci de mile. Suficient dar nu foarte mult.

M-am întors la scuterul meu, am dat drumul la radiator și am simțit imediat revărsarea curentului cald de aer. Micul bloc cilindru și cele câteva piese ale motorului în doi timpi era tot ce aveam în materie de protecție. Eram fericit că suna atât de bine și mă rugam la Dumnezeu să nu se strice niciodată.

Scuterul lui Chance a luat-o la stânga de-a lungul bazei peretelui de gheață. L-am urmat, întorcându-mă să mă asigur dacă și Fum Cenușiu face la fel. Nu ne mai rămânea decât o oră de lumină crepusculară și dacă aveam de gând să trecem dincolo de creastă trebuia s-o facem în această perioadă.

Am pornit după Chance care, prudent, înainta cu viteză redusă. În preajma cutei de gheață se putea întâmpla orice și șeful expediției noastre nu dorea să riște. Zidul de-a lungul căruia mergeam era continuu, neîntrerupt, cu excepția formelor zimțate de pe creastă, care se înșiruiau ca niște creneluri din câte le puteam zări de jos. Ne treceau fiori de spaimă gândindu-ne la monstruoasa forță care pocise în felul acesta două bancuri uriașe de gheață. Am parcurs două, trei mile fără să constatăm nici o schimbare: nu dăduserăm peste nici un loc prin care scuterele noastre să poată trece sau măcar să poată fi ridicate.

Brusc, Chance s-a oprit, a întors scuterul și a luat-o spre noi, făcându-ne semn să-l urmăm. Am pornit și eu în urma lui. De data aceasta mergea mai repede, pentru că știa gheața pe care tocmai trecuse. Cel puțin puteam fi siguri de ce se află la suprafață. După vreo zece minute am trecut de locul în care ne oprisem la început și am pornit mai departe pe urmele lăsate de scuterul lui Meldrum. Cuta cea înaltă se continua și în direcția

aceea. Se ridica între 6 și 12m în stânga noastră, dreaptă și abruptă. Acum și lumina era din ce în ce mai slabă. În curând vom rămâne într-o beznă totală.

Mă întrebam ce descoperise grupul lui Meldrum, dar n-aveam cum să știu. Stația radio se afla la Chance și n-avea nici un rost să-l oprim ca să ne spună și nouă. Era însă limpede că ceilalți descoperiseră ceva. Speram să fie vorba de capătul cutei.

Dar n-a fost să fie. Când am dat peste ei, în ultimele minute ale luminii crepusculare, cele trei scutere zăceau neputincioase lângă un orificiu de vreo patruzeci de picioare căscat în peretele de gheață. Apropiindu-mă mai mult, n-am putut zări decât o adunătură de bolovani de gheață rotunjiți de apă. Am oprit scuterul și m-am dat jos pentru a mă alătura celorlalți, cățărându-mă cu greu peste bulgării de gheață. Ce mi-a fost dat să văd mi-a înghețat sufletul de frică. În suprafața gheței se deschidea o copcă. 1,8 poate 2,1m de apă umpleau orificiul din gheață. Dincolo de copcă, peretele cutei de presiune continua să se ridice la fel de drept pe o distanță foarte mare.

Chance a examinat sumar locul, apoi s-a întors spre noi.

— Nu ne rămâne decât să căutăm și mai departe un loc de trecere.

Meldrum l-a apucat de braț:

— Eu am fost și mai departe și n-am găsit nici un loc de trecere.

— Cât de departe ai fost?

— O milă, poate chiar mai mult. Cuta asta nenorocită se întinde la infinit.

— Și? l-a întrebat Chance.

Știa însă răspunsul. Și eu îl știam; știam ce are de gând Iain Meldrum.

Meldrum nu a dat nici un răspuns. S-a dus la scuterul său, s-a întors de acolo cu un târnăcop și a început să spargă gheața de pe marginea copcii.

— Ai înnebunit! s-a răstit la el Chance.

Meldrum a clătinat din cap.

— Vreau să trăiesc. Dacă noi nu putem sări peste apa asta, scuterele o vor face.

– E prea mare, i-a răspuns Chance.

– Un autobuz londonez a sărit o dată peste o groapă de 1,5m de pe Podul Turnului, cu cincizeci de pasageri la bord. Ne trebuie doar un elan cumsecade.

– Și o aterizare cumsecade, a adăugat Yamamoto, apoi s-a dus să-și ia și el târnăcopul din scuter și s-a cățărat pe peretele de gheață.

Mi-am luat și eu unealta de spart gheață și m-am dus după el.

– Bine, a bodogănit Chance.

Și-a adus și el târnăcopul, urmat imediat de Ericson și de Fum Cenușiu și au început să izbească cu putere în gheață. Ne-a luat o oră să tăiem în marginea copcii o potecă îngustă. Suprafața nu era deloc netedă, dar de bine, de rău, semăna a rampă. Eram transpirați leoarcă. După ce am curățat cât am putut de bine cele două taluzuri, le-am privit neîncrezători, fără să ne mai dăm seama că sudoarea ne înghețase pe sprâncene.

Meldrum a scos un rânjet și a scuipat în palme. Mă întrebam dacă mâinile îi tremură. Apoi s-a suit în scuterul lui, a închis ușa și s-a îndepărtat în beznă la vreo 136,5m. Micuțul aparat a început să se îndrepte cu viteză spre noi. Probabil că pornise cu motorul ambalat la maximum pentru că scuterul lui scotea un zgomot asurzitor, aruncând de o parte și de alta valuri joase de zăpadă. Când a ajuns pe rampă avea probabil vreo patruzeci de mile la oră. Scuterul s-a ridicat în aer ca un călușel la iarmaroc, a sclipit o clipă pe deasupra copcii și a aterizat pe malul celălalt într-o poziție ciudată, din cauza derapării. Probabil că își echilibrase scuterul în zbor, balansându-l din propria greutate. Pentru o clipă m-am gândit cu groază că se va prăbuși în apă, dar Meldrum a redresat scuterul, a ieșit de pe rampă, a tras lateral, a oprit motorul și a coborât din aparat. Trecuse copca la vreo șase picioare depărtare, dar fusese un moment de slăbiciune care mă făcuse să-mi simt mâinile ude în mănuși.

Meldrum a înaintat spre marginea copcii și Chance s-a apropiat de el:

– E prea riscant! a strigat el.

– Ba e bine, a răcnit Meldrum. Cel puțin eu am reușit!

– Mda... era chiar să-ți rupi gâtul!

– Îi trec pe toți, dacă le e frică, i-a strigat drept răspuns Meldrum.

A spus o prostie. Chance se gândea la misiune, nu la propria lui piele. În același timp nu era nici omul care să suporte o astfel de provocare ironică. Așa că s-a întors, s-a îndreptat spre scuterul său, s-a urcat în el și a urmat același traseu ca și Meldrum, îndepărtându-se vreo 136,5m și pornind ca un bolid spre rampă.

Nu mi-am dat seama ce anume s-a întâmplat; totul s-a petrecut atât de rapid. Probabil că nu intrase drept pe rampă, pentru că scuterul său s-a rotit pe jumătate în aer, apoi s-a prăbușit cu un zgomot surd pe malul celălalt. Motorul s-a oprit pe loc, cu un zgomot sfâșietor. Scuterul se afla numai pe jumătate pe suprafața gheței; restul atârna deasupra apei și la cea mai mică mișcare a lui Chance, aparatul ar fi alunecat în adâncuri. Priveam îngrozit cum scuterul alunecă infinit de încet spre apa întunecată care îl aștepta în copcă. Pivotase deja dincolo de centrul de greutate și într-o secundă putea fi în apă, iar Chance ar putea muri din cauza șocului.

Mișcarea se derula parcă cu încetinitorul, dar inexorabil. În clipa aceea mi-am dat seama că rămăsesem cu târnăcopul în mână. M-am aruncat înainte, vârând capul târnăcopului prin blindajul din metal subțire al botului scuterului, apoi m-am lăsat pe spate, ajungând aproape în poziția șezând, adunându-mi toate puterile pentru a rezista. N-am reușit totuși să opresc înaintarea. Aveam senzația că brațele îmi erau smulse de o forță inimaginabilă. În același timp îmi simțeam picioarele alunecând milimetru cu milimetru pe suprafața gheței. Deodată, am simțit o lovitură în umăr. Șocul aproape că mi-a smuls mânerul târnăcopului din mână. Am alunecat și am căzut, dar imediat s-a auzit izbitura lui Yamamoto care se aruncase să apuce mânerul. Acum îl apucase bine și reușisem și eu să-i dau o mână de ajutor. Împreună am reușit să menținem poziția scuterului, apoi ne-am lăsat pe genunchi și am încordat mușchii picioarelor, lăsându-ne pe spate, cu toată forța noastră. Nu

ni se mai opunea decât greutatea corporală a lui Chance. Se vede treaba că impactul îl aruncase în spatele scuterului. Acum se mutase în față, reușind să schimbe centrul de greutate spre noi, și astfel scuterul se redresase pe suprafața de gheață. Acum era ușor pentru noi. Yamamoto și cu mine am reușit să-l tragem destul de repede. Nu ne mai rămânea decât să așteptăm ieșirea lui Chance din aparat.

Lucru care întârzia să se producă. Impactul deformase mai mult ca sigur metalul din care era confecționată portiera scuterului și cadrul pe care se fixa aceasta. Chance nu mai putea să o deschidă în mod normal. În cele din urmă a reușit lovind-o cu piciorul. După aceea a ieșit din scuter ținându-se de braț.

— V-ați rănit? l-am întrebat.

— Doar o vânătaie, mi-a răspuns el.

A aruncat o privire plină de furie la scuterul infirm, cu ușa bălăbănindu-se în vânt și la vârful târnăcopului meu, încă înfipt în metal. Meldrum deschisese deja capacul protector al motorului. A desprins apoi târnăcopul meu și s-a uitat spre mine:

— Frumoasă lovitură, mi-a spus el. Ai nimerit carburatorul chiar în mijloc.

— Avem cu ce să-l schimbăm? a întrebat Chance.

— N-avem nici un carburator de schimb, i-a răspuns Meldrum.

— Deci, am rămas cu un scuter mai puțin. N-am făcut nici un sfert din drum și am pierdut deja un scuter, spuse cu amărăciune în glas Chance.

— Era cât pe-aci să pierdem și un om, am adăugat eu.

— Nici nu am apucat să-ți mulțumesc, nu-i așa? a revenit Chance. Îți mulțumesc acum. Și ție, a adăugat el, întorcându-se spre Yamamoto. Acum nu ne rămâne decât fie să vedem dacă găsim vreo breșă în zidul de gheață, fie să-i trecem și pe ceilalți patru peste copcă.

CAPITOLUL 15

Ceea ce ne trebuia nouă, și nu aveam de unde să luăm, era un obiect pe care să-l folosim drept punte. Chance nici nu mai vroia să audă de săriturile peste copcă — și nu-l condamnam pentru asta — dar după câteva minute de căutări în jurul nostru, am ajuns cu toții la concluzia că nu exista altă cale. Aveam patru perechi de schiuri, dar chiar dacă am fi reușit să le înădim foarte strâns între ele, ar fi fost prea puțin probabil că acestea ar fi rezistat la greutatea scuterelor. În plus, nu vroiam să riscăm distrugerea schiurilor. Mai aveam mica targă pliantă pe care o luaserăm pentru salvarea lui Komarov, dar nu o puteam folosi nici pe aceasta din motive similare.

Așa că, în cele din urmă, Yamamoto l-a ajutat pe Meldrum să urce pe latura crestei de gheață, iar acesta s-a dus direct la scuterul meu, manevrându-l la fel cum făcuse și înainte. S-a îndepărtat până când aproape nu l-am mai zărit, devenind un punct mișcător pe zăpadă; apoi s-a năpustit cu toată viteza spre noi, a atins rampa exact în locul cel mai nimerit și a aterizat perfect cu scuterul pe malul pe care mă aflam. Cum reușise, n-am să știu niciodată. Pur și simplu a zburat, păstrând scuterul într-un echilibru perfect în aer, apoi l-a așezat pe sol într-o poziție impecabilă, deși impactul a fost cam dur. După aceea s-a întors la următorul aparat.

Al naibii să fiu dacă de fiecare dată nu reușea și mai bine. N-aș fi încercat săritura aceea pentru tot scotchul din lume. Singurul care s-a încumetat făcuse zob scuterul. Meldrum însă a reușit să treacă dincolo toate cele patru aparate fără nici o greșeală de pilotaj. Cel puțin la ultimul dintre ele totul a fost perfect. Meldrum învățase acum să țină partea din spate în jos

și botul un pic ridicat. Astfel aparatul a plutit prin aer ca un planor, aterizând apoi ușor pe șenilele tractoare și alunecând în linie dreaptă doar câțiva metri.

Reușiserăm să trecem; era de necrezut, dar trecuserăm dincolo. Ne aleseserăm însă și cu un scuter în minus, ceea ce însemna că unul dintre noi trebuia să mai ia în cabina sa pe cineva.

Chance s-a îndreptat spre Meldrum și i-a spus:

– Voi fi mai în siguranță cu tine, șoferule.

Apoi a urcat în spatele lui.

Acum stelele apăruseră din nou pe cer, iar Meldrum a luat-o la stânga vreo trei mile, conducând de-a lungul unei creste, apoi a revenit la traseul inițial, urmat în coloană de ceilalți. Pierduserăm mai mult de o oră, dar scoseserăm un timp atât de bun înainte de a da peste creasta de presiune încât nu mai conta. Ceasul meu indica ora patru și un pic. Asta însemna că cele o sută și douăzeci de mile care mai rămăseseră de parcurs ne vor mai lua vreo cinci, șase ore. Alunecând ușor în spatele scuterului în care mergeau acum Meldrum și Chance, mă gândeam că vom reuși cu ușurință acest lucru.

De mai multe ori după aceea am dat peste numeroase cute de presiune, dar acestea erau fie mai joase și ca atare mai ușor de trecut, fie întrerupte de locuri de trecere. Apoi am ajuns într-o zonă buclată și presărată cu bolovani de gheață, lată de vreo 91m , asemănătoare cu capcanele pentru tancuri construite de Hitler, pe care ni le înfățișează fotografiile de epocă. Am aplicat aceeași metodă de dinainte, împărțindu-ne în două echipe și luând-o în două direcții diferite în căutarea unei căi de trecere. Nu am găsit nici una. Cu multă vreme în urmă, două imense blocuri plutitoare de gheață s-au frecat unul de altul în acest loc. Prin măcinarea lor au rezultat niște bolovani de gheață care au căzut în apa dintre blocuri. După ce marea a înghețat, a rezultat această suprafață incredibil de aspră. Arăta ca o bucată de glaspapir mărită de un milion de ori și era cât se poate de limpede că scuterele noastre nu puteau să treacă pe acolo. Dinții ascuțiți ai gheții le-ar fi făcut franjuri.

Nu ne rămânea decât o singură soluție. Trebuia să cărăm scuterele dincolo, unul câte unul. L-am ridicat mai întâi pe Number One, scuterul lui Meldrum, și am pornit clătinându-ne prin gheața țepoasă. Ne clătinam nu datorită greutății mari a scuterului, ci faptului că picioarele noastre nu-și găseau un punct de sprijin solid pe suprafața gheții. În fiecare clipă aveai impresia că patru dintre noi alunecau, iar ceilalți doi preluau întreaga tensiune a greutății care balansa. Cam două treimi din drum, picioarele mi-au alunecat brusc de sub mine, făcându-mă să cad. Mă apucam instinctiv de scuter pentru a evita căzătura și pentru că și alții păreau să alunece în același timp, mă trezeam uitându-mă la scuterul de deasupra capului meu, susținut doar de Ericson într-un colț și de Fum Cenușiu în spate. Îi auzeam scoțând gemete de efort, încercând din răsputeri să mențină aparatul deasupra. În clipa aceea mă luptam din răsputeri să rămân pe picioarele mele și să preiau o parte din greutate înainte ca scuterul să se prăbușească peste noi. Era probabil ca o scenă dintr-un vechi film mut: pe de o parte eu, încercând să mă ridic, cu mâinile și picioarele alunecându-mi în toate direcțiile, iar pe de alta, Ericson și Fum Cenușiu, menținându-se pe picioarele lor ca niște stâlpi de susținere ai unui acoperiș care se legăna întruna, transpirați leoarcă în gerul tăios de afară.

Yamamoto a avut mai mult noroc în încercarea de a rămâne pe picioarele lui și astfel trupul său masiv a preluat o mare parte a greutății pe care o căram. Apoi s-a ridicat Chance, urmat de Meldrum și amândoi au putut da o mână de ajutor. În cele din urmă, am fost nevoit să mă târăsc câțiva metri, după care m-am putut alătura celorlalți. După această porțiune totul a decurs relativ ușor.

De îndată ce am coborât scuterul pe partea cealaltă a gheții, Meldrum s-a cățărat imediat în cabină și a apăsat starterul. Motorul a revenit la viață, iar noi am scos un suspin de ușurare. Pentru a căra scuterele peste limba neregulată de gheață era necesar să oprim mai întâi motoarele, ceea ce implica riscul ca acestea să nu mai pornească ulterior. Firma franco-canadi-

ană Bombadiers, cea care a fabricat scuterele la Quebec, le-a înzestrat cu un starter electric care funcționează și la temperaturi sub zero grade, dar eu unul nu m-aș încrede în nici un starter din lume, mai ales în situația în care mă aflam acum.

Am lăsat motorul pornit și ne-am întors să aducem următorul scuter.

*

* *

O jumătate de oră mai târziu, porneam din nou la drum. De data aceasta am mers neîntrerupt mai mult de o oră, cu viteză mult mai mică, pe o suprafață mai denivelată care ne-a fericit cu o mulțime de smucituri și hurducăieli. Mergeam cu douăzeci sau poate chiar douăzeci și cinci de mile pe oră, încadrându-ne în timpul stabilit inițial, și asta datorită sporului pe care îl avusesem în primele ore ale luminii crepusculare.

Pe la ora șase, scuterul din fața mea a încetinit viteza. Am tras cu toții în dreptul lui și Chance a ieșit și a trecut pe rând prin fața noastră. Am deschis și eu portiera ca să întreb despre ce era vorba și în clipa aceea vântul înghețat a pătruns în cabină împrăștiind toată căldura plăcută de până atunci.

— Ar fi bine să mâncăm ceva! a urlat el pentru a acoperi zgomotul motorului.

Am încuviințat dând din cap, am închis portiera și am întins mâna în spatele meu, după cutia izolată în care se aflau alimentele. Mai aveam de parcurs vreo optzeci de mile și dacă totul decurgea normal urma să ne aflăm sub stâncile stațiunii rusești în timpul stabilit. Am rămas în scuter, mestecând fără tragere de inimă carnea tare de vită și sorbind adânc din cana cu cacao. N-aveam nici un chef de așa ceva, dar eram conștient că nu vom mai avea multe ore de acum înainte ocazia de a mai mânca ceva, drept pentru care m-am forțat să înghit totul. Motorul ticăia vesel, iar în cabină era cald. Dacă aș fi închis ochii mi-aș fi putut imagina că mă aflu undeva într-o mașină, dar de îndată ce i-aș fi deschis și aș fi privit prin pătratul parbrizului,

iluzia ar fi dispărut. În fața ochilor mei argintiul șters al gheții se întindea la nesfârșit contopindu-se în zare cu cerul întunecat. Lumina argintie a semilunii prevestea numai nenorociri. Mă aflam într-unul din locurile cele mai pustii și mai ostile de pe pământ, un mediu intolerabil omului care ar veni aici fără un echipament adecvat. Am terminat de mâncat și am pus cutia la locul ei. Eram din nou gata de drum și mă uitam la ceilalți, la șirul de scutere care vibrau pe suprafața de gheață. Yamamoto ieșise din aparatul său și stătea sprijinit de Number One, vorbind cu Chance. M-am uitat înapoi la scuterul lui și brusc am observat că acesta făcea excepție: nu vibra deloc.

Am deschis portiera și am ieșit, îndreptându-mă în grabă spre scuterul cu pricina. Acum îmi era limpede că nu făcea nici un zgomot. M-am întrebat de când se oprise, de când ieșise Yamamoto din el și ce anume putuse cauza oprirea motorului. M-am repezit spre Number One și l-am bătut pe Yamamoto pe umăr.

— Motorul tău s-a oprit! am strigat la el.

El s-a întors furios spre mine.

— S-a oprit?

Fusese vocea lui Meldrum care a ieșit ca disperatul din cabina lui și s-a repezit la scuterul mort.

Mai întâi a încercat starterul. S-a auzit un cârâit, dar motorul a refuzat să pornească. Cât ai clipi din ochi, capota a fost ridicată și Meldrum a început să examineze motorul.

— Să apese cineva starterul!

Yamamoto s-a strecurat pe scaunul său și s-a conformat. Meldrum i-a făcut un semn cu capul, și-a deschis trusa de scule din care a scos cheia de piulițe. În calitate de chirurg, pot să mă mândresc cu faptul că am niște mâini iuți și precise, dar îndemânarea lui Meldrum era uluitoare. Deși purta mănuși groase și foarte grele, avea o dexteritate comparabilă cu a lucrătorelor care instalează microcircuite într-un televizor. Fișa de contact a fost scoasă și înlocuită într-o clipită.

— Încearcă acum!

Motorul a zvâcnit de câteva ori și am văzut parcă în fața ochilor noua fișă de contact la prima atingere cu uleiul. Asta-i singura problemă a motoarelor în doi timpi.

În cele din urmă scânteia s-a produs, motorul a tușit vreo două secunde și a început să ticăie normal. Meldrum însă nu era omul care să rișteze cu așa ceva. A scos din trusă șurubelnița și a reglat carburatorul mărind un pic turația.

– Cum stai cu rezervorul? l-a întrebat apoi pe Yamamoto.

– Mai am douăzeci și două de galoane, i-a răspuns acesta.

– E-n regulă!

Meldrum a pus cheia și șurubelnița la locul lor, a închis capota cu zgomot și s-a întors în grabă la Number One.

Trebuie să fie minunat să te apropii de un carburator cu atâta încredere în forțele proprii. MG-ul meu are două, iar reglarea acestora o las numai pe mâna experților. Operațiunea mă costă douăzeci de dolari pe lună.

Am pornit din nou la drum, fără să întâmpinăm greutăți prea mari. După o vreme vântul a început să viscolească din nou zăpada, mult mai abundentă decât data trecută, dar ștergătoarele și-au făcut datoria cu destul de multă ușurință.

În fața noastră nu se putea vedea încă orizontul, doar luciul palid al gheții care se contopea în depărtare cu cerul întunecat și stelele care străluceau. Steaua călăuzitoare se afla încă în fața noastră. Poate că am deviat un pic, deși am mers mai mult în linie dreaptă. Mă tot gândeam ce vom găsi odată ajunși acolo. Mi-a revenit în minte macheta clădirii, făcută de cei de la CIA, pe baza datelor obținute de la sateliții de recunoaștere.

Cele două insule care compun Novaia Zemlia sunt o prelungire a lanțului muntos înalt și colțuros al Uralilor de nord. Oceanul le-a desprins din Siberia continentală, dar ele rămân parte a aceleiași structuri geologice: muntoase, acoperite cu ghețari, lungi de peste șase sute de mile, curbate în formă de semilună în Oceanul Arctic și despărțind Marea Barents de Marea Kara. Noua clădire a stațiunii de cercetări arctice fusese ridicată pe un promontoriu al Insulei de Nord. Traseul nos-

tru se apropia în unghi de Insula de Nord, apoi trecea paralel cu coasta pe ultimele câteva mile.

Îndreptându-ne spre destinația noastră era imposibil să nu ne gândim la rușii care ne așteptau pe insulă, la echipamentul din dotarea lor, la sistemul lor de supraveghere și de pază a insulelor. Pe vremea experimentării bombei cu hidrogen, când cele două insule au constituit principalul poligon de încercare, locul era înțesat cu oameni de știință și cu personal militar, dar cu siguranță că tratatul de interzicere a acestor experiențe a schimbat radical situația făcând prea puțin probabil ca rușii să-și fi menținut acolo forțe și echipamente numeroase și inutile.

Totuși, acum când nu ne mai despărțeau de acele locuri decât vreo cincizeci de mile, eram conștienți că pătrundeam într-o zonă în care orice descoperire surprinzătoare era posibilă. Era aproape exclus ca imensa rețea de radar să fie orientată spre suprafața gheții. Oricum, scuterele noastre erau atât de mici, încât n-ar fi putut fi detectate. Cea mai mare problemă rămânea supersensibilul echipament seismologic care cu siguranță va detecta vibrațiile pe care le provocam în gheață prin înaintarea noastră, cu atât mai mult cu cât, prin structura ei cristalină, gheața este un minunat conducător al vibrațiilor. Pe de altă parte, mișcarea constantă a gheții, spargerea și măcinarea continuă a acesteia putea crea un model permanent de vibrație, un prag de zgomot. Noi nu produceam vibrații și zgomote pe un fond de liniște perfectă, ci pur și simplu adăugam ceva la volumul deja existent. La Washington, cineva comparase acest fenomen cu bătăile unei tobe, o imagine ușor de închipuit. Închipuiți-vă, ne-a spus respectivul, că ai o tobă mare pe care se rostogolesc continuu șase toboșari, apoi altcineva întinde pe sub gheață un fir subțire. Se va auzi un sunet, dar oare acesta va putea fi separat de către instrumentele de supraveghere, și dacă da, va putea el fi observat de operatorul respectiv?

De-acum înainte, pe măsură ce ne apropiam de teritoriul sovietic, nici nu se mai putea pune problema dacă acționam legal,

pentru că aici nimeni nu acționează legal, cu excepția poate a stațiunilor de cercetări științifice. Dacă vom fi depistați prin radar, prin seismograf sau pe alte căi, ni se va lua urma și ne va aștepta o primire mai mult decât călduroasă. Nu ne rămânea decât să mergem înainte cu îndrăzneală și să ne rugăm. Eu m-am rugat.

Nu știu ce era în sufletul celorlalți, dar eu știam foarte bine ce simțeam în clipele acelea. Luna care urcase acum pe cer ne oferea o vizibilitate de vreo trei mile pe suprafața palidă a gheții. Privirea mea se muta constant de la spatele lui Number One spre limita vizibilității, spre punctul în care se contopeau gheața și cerul nopții. Linia respectivă părea a se replia la infinit din fața noastră, dar în curând replierea aceasta va lua sfârșit; în curând pătura de gheață se va îngemăna cu pământul ce se va ridica brusc de la suprafață, și atunci va trebui să ne identificăm poziția după forma munților din fața noastră, să găsim clădirea de pe stânci și să pornim la atac.

La opt și treizeci și șase de minute seara, din noaptea arctică s-a ivit în fața ochilor noștri Novaia Zemlia.

CAPITOLUL 16

Mi-e greu să descriu acel sentiment, deși îmi voi aminti întotdeauna de claritatea curioasă a lucrurilor. Scuterele erau oprite într-un mic cerc, cu motoarele pornite. De îndată ce imensul contur cenușiu al pământului a devenit vizibil, Numărul Unu a luat-o înapoi pe drumul pe care veniserăm și a mers vreo jumătate de milă până când pământul rămas în urma noastră nu s-a mai zărit. Apoi am rămas nemișcați în noaptea aprigă, ascultându-l cu atenție pe Chance și întorcându-ne din când în când, din reflex să mai aruncăm o privire spre suprafața de gheață. Bătea un vânt de vreo douăzeci de noduri, dar pentru moment nu mai ningea.

– Până acum am avut noroc, a spus Chance. Judecând după contururile cutei de presiune ne aflăm la vreo trei mile de locul stabilit și ne-am încadrat perfect în timp. Acum, iată cum vom proceda...

Ne-am urcat din nou în scuterele noastre și am pornit într-un amplu arc de cerc spre sud, deplasându-ne încet, cu opriri dese și – în general – încercând să ne comportăm ca o familie de urși polari plecați la vânătoare de foci. Ne-a luat aproape o oră să ajungem într-o poziție din care promontoriul era vizibil. Clădirea încă nu o zăream.

Apoi Meldrum a trecut prin dreptul fiecărui scuter și a montat la capetele țevilor de eșapament niște dispozitive de reducere a zgomotului. Aceste dispozitive reduceau cu peste șaizeci la sută din puterea motorului. Dacă erau montate, scuterele nu se mai puteau deplasa cu viteză mai mare de zece mile pe oră, dar o făceau la fel de silențios ca niște adevărate Rolls-Royce-uri. Operațiunea de montare a dispozitivelor de reducere a zgomo-

tului nu a durat mult, după care Meldrum a revenit la Number One.

N-am să uit niciodată drumul spre Novaia Zemlia. Mica coloana de vehicule târându-se în liniște, trupul mătăhălos al insulei ridicându-se deasupra orizontului, întunecat și amenințător cu piscurile sale muntoase care se conturau ca niște siluete înfiorătoare pe cerul nopții. Doar noi și vântul ne mișcam, în rest totul părea inert. Pe măsură ce ne apropiam, contururile insulei deveneau mai clare; vedeam deja stâncile, ridicându-se ascuțite deasupra gheței.

Apoi am zărit-o nedeslușit; de un alb diferit de cel al zăpezii în care se cuibărea; o clădire turtită și pătrată, cu două etaje, hidoasă, cocoțată pe vârful stâncii, cu fațada spre oceanul înghețat. Dintr-o clipă în alta mă așteptam să se întâmple ceva, să fim orbiți de niște reflectoare puternice sau să zboare pe deasupra capetelor noastre niște trasoare. Inima îmi bătea atât de puternic încât eram sigur că seismografele m-ar fi depistat și la Tokyo, darmite la o jumătate de milă depărtare. Am continuat să înaintăm cu prudență, simțindu-ne îngrozitor de expuși, ca niște șoricei albi care se târau tiptil spre o uriașă pisică aflată la pândă și care dintr-o clipă în alta se putea năpusti fatal asupra lor.

Acum vedeam stânca cenușie, marcată din loc în loc de linii negre și crăpături care îi brăzdau fața. Clădirea se înălța palidă și tăcută pe vârful stâncii. Pe măsură ce ne apropiam am văzut contururile unor jaluzele, amenințătoare ca gurile de foc ale unui vechi cuirasat. În mintea mea mi le imaginau deschizându-se și dezvăluind râturile unor arme, dar ele au rămas în continuare ermetic închise.

Mai aveam de parcurs un sfert de milă, apoi 273, 182m.. Dacă cineva stătea de pază, cu siguranță că am fost zăriți: niște mici cocoașe alunecând învăluite în norișorii de aburi pe ultima avanscenă descoperită a gheții. Mi-am dat seama că mâinile mele strângeau cu atâta putere ghidonul, încât mușchii și tendoanele începuseră să mă doară, așa că am mai slăbit priza. În clipa aceea, privind spre stâncile implacabile, conturate pe al-

bul imaculat al zăpezii, îți veneau ușor în minte lagărele de concentrare de la Vorkuta, teritoriul continental al Uniunii Sovietice pe care milioane de oameni muriseră sau munciseră până și-au dat duhul, ispășind pedeapsa pentru vina imaginară de a fi desfășurat activități contrarevoluționare. Aceasta era lumea lui Stalin care și după atâția ani mă făcea să mă cutremur.

Clădirea era acum chiar deasupra noastră, dispărând din raza noastră vizuală pe măsură ce alunecam ușor la adăpostul stâncilor. Am oprit în linie scuterele, la câțiva metri de fața stâncoasă. Aici, în timpul scurtei veri arctice, furtunile ucigașe se năpustesc cu sălbăticie asupra acestor stânci, dar acum apa era îmblânzită de strânsoarea de fier a frigului și se întindea netedă ca un patinoar la baza zidului de granit în spatele căruia eram aproape invizibili.

Se făcuse ora zece.

Sosise timpul să pornim la atac.

Ne-am verificat echipamentul. Îmi aduc aminte că m-am uitat la ghetele grosolane din pâslă albă după ce mi-am scos încălțămintea de protecție din piele de focă și m-am întrebat dacă erau într-adevăr adecvate pentru escaladarea care ne aștepta și m-au trecut toți fiorii.

Yamamoto se afla deja la baza stâncii, uitându-se în sus la roca dură brăzdată de vinișoare de gheață care străluceau în fiecare crăpătură și cu crustele ei de zăpadă. Hamurile de pe mine mă strângeau, iar centura de la brâu abia mă mai lăsa să respir când m-am apropiat de el, trăgând de curelușe și simțind cum colacul lung de cablu de nailon mi se izbește de șolduri. Lângă mine se afla Chance, cu targa demontabilă la spinare, într-o husă incomodă din aluminiu și pânză de in. Fum Cenușiu și Ericson duceau și ei niște colaci de frânghii. În plus, cu toții aveam câte o carabină la spate și câte un pistol automat la centură.

În spatele nostru, Meldrum rămăsese să aibă grijă de scutere și acum pășea agitat încoace și-ncolo. La urma urmei era cel care trebuia să se îngrijească de motoare și să ne asigure sin-

gurul mijloc de a fugi din acest loc. În curând va rămâne singur în noapte. Nu-l invidiam deloc.

Sutsumi Yamamoto a înnodat cu grijă frânghia pe laţul centurii sale de alpinist, apoi s-a uitat la Chance care i-a făcut un semn cu capul. Cât ai clipi din ochi, Yamamoto s-a căţărat până într-un ungher din stâncă, la vreo cinci sau şase picioare înălţime. S-a uitat în sus, apoi a pornit mai departe. Fotografiile luate prin satelit ne sugeraseră o escaladare uşoară, dar în ciuda faptului că pereţii stâncii nu erau verticali se pare că erau mai abrupţi decât ne închipuiserăm. Nu era o treabă pentru începători; numai uitându-te la Yamamoto te convingeai de acest lucru. Nu pentru că văzându-l te convingeai că îi e greu să urce, pentru că lucrurile nu stăteau aşa; urca cu uşurinţă, ca un expert. Simplul fapt însă că escaladarea stâncii necesita o anumită experienţă, era o veste proastă pentru majoritatea dintre noi. Îl urmăream cu privirea, agitat şi în acelaşi timp plin de admiraţie, conştient că în curând va trebui să îi urmez exemplul, fără rezerve în privinţa îndemânării şi a experienţei, ştiind că această experienţă îmi va testa fiecare fărâmă de forţă şi de echilibru.

Am simţit o bătaie pe umăr şi m-am îndreptat spre frânghie, prinzându-mi-o de harnaşamentul propriu. Degetele mele s-au chinuit cu stângăcie să facă nodul. Yamamoto se afla acum la patruzeci de picioare deasupra noastră, adăpostit într-o crăpătură a stâncii, gata să mă ridice, la nevoie, spre el.

Ordinea la frânghie fusese stabilită în funcţie de lipsa de experienţă: primul era Yamamoto, expertul, cel care căra în spate întreaga povară, urmat nu de un bun alpinist, cunoscător al tehnicii escaladării pe frânghie, ci de un novice pe care urma să-l tragă până sus. După mine urma Ericson care, deşi nu avea clasa lui Yamamoto, era un bun căţărător; apoi Chance, care nu era chiar un novice, dar nu poseda nici prea multă experienţă şi, în fine, Fum Cenuşiu, un om al Arcticii care tot ce făcea, făcea bine.

M-am uitat în sus spre Yamamoto şi am simţit că sunt tras vârtos de acesta. Picioarele mi s-au desprins de pe suprafaţa

gheții, ajungând pe rocă. Apoi am început să pipăi cu mâinile în căutarea unui loc de care să mă prind. L-am găsit, apoi am procedat la fel și cu picioarele, testând o suprafață ideală pe care să-mi pot sprijini întreaga greutate. Am început să urc încet, încercând să respect instrucțiunile de a nu mă folosi de genunchi și de coate, de a-mi menține corpul dezlipit de stâncă și de a escalada folosindu-mă doar de mâini și de picioare. Pare ușor, dar nu este. Tentația de a te apropia cât mai mult de rocă, de a te agăța de ea cu tot ce ai la îndemână, inclusiv cu dinții, e aproape copleșitoare, și crește pe măsură ce urci mai sus. Frânghia rămânea tot timpul întinsă, dându-mi un sentiment de liniște la gândul că Yamamoto continuă să mă ajute. Chiar dacă nu mă trăgea propriu-zis spre el, îi simțeam prezența exact în clipele în care aveam nevoie de așa ceva, când echilibrul era pe punctul să mă trădeze. Mă târam cu prudență în sus, concentrându-mă înaintea fiecărui metru, înainte de a apuca cu mâna un colț de stâncă, înainte de a călca pe vreo ieșitură de piatră. Pe la înălțimea de 6m am ajuns plin de recunoștință în dreptul bordurii late de aproape un metru și m-am oprit o clipă să-mi trag suflarea, dar două smucituri de frânghie mi-au dat de înțeles că nu aveam timp de pierdut, așa că am continuat să urc, paralel, la un metru de zidul de piatră, până am ajuns la vreo 3m sub Yamamoto, într-o altă scobitură din stâncă. Uitându-mă în jos, l-am zărit pe Ericson care pornise deja după mine. Am încolăcit frânghia pe umăr și mi-am proptit cu putere picioarele în buza crăpăturii, suportând greutatea până când acesta a ajuns la rândul lui pe lespedea pe care poposisem și eu ceva mai înainte. Apoi o altă smucitură a frânghiei, mi-a dat de înțeles că trebuia să-mi văd de drum. L-am văzut pe Ericson sprijinindu-se cu spatele de stâncă și pe Chance care urca încet spre el. Pe fundal zăream chipul întunecat al lui Fum Cenușiu, așteptându-și rândul. Pe suprafața de gheață, Meldrum începuse deja să patruleze de la un scuter la altul, supraveghind cu atenție starea motoarelor.

M-am întors din nou cu fața spre stâncă și mi-am ridicat privirea spre Yamamoto și inima mi-a tresărit cu putere nedând

cu ochii de el, dar o smucitură și un crâmpei de frânghie care trăgea în sus m-au făcut să înțeleg că pur și simplu acesta dispăruse din raza mea vizuală, fiind ascuns de stânci. M-am concentrat din nou numai asupra rocii, simțind cum gheața îmi alunecă printre degete când încerc să mă agăț cu mâinile și impunându-mi cu disperare să nu caut alt loc de sprijin decât după ce mă asigur că mâinile și picioarele mele sunt bine ancorate.

N-aș fi zis că mă aflu la 45m altitudine, ci mai degrabă la o sută și cincizeci de mile; tensiunea și încordarea începeau să se simtă din ce în ce mai mult în tendoanele mâinilor și în mușchii coapselor pe măsură ce urcam mai sus pe frânghia întinsă de deasupra mea.

Yamamoto urca în liniște undeva deasupra mea și Ericson venea spre mine, urmat de Chance, ascuns privirii mele, și de Fum Cenușiu când nenorocirea s-a produs. Cum s-a întâmplat, nu-mi dau seama, dar probabil că ceva a cedat sub picioarele lui Chance, iar acesta a început să se rostogolească, ușor, ca într-un film rulat cu încetinitorul, lovind aerul cu brațele și picioarele. Am văzut frânghia dintre el și Ericson întinzându-se la maximum și mi-am dat seama pe loc că într-o clipă acesta din urmă va fi smuls de pe stâncă și că eu singur nu voi reuși să suport greutatea amândurora. Aveau să mă tragă după ei și, la rândul meu îl puteam desprinde de pe stâncă și pe Yamamoto. Stăteam pe o piatră rotundă fixată într-o crăpătură a rocii și am făcut singurul lucru pe care îl puteam face, sărind în partea cealaltă, rugându-mă la Ceruri să am deasupra mea suficientă frânghie liberă pentru a nu-l doborî pe Yamamoto.

În căzătură, întinderea bruscă a frânghiei subțiri de nailon, cu trei oameni la celălalt capăt, mi-a dat senzația că voi fi tăiat în două. Am căzut doar câțiva metri; nu știu câți. Apoi am simțit o nouă smucitură puternică a frânghiei. Am văzut peretele de piatră năpustindu-se spre mine și am simțit o lovitură foarte violentă în cap...

Se vede treaba că Yamamoto a fost foarte iute. Cu privirea încețoșată, am simțit că sunt ridicat. Apoi centura de la brâu nu

m-a mai strâns așa de tare și îngrozitoarea presiune din piept mi-a dispărut. M-am apucat cu mâinile de cap, care devenise o minge dureroasă, și am început să gem. În timpul acesta Yamamoto a întins frânghia astfel încât ceilalți trei să-și poată găsi noi puncte de sprijin pe stâncă.

Când durerea m-a mai lăsat puțin și mi-am recâștigat suficient controlul pentru a-mi deschide ochii, l-am zărit pe Yamamoto agățat de stâncă, încercând să-i ajute pe ceilalți să urce. M-am târât în patru labe și m-am uitat la chipul palid al lui Harald Ericson, aflat la vreo douăzeci de picioare sub mine. Chance reușise să se cațere pe o stâncă în spatele lui, iar Fum Cenușiu își găsise o poziție sigură pe o lespede de piatră. Capul mă durea îngrozitor, iar corpul parcă îmi era zdrobit, dar în rest, din câte îmi puteam da seama, totul era în regulă.

— Repede! Trebuie să ne grăbim! ne-a șuierat printre dinți Yamamoto. Încep să urc.

A făcut un semn în sus și s-a avântat din nou spre vârf. Mi-am încordat și eu brațele pline de vânătăi, urmat de Ericson.

Câteva minute mai târziu am reușit să ne repliem, croindu-ne drum spre vârful stâncii în ordinea în care pornisem de la bază. M-am întrebat dacă în disperarea din timpul căzăturii vreunul dintre noi a scos vreun țipăt; ar fi fost un lucru foarte natural. Oare am țipat când am sărit? Am încercat să-mi aduc aminte, dar nu am reușit; totul se petrecuse atât de repede, iar șocul loviturii nu-mi permisese să rețin nimic din ceea ce se întâmplase cu mine. Era totuși important de știut. Am privit atent în sus, spre Yamamoto care-și continua ascensiune, așteptându-mă ca dintr-o clipă în alta să văd lumini aprinzându-se pe suprafața stâncii. Dacă acolo sus cineva s-a aflat afară, cu siguranță ne-a auzit.

Mi-am încordat auzul, dar n-am perceput decât șuierul vântului care părea mai rece cu fiecare metru de urcuș. Când mi-a venit din nou rândul să mă opresc și să țin frânghia, m-am uitat în jos, spre locul în care Meldrum rămăsese să păzească scuterele și l-am zărit dând ocoluri mașinilor și verificând mo-

toarele atât de vitale expediției noastre. Apoi am început să urc din nou, pătruns din ce în ce mai mult de frigul îngrozitor. Din cauza contactului cu roca înghețată, abia îmi mai simțeam mâinile, în ciuda mănușilor groase. M-am uitat din nou în sus și am zărit buza stâncii care se apropia cu o încetineală înspăimântătoare. M-am hotărât să nu mă mai uit într-acolo și, în schimb, să mă gândesc la următoarea crăpătură sau lespede pe care să-mi mai pot trage sufletul.

Urcatul combinat cu pauzele în care îi așteptam și pe ceilalți mi s-a părut că a durat ore întregi. În realitate, bănuiesc că, lăsând la o parte accidentul nedorit, am escaladat stânca foarte repede și bine, dacă ne gândim la experiența generală a membrilor echipei în acest domeniu. Brusc, m-am trezit în fața ochilor cu bocancii lui Yamamoto, apoi cu coapsele sale și în clipa următoare am fost ridicat lângă el pe o platformă, la numai câțiva metri de vârful stâncii. I-am tras și pe ceilalți, după care am rămas cu toții pe acea platformă.

Acum Yamamoto a început din nou să se cațere, centimetru cu centimetru, în liniște, până când a ajuns sub buza stâncii. A rămas nemișcat o vreme, apoi și-a ridicat cu grijă capul și s-a uitat în jur.

Auzeam gâfâitul celor de lângă mine și le vedeam aburii respirației, purtați mai departe de vântul tăios. Priveam cu toții în sus, la silueta lui Yamamoto, care se contura pe cerul nopții.

Și-a coborât privirea spre noi și ne-a făcut semn să-l urmăm. De data aceasta Chance a fost cel care a luat-o înainte; aveam nevoie de ochii ageri ai unui militar. L-am văzut urcând, greoi dar puternic, până când a ajuns la Yamamoto, până când a putut să vadă și el ce se afla dincolo de buza stâncii. L-a urmat Ericson, suplu și ager, apoi Fum Cenușiu și, în fine, eu însumi.

Mi-am ridicat prudent capul și m-am uitat și eu.

CAPITOLUL 17

Clădirea se afla la vreo 3m de marginea stâncii, ancorată puternic de aceasta. Ferestrele erau tot ferecate și m-am gândit că era prea puțin probabil să fi fost vreodată deschise, mai puțin poate pe perioada scurtei veri. În orice caz, acum erau doar niște contururi întunecate, trasate pe zidul de beton lung de 36,4m . În depărtare, clădirea se sprijinea pe o rocă masivă ieșită la suprafață, iar în spatele acesteia pământul urca în pantă spre munți. În jurul capătului clădirii, în apropiere de locul în care ne aflam, o diagonală întunecată sugera existența unei scări exterioare care ducea la etajul cel mai de sus. Părea cel mai pustiu și mai singuratec loc de pe suprafața pământului.

Am rămas aproape un minut agățați de stâncă, gâfâind greu, examinând scena din fața ochilor noștri, ascultând cu nervii încordați pentru a detecta orice mișcare, orice semn al existenței vreunui rus care stătea de pază, dar liniștea arctică era întreruptă doar de vântul ce ne părea mult mai puternic aici, pe înălțimea de deasupra gheții.

Un zgomot din dreapta mea m-a făcut să-mi sucesc capul în direcția aceea. Era Chance care se cățărase peste vârful stâncii, apoi se aruncase fără zgomot, pe burtă. L-am urmat imediat cu toții, întinzându-ne lângă el, cu inimile bătându-ne să ne iasă din piept, scoțând încet pistoalele automate din tocuri.

A trecut așa un minut, apoi Chance a început să se târască pe burtă spre zidul clădirii, trupul său robust trasând o dâră adâncă prin zăpadă. Eram numai ochi și urechi, întrebându-ne la fiecare centimetru ce puteam descoperi prin zăpadă. În obsesiva lor preocupare pentru asigurarea securității, rușii ar fi putut întinde cabluri de depistare sau ar fi putut planta mine. Deși nu

ne dădeam poate încă seama, ne aflam în Rusia, o lume pe care nici unul dintre noi nu o cunoștea.

Chance a ajuns în fine la zidul clădirii, apoi s-a târât până într-un colț adăpostit. S-a uitat atent în jur și ne-a făcut semn cu mâna, după care l-am urmat și noi, târându-ne încet. În cele din urmă, formam un grup compact, ghemuit sub fațada de beton a clădirii.

Chance s-a întors spre noi și ne-a șoptit încet:

– Pe colina din spate e o antenă radio.

Fum Cenușiu a dat din cap, s-a strecurat pe lângă noi, a dat colțul și s-a făcut nevăzut prin zăpadă. Chance a continuat să-l urmărească cu privirea, în timp ce noi ceilalți am rămas nemișcați în așteptarea lui. Părea foarte probabil ca toate comunicațiile cu acest loc uitat de Dumnezeu să se realizeze prin radio; la fel de probabil era și că respectivul canal de emisie să rămână deschis în cea mai mare parte a timpului. Întreruperea canalului implica niște riscuri, dar ar fi fost mult mai periculos să rămână deschis.

Au trecut astfel cinci minute, timp în care frigul ne-a pătruns în oase, amorțindu-ne membrele, înțepenindu-ne dureros în pozițiile noastre chircite. Apoi Fum Cenușiu și-a făcut apariția, ca din pământ, de parcă s-ar fi teleportat. A fost ceva extraordinar.

– Am tăiat cablul, a spus el. Nu mai există nici un semn de instalații radio sau radar în zonă.

– S-ar putea să mai existe o antenă sus în munți, a mormăit Chance.

– Nu vom reuși niciodată să depistăm eventualele cabluri îngropate în zăpadă, i-a șoptit Fum Cenușiu.

– Acolo ce-ai văzut?

– Mai nimic, i-a răspuns Fum Cenușiu. Scara duce spre o ușă de la etaj. Cred că e de lemn. Scara e metalică. În spatele clădirii pare a nu fi nimic în afara unei gropi de gunoi și a unui golfuleț fără nici o ambarcațiune. N-am văzut, de asemenea, nici un vehicul.

– Probabil că a fost amenajat o dată cu ridicarea clădirii, a spus încet Chance. Ești sigur că nu mai există și alte intrări?

Fum Cenușiu a clătinat din cap!

– N-am văzut nimic.

Chance a făcut un semn din cap. Știam la ce se gândea pentru că ne gândeam cu toții la același lucru; singura cale era acea ușă aflată la capătul scării metalice. Până acum avusesem noroc; ajunseserăm până aici fără să fim depistați, fără nici un incident, în afara pierderii scuterului lui Chance. Numai că acum... acum orice zgomot făcut pe scări ar fi imediat auzit înăuntrul clădirii. Ușa ar putea fi încuiată sau ar putea să nu ducă nicăieri. Dacă vom fi auziți când vom urca pe scari, am putea avea surpriza ca, imediat ce vom intra pe ușă, să ne trezim față în față cu niște tipi înarmați până în dinți și aflați într-o poziție mult mai avantajoasă decât noi. Antrenamentul și echipamentul ne ajutaseră să ajungem foarte departe.

Din clipa aceasta nu mai eram decât cinci oameni rămași în voia sorții.

Am dat tiptil colțul clădirii, încercând să nu facem nici un zgomot pe zăpada aspră și am început să studiem scara: șaisprezece trepte de oțel, toate acoperite cu gheață și cât se poate de înșelătoare. Pe latura paralelă cu clădirea se afla o țeavă metalică. La capătul scării exista o platformă îngustă, pe care nu puteau sta mai mult de trei oameni, dar numai cu condiția ca ușa să nu se deschidă în exterior.

Chance a luat-o înainte, cu pistolul armat în mâna stângă, și-a pus mâna dreaptă pe balustradă, apoi s-a lăsat cu toată greutatea pe prima treaptă și a început să urce. L-a urmat Ericson. Ceilalți i-am acoperit cu carabinele pregătite, sperând că nu vom fi nevoiți totuși să tragem nici un foc. Încet și cu cea mai mare grijă, Chance a urcat treptele acoperite cu gheață până pe platformă și a început să examineze atent ușa. Într-o clipă sau două, precautul Ericson se afla lângă el. I-am văzut pe amândoi cum își scot perechea exterioară de mănuși și încep să pipăie lemnul ușii. Apoi Ericson s-a aplecat o clipă și sub hanoracul său am intuit că ridică din umeri. Cei doi au schimbat câteva vorbe în șoaptă, după care Ericson a început să coboare cu multă grijă scara. Ajuns jos, ne-a făcut semn să ne ducem spre el.

– În exterior, ușa nu are clanță, ne-a explicat el, și dacă se deschide, pe platformă nu este loc decât pentru o singură per-

soană. Uite cum o să procedăm. Tu, Yamamoto, o să urci scara, traversezi platforma, și te sui pe bara de fier. Apoi te lipești de zidul de pe latura îndepărtată. Colonelul Chance va rămâne pe treptele scării, tot lipit de zid, iar tu – continuă el adresându-i-se lui Fum Cenușiu – vei sta în spatele lui.

– Și eu? am întrebat.

– În spatele lui Fum Cenușiu.

Mă rog, nu fusesem cooptat în această echipă pentru calitățile mele de om dur, așa că nu-mi păsa.

Ericson a continuat:

– Eu voi sta pe platformă și voi bate la ușă, după care mă voi întoarce cu spatele și în felul acesta nu îmi vor vedea decât gluga când vor deschide. O să am însă carabina în mâini și când mă voi întoarce...

Ericson a lăsat propoziția neterminată.

Cât ai zice pește ne-am ocupat pozițiile, nerăbdători să facem orice mișcare pentru a ne mai încălzi pe frigul năprasnic. Am rămas apoi nemișcați, abia respirând, iar Yamamoto și-a săltat un picior pe balustradă și, balansându-se de câteva ori, sprijinit doar într-o mână și un picior, și-a ocupat locul sub platformă.

Ericson i-a aruncat o privire lui Chance. A urmat un moment de tăcere.

Chance a dat, în fine, din cap. Ericson s-a apropiat de ușă și a bătut cu putere, de cinci ori, la un interval de aproape o secundă. Am înțeles de ce: nici un animal în căutarea hranei nu ar fi bătut la ușă în felul acesta. Apoi s-a întors cu spatele la ușă. Își ținea mâna stângă pe șina de fier. În mâna dreaptă avea doar mănușa de mătase, iar în lumina lunii metalul carabinei abia strălucea.

Timp de câteva secunde nu s-a întâmplat nimic. Apoi l-am văzut pe Ericson apropiindu-se din nou de ușă, după care s-a auzit un glas din interiorul clădirii, bodogănind ceva care suna a întrebare, dar cu totul de neînțeles. O întrebare răstită. Ericson i-a aruncat o privire lui Chance, apoi a dat un răspuns la fel de răstit și de ininteligibil. Am auzit zgomotul unui zăvor tras, o cheie răsucită în broască și din nou glasul bodogănit. Apoi, ridicându-mi privirea peste Fum Cenușiu și Chance care ră-

măseseră în continuare lipiți de zid, am zărit conturul întunecat al ușii deschizându-se și dâra de lumină de sus și de jos, care străpungea bezna.

Ericson continua să rămână nemișcat, cu umerii aduși, părând că încearcă să pătrundă întunericul dens. Străinul din clădire a bălmăjit ceva pe un ton interogativ, după care a înaintat câțiva pași. Când a ieșit pe platformă, i-am zărit, din poziția în care mă aflam, bocancii și apoi o mână care se întindea pentru a-l bate pe Ericson pe umăr.

A urmat o lovitură năprasnică. Nu putea fi decât Yamamoto. Apoi Ericson s-a aplecat un pic pentru a-l prinde pe rus în căzătură.

Ușa s-a deschis larg, lovindu-se de perete. Yamamoto și Ericson se aflau pe platformă, ținându-l între ei pe rusul care își pierduse cunoștința, scrutând buimăciți dreptunghiul de lumină. Nu s-a tras nici un foc și nu se auzea nici un zgomot. Chance a urcat în grabă scara pentru a li se alătura, apoi s-a făcut nevăzut înăuntru, urmat de Yamamoto și de Ericson. I-am urmat imediat, împreună cu James Fum Cenușiu. Am pătruns într-o cămăruță care semăna cu orice cameră a corpului de gardă din lume. O masă dreaptă, cu un telefon pe ea, în spatele căreia se aflau două scaune simple. Pe jos, o podea simplă, de lemn. Pe pereți atârnau niște extinctoare și două panouri de lemn, unul pe post de avizier, iar celălalt servind drept suport pentru mai multe chei de care erau agățați ciucuri. În afara ușii pe care intraserăm mai existau altele două. Una, pe peretele din spatele mesei, părea că dă spre o magazie sau un spălător. Am aruncat o privire afară și am constatat că pe zidul de beton nu se zărea nici o deschizătură, nici urmă de fereastră sau gură de aerisire. Nu cunosc concepția rușilor despre instalațiile sanitare, dar, după părerea mea, cel care construiește o baie fără să se gândească și la un sistem de ventilație, e de-a dreptul nebun.

Mi-am dat seama însă că mă înșelam: ușa aceea ducea probabil spre o scară.

Am trântit cu putere ușa de la intrare și am zdrăngănit de câteva ori zăvorul, pentru a ne da seama dacă ne aude cineva, apoi am așteptat o eventuală reacție. Cu un surprinzător simț al umorului și mult sânge rece, Ericson a început să fluiere câte-

va note din *Kalinka*, și a târât scaunul cu zgomot pe podea. Chance a scos un zâmbet forțat și a încuviințat printr-o mișcare a capului, apoi s-a apropiat de ușă și și-a scos mănușile fără degete, lăsându-le să atârne de șnurul din jurul gâtului. Și-a dat jos gluga hanoracului, lăsând-o să cadă pe spate și și-a lipit urechea de ușă. Imediat m-am dus la cealaltă ușă și am procedat la fel. Nu se auzea nimic, așa că am clătinat din cap. Chance mi-a făcut semn cu mâna să revin la el, după care ne-am lipit cu toții cu spatele de perete, de o parte și de cealaltă a ușii. Chance a pus mâna cu grijă pe clanță și a început să o apese prudent. După ce clanța a fost complet apăsată, mâna lui a împins ușor ușa ca să o deschidă, dar aceasta nu s-a clintit nici un milimetru.

Probabil că era încuiată pe dinăuntru. A împins și mai tare ca să se convingă, dar tot fără nici un rezultat.

Un geamăt scurt ne-a făcut pe toți să ne întoarcem capetele. Rusul doborât de Yamamoto, care zăcea sprijinit de peretele opus, începuse să-și recapete cunoștința. Chance s-a apropiat imediat de el, cu carabina cu glonț pe țeavă. Când rusul a deschis ochii, primul lucru pe care l-a văzut a fost arma îndreptată spre el, și asta l-a făcut să se holbeze, cuprins de spaimă. Chance i-a dus un deget la buză și i-a fluturat amenințător carabina prin fața ochilor, după care i-a făcut un semn cu mâna, mai întâi spre ușă, apoi spre tabloul cu chei. Rusul și-a scuturat capul, dar când țeava carabinei i s-a apropiat foarte mult de ochi, a încuviințat printr-o mișcare a capului. Yamamoto s-a apropiat de tabloul de lemn și a început să-i arate pe rând cheie după cheie până când rusul a dat din cap afirmativ în dreptul celei potrivite.

Pe nesimțite, Fum Cenușiu l-a legat burduf și i-a astupat gura cu o căciulă de blană pe care a luat-o din cuierul de pe perete. După ce această operație a luat sfârșit, Chance a strecurat cu grijă cheia în broască, și zgomotul metalic, deși slab, ne-a zgâriat auzul. Cheia s-a răsucit încet și în cele din urmă s-a auzit un țăcănit ascuțit și zgomotos care mi-a sunat ca un trăsnet.

Pentru început, Chance a crăpat doar un pic ușa, mulțumindu-se să tragă cu ochiul prin deschizătura îngustă. După o clipă, a deschis-o larg și a intrat. L-am urmat pe un coridor care

se întindea pe toată lungimea clădirii. Singurele lumini ardeau difuz pe tavan. De ambele părți se aflau doar pereți despărțitori, confecționați din lemn și terminați, din motive de economie, cu luminatoare din geam mat. În toate încăperile era întuneric beznă. Am verificat ușile, dar toate erau încuiate. Camerele păreau a fi — și poate chiar erau — birouri, ateliere și laboratoare. Ne-am întors și ne-am înșirat în liniște pe coridor, apoi am revenit în camera corpului de gardă și ne-am îndreptat spre cealaltă ușă. S-a deschis ușor când Chance a apăsat pe clanță. Așa cum bănuisem, ușa aceasta dădea spre o scară de beton, iluminată slab de același tip de plafoniere. Undeva, se auzea huruitul unui motor diesel, probabil generatorul de curent electric.

Chance a luat-o înainte, cu carabina în mână, și a început să coboare în vârful picioarelor scara de beton, oprindu-se după vreo două, trei trepte, și făcându-ne semn să-l urmăm. La jumătate, scara cotea, iar la capătul ei se afla o ușă. Ghetele noastre erau, fără îndoială incomode, dar pâsla groasă de un centimetru și talpa de cauciuc le făcea cât se poate de silențioase, așa că am coborât scara într-o liniște desăvârșită, tulburată doar de foșnetul fin al hanoracelor.

Speram ca măcar această ușă să nu fie încuiată și să nu fim nevoiți să ne întoarcem la camera corpului de gardă pentru a smulge de la rus secretul cheii potrivite. Așteptarea încordată a unui semn din partea lui Chance care asculta la ușă ni s-a părut o veșnicie. Dacă rusul nu era cumva singurul ocupant al clădirii, în spatele acestei uși se mai puteau afla și alți oameni. Când ea se va deschide, vom fi în acțiune. Chance a pus mâna pe clanță și a răsucit-o încet, la un unghi de nouăzeci de grade. Apoi a împins încet, deschizând ușa doar un pic și privind prin crăpătură cu ochii mijiți. Apoi s-a uitat la noi și a dat din cap. Era semnalul de luptă. A izbit cu putere ușa de perete și a dat buzna înăuntru, flancat de Ericson. După ce au trecut de cadrul ușii, au făcut câte un pas lateral și Yamamoto a apărut imediat între ei. Toți trei stăteau acum cu carabinele ațintite spre ocupanții încăperii.

Intraserăm în mijlocul vizionării unui film. În stânga se afla un ecran, iar în dreapta un proiector. Între ele, așezați pe sca-

une sau întinși pe paturi, se aflau mai mulți bărbați care au reacționat surprinzător de lent. Poate că filmul pe care îl vizionau avea unele calități hipnotice, nu-mi dau seama. Doar unul sau doi ruși s-au întors mai brusc, cu gurile căscate. Ceilalți păreau că n-au avut timp nici măcar să-și manifeste surpriza. Întreaga acțiune fusese floare la ureche. Am făcut câțiva pași, am găsit întrerupătorul de lumină și am alungat întunericul din încăpere.

Limbajul carabinelor este unul din cele mai eficiente mijloace de comunicare în masă. Când rușii și-au dat, în fine, seama că un grup de intruși țineau ațintite spre ei niște arme, s-au ridicat în picioare și, împleticindu-se buimaci, au luat-o în direcția indicată de acestea. Ericson și Yamamoto îi supravegheau, în timp ce colonelul Chance s-a îndreptat în direcția opusă pentru a-l aduce și pe cel care mânuise proiectorul în grupul prizonierilor. În afara zgomotului ușii, nu se produsese nici un sunet care să depășească nivelul unei conversații obișnuite.

Huruitul proiectorului s-a stins și, o dată cu el, și sonorul filmului. Am început să examinăm cu atenție uriașa încăpere în care ne aflam. Era cât se poate de clar că aceasta servea drept sală de mese, dormitor și cameră de recreere. De-a lungul pereților stăteau înșiruite mai multe fișete și dulapuri. Pe cuier era atârnată îmbrăcămintea de exterior.

Atmosfera avea izul greu, caracteristic încăperilor în care un număr prea mare de oameni își petreceau prea mult timp, de transpirație, îmbâcseală și tutun.

Chance, Fum Cenușiu și cu mine ne-am îndreptat în grabă spre o ușă situată pe peretele diametral opus. Forma și structura clădirii ne spuneau că în spatele acesteia nu se puteau afla decât două încăperi mai mici. Era latura clădirii care se îngemăna cu stânca din exterior. Am dat peste o cameră pătrată de vreo cinci metri pe cinci, sărăcăcios mobilată. Un singur dulap cu sertare, un șifonier, o masă și două scaune, câteva cărți, un lavoar și un pat metalic îngust. Pe pat dormea un bărbat, cu fața la perete. Părul său era însă cărunt.

M-am apropiat de el și l-am bătut ușor pe umăr. N-am primit nici un răspuns. L-am bătut mai tare, dar tot fără nici un re-

zultat. Cu mâna liberă l-am prins de umăr și l-am întors cu fața în sus.

Era, fără nici un dubiu, Frol Ilyich Komarov.

– Trezește-l imediat! mi-a ordonat Chance.

Când m-am aplecat peste bătrân, l-am auzit pe Chance strigând la Yamamoto și la Ericson care se aflau în camera alăturată:

– Dezbrăcați-i pe ceilalți și așezați-le toate hainele în mijlocul camerei.

Am zâmbit fără să vreau, încercând să-mi imaginez cum vor reuși cei doi să le transmită rușilor acest mesaj.

L-am zgâlțâit pe Komarov de umăr fără nici un efect, apoi am încercat din nou, mai tare. Avea pulsul normal. Probabil că luase vreun somnifer și, cu filmul care se derula în camera de alături, nu era de mirare că adormise atât de adânc. Am lăsat carabina din mână și i-am ridicat lui Komarov o pleoapă. Nu mai era nici o îndoială că se afla sub efectul narcoticelor.

– Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat Ch .nce.

– Cred că a luat somnifere, i-am răspuns.

– Poți să-l trezești?

– În nici un caz cu echipamentul pe care l-am luat cu mine. Oricum, n-ar fi o idee prea bună.

– Vrei să spui că va trebui să-l luăm cu noi așa?

M-am întors spre el și am început să-i spun:

– De ce nu?

Dar vorbele mele s-au stins înainte de a putea să termin.

Femeia îmi rânjea, cu un revolver îndreptat spre pieptul meu.

– Nu mișca! mi-a ordonat ea. Nimeni nu mișcă!

Chance și Fum Cenușiu au tresărit, gata să se năpustească asupra ei, cu carabinele armate. Unul dintre ei ar fi doborât-o probabil fără nici o problemă. Dar ei nu puteau vedea ceea ce vedeam eu. Revolverul nu era ațintit spre Chance sau spre Fum Cenușiu, nici măcar spre mine. Abia acum se mișcase.

Era îndreptat spre Komarov și femeii nu-i tremura deloc mâna.

– Nu! am strigat eu. Nu trage!

CAPITOLUL 18

Copleșiți de emoția găsirii lui Komarov, nu dăduserăm nici o importanță celeilalte uși; ușa pe care pătrunsese femeia. În spatele tinerei care stătea în cadrul acestei uși se vedea un pat mai mult ca sigur singura piesă de mobilier.

– Treceți cu fața la perete, a spus ea într-o engleză corectă.

Revolverul era în continuare ațintit spre capul lui Komarov care încă mai dormea.

Am ridicat mâinile deasupra capului și am început să mă târăsc spre perete, neluându-mi nici o clipă ochii de la ea. Nu-mi dau seama ce mă surprindea mai mult: iuțeala cu care pierduserăm tot avantajul situației, sau apariția unei blonde cu ochi albaștri într-un loc ca acesta. Unde mai pui că era și atrăgătoare; înaltă și cu o construcție atletică.

– Lăsați armele pe podea!

Vocea ei era calmă dar rece, iar ochii ei albaștri nu se dezlipeau de noi. Aruncând o privire cu coada ochiului, i-am zărit pe Chance și pe Fum Cenușiu aplecându-se și conformându-se ordinului primit. Poziția pe care o ocupa îi oferea tinerei controlul deplin asupra situației, a lui Komarov, a noastră și a ușii din spatele nostru care ducea spre încăperea principală. Nici unul dintre noi nu a scos un cuvânt. Nici nu aveam ce spune. Dar Chance și Fum Cenușiu se gândeau, fără îndoială, ca și mine, la Ericson și Yamamoto care se aflau încă în cealaltă încăpere. Poate și ea își dădea seama că acolo mai este cineva pentru că l-a auzit probabil pe Chance strigând după ei. N-avea cum să știe totuși despre câte persoane era vorba.

– Vorbești englezește? a întrebat-o Chance.

Ea i-a aruncat o privire înțepătoare.

– Nimeni nu scoate o vorbă!

Revolverul a urmat cursul privirii. Tânăra a început să gesticuleze cu arma, indicându-ne să o luăm la dreapta și să ne îndreptăm spre ușa pe care intrase ea. Avea de gând să ne înghesuie pe toți acolo, ceea ce ar fi însemnat sfârșitul misiunii noastre. Se impunea să facem ceva, dar era greu să ne imaginăm ce anume, în orice caz trebuia să ne gândim la o acțiune fulger. Într-o astfel de acțiune însă nu era exclus să pierdem un om, poate chiar doi. Într-un fel sau altul, unul din noi trebuia să atragă cumva atenția lui Ericson sau Yamamoto. Dar cum? Cu mâinile ridicate deasupra capului, Chance a intrat pe ușa care ducea înapoi în dormitor, urmat de Fum Cenușiu. Din dormitor se auzea un târșâit continuu de picioare. Mi-am dat seama că erau rușii care trecuseră la executarea ordinului de a se dezbrăca. Am luat-o lateral, spre ușă, gândindu-mă dacă aș putea să scap făcând un salt înainte, dar mi-am dat seama că nu aveam nici o șansă; țeava pistolului mă urmărea centimetru cu centimetru, iar privirea fetei rămânea ațintită asupra mea, fără însă a-i neglija nici pe ceilalți doi. Peste o clipă aveam să intrăm acolo, apoi ea avea să-i prindă și pe ceilalți doi și toată acțiunea noastră se va dovedi un eșec total.

Era de-a dreptul vital să rămânem cât mai mult în camera lui Komarov și să dăm într-un fel de știre și celorlalți ce ni se întâmplase.

– E grav bolnav! m-am răstit la ea.

Ea m-a privit ironic, calmă mișcând alene țeava revolverului.

– Vezi-ți mai bine de tine.

Am continuat, ridicând cu îndrăzneală glasul:

– Transpiră foarte mult. Știi ce înseamnă asta?

Ochii ei au clipit rapid spre Komarov, care continua să doarmă, apoi au revenit asupra mea. Tânăra și-a scuturat capul.

– Nu mă referam la fața lui, proasto, i-am spus. Părul și hainele îi sunt leoarcă de sudoare. Omul ăsta e hipoglicemic!

Încercam să-i vorbesc pe un ton plin de îngrijorare și nu-mi era deloc greu s-o fac.

Ea și-a întors pe jumătate capul să se mai uite o dată la Komarov.

Am strigat din nou la ea:

— Care e prostul care i-a dat așa de multă insulină? Cumva tu? În curând va face convulsii.

Nu știa încă dacă să mă creadă sau nu. Ar fi vrut să-l examineze mai atent, dar, în același timp, n-ar fi dorit să piardă controlul asupra noastră. S-a retras cu grijă spre pat, neluându-și nici o clipă privirea de la noi, întinzând mâna în spate pentru a pipăi. Nu-i era deloc la îndemână ținând cont de faptul că patul era așezat cu capul spre colțul încăperii.

— Uită-te un pic la el, femeie! am strigat eu furios.

Revolverul rămăsese ațintit cu fermitate asupra mea, în timp ce tânăra căuta cu degetele întinse chipul lui Komarov. În clipa în care aveau să-l atingă și să constate că părul îi era cât se poate de uscat, eram terminați.

Cu coada ochiului am zărit o mișcare în încăperea cea mare și, într-o clipă, și-a făcut apariția Ericson. Mi-am îndepărtat privirea de la el și mi-am ațintit-o asupra femeii și a revolverului.

— Când i s-a făcut ultima injecție? am întrebat-o, făcând o jumătate de pas înainte.

Ea a împins amenințător arma spre mine și în clipa aceea aceasta i-a zburat pur și simplu din mână și femeia și-a încleștat cu putere degetele. Detunătura a răsunat foarte puternic în spațiul atât de restrâns, iar glonțul a ricoșat de mai multe ori lovindu-se de pereții de beton. Noi ne-am aruncat imediat pe burtă. Am auzit imediat un geamăt de durere. Ericson a apărut încruntat în cadrul ușii, trăgând percutorul pușții din a cărei țeavă se ridica o dâră subțire de fum. Apoi s-a aplecat și a ridicat de jos carabina.

— Mulțumesc, Harald, i-a spus Chance, care rămăsese încă la podea.

În fine, s-a ridicat în genunchi, ținându-se de coapsa dreaptă.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat eu.

– Glonțul mi-a pătruns în coapsă.

– Lasă-mă să văd despre ce e vorba.

– Nu în fața unei doamne, a zâmbit el.

– Treci acolo, am spus.

Femeia s-a retras spre ușă, ținându-se încă de degete. Glonțul nu o lovise; îi nimerise în schimb revolverul din mână, care a zburat cât colo, și șocul fusese probabil cât se poate de dur pentru degete. Ericson ne-a scutit imediat de prezența femeii.

Rana nu era foarte gravă; probabil că glonțul lui Ericson pierduse deja mult din putere și din viteză când lovise, dar penetrase hainele lui Chance și acum stătea înfipt în carne, total deformat. L-am scos cu ușurință, mi-am deschis trusa medicală și am curățat cu grijă rana. Era o hemoragie destul de abundentă. Am presărat niște pulbere de penicilină în orificiul din mușchiul lui Chance, apoi am bandajat strâns locul rănii.

– O să te chinui un pic, dar n-o să mori din atâta, i-am explicat.

– Mulțumesc, doctore.

– Dacă începe să te doară prea rău, am să-ți dau niște morfină, i-am mai spus.

– Nu acum. Ericson!

Harald și-a făcut apariția în spatele fetei și am trecut cu toții în dormitor. Cei cincisprezece ruși stăteau goi în capătul celălalt al încăperii, lângă ecranul de proiecție, păziți de Yamamoto care își alese o poziție ideală pentru a-i avea pe toți în bătaia carabinei sale.

Chance și-a desfăcut targa demontabilă pe care o cărase în spinare.

– Îmbrăcați-l și prindeți-l bine de targă! a ordonat el.

L-am luat pe Fum Cenușiu cu mine și ne-am întors în dormitorul academicianului. Am dat la o parte păturile și am constatat că bolnavul purta pijamale de mătase. L-am dezbrăcat și am observat scris pe o eticheta numele firmei Macy's. Cât de mult mi-aș fi dorit în clipa aceea să mă aflu într-unul din luxoasele magazine ale acestei vestite case de galanterie bărbătească. Nu e deloc ușor să îmbraci un om aflat în stare de in-

conștiență, dar eu mă specializasem de mult în această artă. În șifonier am găsit un set complet de îmbrăcăminte arctică. L-am îmbrăcat cât am putut de repede, apoi am strâns cu grijă toate chingile tărgii. Probabil că i se administrase o doză imensă de fenobarbital, sau ceva similar, din moment ce rămânea în continuare în această stare inertă. Eu nu aș fi permis nici unui pacient de-al meu, suferind de diabet, așa ceva; riscul de a intra în comă este inimaginabil.

După ce m-am asigurat că omul nostru e bine fixat pe targă, am ieșit din nou din dormitor.

Chance și cu fata tocmai purtau o discuție în contradictoriu.

– Atunci, vin și eu, spunea aceasta.

– Ce se întâmplă aici? am întrebat.

– Zice că e asistentă medicală, mi-a răspuns Chance. Și că nu are de gând să-și părăsească pacientul. Poveștl de genul ăsta...

Fata s-a întors spre mine.

– Sunt asistenta lui. Am făcut și pregătire medicală, dată fiind boala de care suferă, dar în primul rând îl ajut în muncă. Dacă îl luați de aici, trebuie să vin și eu cu el. La mine se află toate medicamentele... insulina...

– Noi vrem să-l scoatem din Rusia, i-am spus eu.

– Știu. Am trimis un mesaj în acest sens, dar nu mi-aș fi închipuit că cineva îl mai poate salva.

– Și atunci de ce ne-ai amenințat cu revolverul? a întrebat-o Chance.

Obrajii fetei parcă luaseră foc.

– De unde era să știu cine sunteți? Puteați să fiți de la KGB. Oricine. N-ați fi încercat să-l apărați dacă ați fi fost în locul meu?

– Și dacă am fi fost de la KGB, ce ai fi făcut? am intervenit și eu.

– L-aș fi ținut tot așa, în bătaia revolverului. V-aș fi împușcat și pe voi, și pe el, și nu v-aș fi lăsat nici în ruptul capului să-l duceți în vreun lagăr de muncă. Nu l-aș fi lăsat în nici un caz pe mâinile voastre, a mai adăugat tânăra pe un ton foarte grav.

— E imposibil, a spus Chance. Nu te putem lua cu noi.

— Vă rog, l-a implorat femeia. O, vă rog, vă rog, luați-mă cu voi. Pentru mine e atât de important. Academicianul Komarov are nevoie de mine. L-am ajutat atâta vreme.

Vag, mi-am amintit că doctorul Catto ne vorbise despre faptul că academicianul Komarov avea într-adevăr o asistentă foarte devotată. Și Catto fusese de părere că ea putea fi cea care a transmis mesajul.

— Cum ai reușit să transmiți mesajul? am întrebat-o.

— Prin poștă, mi-a răspuns. A trebuit să mergem la Moscova pentru a participa la niște reuniuni. El era urmărit pas cu pas, dar eu am reușit să pun scrisoarea la poștă. Nu știam dacă va ajunge vreodată la destinație.

Gravitatea din glasul ei s-a mai domolit. Acum zâmbea.

— O, dacă ați ști cât de mult mă bucur că ați venit să-l salvați.

Chance era cel care trebuia să ia hotărârea.

— Vrei să vii cu noi? Să vii în America?

— O, da! Vreau! a exclamat ea, arătând în direcția ușii spre locul în care Komarov zăcea ca un curcan în cuptor, pe targa specială. E un om minunat. N-aș vrea să-l părăsesc.

— S-ar putea să-ți pierzi viața, i-am spus eu. Cu toții riscăm să murim. E o călătorie plină de pericole și s-ar putea să nu reușim.

Ochii fetei se umpluseră de lacrimi.

— Voi nu puteți înțelege. E o adevărată cinste să lucrezi cu un astfel de om. E un lucru mult mai important decât naționalitatea sau politica.

— Te vor declara trădătoare. Familia ta va avea de suferit.

M-am uitat la ceas. Se făcuse unsprezece și jumătate.

— Eu nu am familie, a răspuns fata.

— Ai îmbrăcăminte pentru zona arctică? a întrebat-o și Chance.

— Desigur, a răspuns pe nerăsuflate. O am în camera mea.

— Ericson o să te însoțească, a adăugat Chance.

— Mulțumesc! Vă mulțumesc! a exclamat ea copleșită de fericire.

Îmi închipuiam că, de-a lungul istoriei, femeile și-au însoțit mereu bărbații până la capătul pământului, încât aceasta a devenit o a doua natură a lor, dar nu mi-aș fi imaginat că o puteau face și dincolo de Cortina de Fier. Eu n-aș fi fost în stare de așa ceva, chiar dacă mi s-ar fi oferit în schimb Secția de Chirurgie a Kremlinului, plus pe de Bakey și Shumway ca asistenți.

Ericson a urmat-o în maniera lui energică și fermă în același timp. Un tip rece și dur.

— Urcă în capul scării, Yamamoto! a ordonat scurt Chance. Să-i poți supraveghea când urcă.

Yamamoto a pornit spre scară, cu carabina în mâini, urmat de Fum Cenușiu. Auzeam pașii lor pe trepte.

— E-n regulă? a întrebat Chance.

— În regulă.

Chance s-a apropiat de grupul rușilor.

— Luați-vă hainele de pe jos! le-a ordonat el.

Rușii s-au holbat la el, neînțelegând ce li se cerea.

— Unul dintre voi trebuie să înțeleagă, a continuat Chance, arătând cu țeava carabinei spre stiva de haine. Ridicați-le!

Nimeni însă nu a schițat nici o mișcare.

Chance a făcut un pas înainte, acoperit de Fum Cenușiu, a luat de jos câteva haine și le-a aruncat celui mai apropiat rus, apoi le-a făcut semn celorlalți prizonieri să-i urmeze exemplul. În fine, rușii au înțeles. După ce și-au ridicat de jos hainele, i-am condus spre scări, obligându-i să urce în șir indian. Ajunși în camera de gardă, Chance a ordonat:

— Aruncați toate hainele dincolo de stâncă!

CAPITOLUL 19

Ne-am privit unul pe celălalt uluiți și încordați. Chance a rostit încet, șoptind fiecare cuvânt:

– Ce... naiba... a mai fost... și asta?

Am rămas nemișcați, izbiți de vântul puternic, acoperiți de zăpada care se depunea pe hainele noastre, simțind cum frigul ne intră în oase. Dar sunetul nu s-a mai repetat. După un minut, am terminat operațiunea de trecere a scuterului pe partea cealaltă și Meldrum a repornit motorul. Ne-am întors apoi, traversând banda de gheață denivelată.

– Mă tem că va trebui să coborâm din scuter, i-am spus Nataliei, apoi mi-am dat seama că aceasta ar putea să știe ceva despre explozie. Adineaori ai auzit cumva o detunătură?

Ea a scuturat din cap.

– Nu, dar... Ce fel de explozie?

– Una scurtă, dar foarte puternică, am răspuns. Ca și cum ceva s-ar fi crăpat.

– Uneori zgomotul acesta este produs de gheață. Când se sparge un banc mai mare de gheață, sunetul produs seamănă cu niște explozii.

– Aici n-a fost vorba de niște explozii, am spus. S-a auzit o singură explozie.

– E posibil să fi fost o încărcătură seismică, mi-a răspuns fata. Astfel de încărcături sunt plantate deseori, pentru a se face înregistrarea vibrațiilor produse. E un mecanism inventat de Volyov.

– Volyov?

– Tipul care purta ochelari cu rame metalice. Poate că nu l-ați remarcat.

– Ce altceva ar mai fi putut fi?

Fata și-a deschis larg ochii și s-a gândit o clipă.

— Cred că nu putea fi altceva. Fie o crăpătură a gheții, fie o încărcătură seismică.

Cât timp am trecut scuterul dincolo, i-am povestit toate aceste lucruri și lui Chance. Cred că ne-am simțit în aceeași măsură ușurați.

Am trecut celelalte scutere relativ ușor și repede și nici de data aceasta nu am avut probleme cu repornirea motoarelor. Dar timpul se scurgea nemilos și eram cu toții încordați; nu eram încă în întârziere, dar călătoria în beznă, fără luminile care ne ajutaseră atât de mult pe drumul inițial, ne obliga să folosim viteza maximă. Meldrum a pornit la drum, impunând restului coloanei viteza cea mai mare posibilă. Parcă îl vedeam acolo, în Number One, lăsat lejer pe spate, așa cum făcea mereu, cu privirea concentrată, într-o poziție degajată care masca reflexele de moment, atent la tot ce se petrece în fața ochilor săi. Pe chip avea un zâmbet de care nu se despărțea niciodată.

Deja acoperisem o distanță destul de mare, cel puțin vreo treizeci și cinci de mile și am început să mă mai relaxez puțin. Aproape că m-am relaxat prea mult. Ochii mei se concentraseră atât de mult pe spatele scuterului lui Yamamoto, încât eram semihipnotizat, la fel cum se întâmplă atunci când conduci multă vreme fără întrerupere pe o autostradă. Când scuterul lui Yamamoto a făcut o mișcare laterală bruscă, s-a ridicat în aer, apoi s-a prăbușit pe o parte, era cât pe-aci să nu mai am timp să-l evit. Am sucit disperat ghidonul și l-am ocolit la mustață. Apoi am frânat, am oprit, m-am dat jos și am alergat înapoi să văd ce se întâmplase.

Japonezul era șifonat rău de tot, dar nu pățise nimic grav. L-am scos de acolo. Grosimea echipamentului arctic îi salvase viața. În schimb, scuterul era bun de aruncat la gunoi. Una din tălpicile de direcție lovise probabil o ridicătură a gheții, se rupsese și intrase undeva sub corpul scuterului. Oricum, ecartamentul era definitiv terminat. Fără un sistem de direcție și cu o șenilă care nu mai rezista mai mult de câteva mile, scuterul lui Yamamoto era ca și pierdut.

M-am uitat la mașinărie cu tristețe.

– Va trebui să-l lăsăm urșilor polari.

– Sau rușilor, a adăugat Chance. Ascultați, va trebui să ne reorganizăm. Yamamoto!

– Da.

– Cum te simți?

Uriașul japonez a scos un rânjet.

– Mă doare un pic, dar sunt un bărbat foarte puternic. Mă simt bine.

– Tu vei merge cu Meldrum. Să ne rugăm că nu vom mai pierde încă un scuter. În cazul acesta unul dintre noi va trebui să continue călătoria pe schiuri.

M-am întors cu spatele la vântul violent și tăios. Nu ne bătea din față, în sensul nostru de înaintare, dar era un frig năprasnic. Cel care va avea ghinionul să continue drumul pe schiuri, avea să-și blesteme zilele.

– Cum stați cu rezervorul de combustibil? am întrebat eu.

– Oricum, a continuat Chance, va trebui să mai pompăm câteva galoane în fiecare rezervor. S-ar putea să fie foarte important pentru ceea ce ne așteaptă.

Pomparea combustibilului n-a durat mai mult de cinci minute, incluzând manevrele pe care le-am făcut în acest scop. Cu patru galoane pentru fiecare scuter puteam acoperi fără grijă restul de trei ore de drum. Dacă va fi nevoie...

*

* *

Am pornit din nou la drum. Pierdusem ceva timp și rămăseserăm doar cu patru vehicule: minimum necesar pentru a ne duce pe toți încălziți la întâlnirea stabilită. Acum trebuia să ne mișcăm repede: lăsasem Novaia Zemlia la vreo patruzeci de mile în spatele nostru, dar nu era încă suficient. Înainte de a porni mă uitasem la ceas: era trei și jumătate. Având de parcurs încă o sută cincizeci de mile, plus una sau două, în șapte ore, nu ne mai permiteam nici un fel de incident.

Eram bucuros că nu mă aflam în pielea lui Meldrum. Totul depindea acum de abilitatea lui și am încercat din nou să-mi imaginez cum trebuie să fie acolo, în fruntea coloanei, străpun-

gând zăpada învolburată, cu ochii ațintiți la orice denivelare a terenului, dându-mi seama că nimeni altcineva nu ar fi putut face acest lucru în afara lui, că fără el ar fi trebuit să mergem mult mai încet și că misiunea lui îl obliga să dea dovadă de o vigilență supranaturală, oră după oră. Ochii mei s-au desprins mecanic de pe parbriz spre geamul lateral din dreapta, acolo unde Fum Cenușiu și Ericson mergeau paralel cu noi.

Speram din tot sufletul să nu mai dăm peste vreo copcă sau vreo cută de presiune. În următoarele două ore am avut parte de două cute mai mici și am fost nevoiți să coborâm pentru a ne trece scuterele dincolo, dar în ambele cazuri am putut s-o facem fără să oprim motoarele și într-un timp foarte scurt. Am pierdut totuși un pic de timp, iar Meldrum a mărit corespunzător viteza cu care am început să străbatem o zăpadă din ce în ce mai deasă.

În fața mea, Rotax-ul în doi timpi bătea fericit. Există o mulțime de lucruri de spus despre motoarele în doi timpi, atunci când sunt puse să efectueze o muncă simplă. Nu ți se rupe pistonul de transmisie, nu ai probleme cu uleiul; nu-ți rămâne decât să ambalezi și să pornești la drum.

În aceste două ore am acoperit o distanță de șaizeci de mile, ghidați de semnalul radio, mânând pe suprafața banchizei ca niște patinatori de viteză. După o vreme ninsoare a început să se mai potolească. Deși acest lucru nu elimina încă toate riscurile, îți dădea totuși un anume sentiment de ușurare sufletească. Bănuiesc că în clipa aceea și eu am început să mă simt mult mai bine: mai aveam cinci ore și jumătate de beznă până la următorul crepuscul și numai o sută de mile de parcurs; eram la o sută de mile de Novaia Zemlia sau de oricare alt teritoriu rusesc, trecând prin noaptea arctică în scuterele noastre albe. Nu ne rămânea decât să înaintăm în continuare în direcția corectă.

Dar vieții nu-i face plăcere ca oamenii să gândească așa. Exact în clipa în care îți simți picioarele mai sigure și te eliberezi de orice grijă, ai tendința să calci în locul în care cu puțină vreme în urmă s-a aflat un câine.

Pe la cinci și jumătate i-am spus Nataliei:

– Undeva în spate trebuie să fie o sticlă. Toarnă, te rog, în două pahare.

Am oprit să bem o cafea, un gest foarte elegant dacă ne gândim că ne îndepărtasem la o sută de mile de orice reper de pe banchiza arctică. Am sorbit lichidul cu nesaț și după ce am terminat am ieșit din scuter, m-am dus la Chance și mi-am examinat un pic pacientul. Komarov dormea la fel de adânc, chiar și în poziția chircită pe care i-o permitea bancheta din spate a scuterului. Sunt sigur că nu stătea prea confortabil cu picioarele de o parte și de alta a scaunului și cu trupul răsucit pe jumătate. Am crezut că durerile musculare provocate de această poziție îl vor trezi, în pofida drogului puternic. Oricum, efectul medicamentelor urma să dispară cât de curând. L-am examinat cât am putut de atent și starea lui părea destul de normală: nu era transpirat și nu avea nici un semn al comei diabetice; respirația era normală și nu se simțea nici un iz de acetonă, semnalul de alarmă în afecțiunea diabetică. Când am coborât din cabina scuterului, fata mă aștepta îngrijorată.

– Cum se simte, domnule doctor?

– I se întâmplă des să doarmă atât de adânc? am întrebat-o la rândul meu.

Ea a avut un moment de ezitare.

– Cred că deseori ia mai multe tablete decât ar trebui.

– De ce?

– Pentru că... pentru că vrea să scape. Să termine odată. Înțelegeți ce vreau să spun?

Mi l-am imaginat pe academician, izolat între pereții de beton, văzând în fiecare zi aceleași chipuri. Să nu mai vorbim de colegii lui care tot paznici erau.

– Înțeleg.

– Trebuie să-l zgâlțâi cu toată puterea ca să-l trezesc, a continuat ea.

– Insulina când și-o ia?

– Când mănâncă. De obicei și-o injectează singur, în biroul lui. Academicianului Komarov nu-i face nici o plăcere că e diabetic și de aceea nu acceptă să fie nimeni de față când își administrează insulina.

– Pe la ce oră și-o face?

– Mănâncă la nouă și-și face injecția pe la zece și jumătate. Își mai face una seara, înainte de culcare. Pe la zece.

Am încuviințat printr-o mișcare a capului. Era modul tipic de administrare a insulinei. Și asta era o veste bună. O oră în plus sau în minus nu conta foarte mult pentru diabeticii care se injectau și după câte mi-a spus Natalia nu era necesar să-i mai administrez insulină cât timp ne vom mai afla încă pe gheață.

Ne-am suit din nou în scuter și am închis cu zgomot portiera.

– Când i s-a stabilit ultima oară dieta?

– Acum două luni.

– Bun, am spus eu, și am spus-o sincer.

Un diabetic a cărei dietă e stabilă timp de două luni poate fi considerat în afara oricărui pericol.

M-am uitat prin parbriz și l-am zărit pe Chance făcându-i semn lui Meldrum să pornească și apoi urmându-l. Am aruncat o privire laterală spre Fum Cenușiu și Ericson, gata și ei să pornească pe flancuri, și am apăsat pe buton. Am parcurs aproape 0,9m când, dintr-o dată am auzit un zăngănit metalic, un pârâit înfiorător care venea de dedesupt. Am oprit imediat.

Toată veselia mea s-a topit într-o clipă. Mi-am dat seama de îndată ce am auzit zgomotul, că se întâmplase un dezastru. Speram să nu fie așa, dar știam că inevitabilul se produsese. Am aprins luminile de avertizare de două ori pentru a-i anunța și pe ceilalți și i-am așteptat până s-au întors. M-am dat jos și am rămas acolo până când Chance și Meldrum s-au apropiat de scuterul meu.

– Ce s-a întâmplat, doctore? m-a întrebat Meldrum, cu chipul marcat de oboseală.

– Nu-mi dau seama. Cred că e ceva la șenile.

– Ajută-mă puțin să-l înclinăm.

Am împins cu putere scuterul împreună cu Chance, ridicând șenila din dreapta deasupra gheții. Meldrum s-a lăsat pe genunchi și a început să se uite dedesubt, ajutat de o lanternă.

Nu vedeam ce face, dar trăgea și smulgea cu putere de ceva, gâfâind din cauza efortului. În cele din urmă, s-a ridicat în picioare și a spus:

– Prostu' naibii!

Chipul îi era contorsionat de furie.

– Ce s-a-ntâmplat? l-am întrebat, holbându-mă la el.

– Nenorocita de toporișcă pentru gheață. Asta s-a-ntâmplat.

– Toporișca pentru gheață? am îngânat eu prostește. Dar o am aici.

M-am întins spre stelajul lateral din cabina scuterului, unde ar fi trebuit să se afle, agățată într-un cârlig metalic, toporișca pentru gheață. Nici urmă de ea.

– S-a înțepenit în mecanismul posterior de rulare! a urlat, turbând de furie, Meldrum. Nimeni nu mai poate s-o scoată de acolo. A transformat totul în niște fiare răsucite.

– Cum naiba...? am spus eu.

– Am să-ți spun eu cum naiba s-a întâmplat. Când prostul care conduce acest scuter s-a dat jos din el, a atins-o din greșeală și a desprins-o din stelaj. După aceea i-a mai dat și un șut cu laba lui mare. Și toporișca a ajuns drept în mecanismul de rulare.

– Dar eu n-am...

– Nu? A naibii neatenție. Să nu îndrăznești vreodată să mă operezi și pe mine, doctore. Ești genul de chirurg care-și uită forcepsul în pacient.

Mi-a întors spatele și s-a îndepărtat puțin, apoi a revenit.

– Sper că o să te încânte călătoria pe schiuri pe care o vei face mai departe.

M-am roșit tot, cuprins de un sentiment de vinovăție și încercând să înțeleg cum fusese posibil așa ceva. De firea mea nu sunt un împiedicat și oricât mi-am tocit mintea, nu-mi puteam da seama ce se întâmplase.

– Am să merg mai departe pe schiuri, i-am spus lui Chance.

– Doi dintre noi vor trebui să continue pe schiuri.

Pe chipul lui nu se citea mai multă simpatie pentru mine decât pe cel al lui Meldrum.

– Unul dintre ei sunt eu, am spus. Mă descurc bine pe schiuri.

– Tu ești prea prețios, m-a întrerupt sardonic Chance. Nu ne putem permite să pierdem tocmai doctorul echipei.

– Ascultă, am intervenit eu. Sunt vinovatul principal, așa că trebuie să plătesc.

– Așa ar trebui, mi-a răspuns el cu amărăciune. Dar nu se va întâmpla. Oricum nu vei uita toată viața momentul ăsta. Cei doi care vor merge pe schiuri au șansa sută la sută de a muri înghețați.

– Lasă-mă pe mine, am sărit din nou.

Nu mi-aș fi iertat niciodată faptul de a călători într-o cabină încălzită, știindu-i pe ceilalți doi târâți de o frânghie pe un ger de minus patruzeci de grade.

– Cei mai buni schiori sunt Yamamoto și Ericson, a spus implacabil Chance. Ei vor fi cei care vor continua drumul pe schiuri.

Chance s-a întors la Number One pentru a-i da vestea cea tristă lui Yamamoto, dar se vede treaba că uriașul japonez bănuise despre ce era vorba, pentru că își prinsese deja schiurile. Între timp au fost întinse și cablurile de nailon care aveau să-i ancoreze pe cei doi.

Jim Fum Cenușiu s-a dus să i se alăture lui Meldrum în primul scuter, iar fata și cu mine ne-am urcat în celălalt vehicul.

– Eu am să-l ancorez pe Ericson, a mârâit Chance. Tu o să-l ai la capătul cablului pe Yamamoto.

– În paralel, bineînțeles, am spus eu. Nu în șir indian.

– Ba în șir indian, mi-a răspuns el. E limpede, doctore Edwards?

– Dar e mult mai nesigur pentru cel din coadă.

Deși plină de furie, vocea lui se menținea la un nivel normal.

– Eu nu mă gândesc la oameni, doctore. Avem și așa prea mulți. Dar nu ne mai permitem să pierdem încă un scuter. Așa că bagă bine la cap: eu mă iau după Meldrum și tu te iei după mine. Ca un copoi. Și nu te abați nici un centimetru. Ai înțeles?

– Am înțeles, am răspuns nefericit și m-am suit în scuter.

În spatele meu am auzit-o pe Natalia spunând:

– Poate că eu am fost de vină.

– Ce vrei să spui?

– Când am coborât m-am împiedicat. Îți aduci aminte?

Mi-am amintit. Alunecase pe gheață și se sprijinise în căzătură de carcasa scuterului.

– Ai atins cumva toporișca?

M-am întors să mă uit la ea și am văzut că ochii îi erau scăldați de lacrimi.

– Nu-mi dau seama. Nu *cred*. Am încercat doar să mă agăț de ceva ca să nu cad. O, îmi pare atât de rău. Îmi pare *foarte rău*. S-ar putea să fi fost vina mea!

M-am uitat la ea, încercând să rememorez momentul. Coborâsem primul și apoi mă dădusem la o parte să-i fac loc și ei. Când a ieșit, a alunecat și eu m-am întins spre ea s-o prind. Nu se aflase în nici un caz în apropierea toporului pentru gheață. În schimb eu fusesem! Am fost chiar lângă el. Am simțit că roșesc tot rușinat. Agățasem toporul cu ceva și nu-l auzisem căzând din cauza zăpezii.

– Ascultă, am spus. Indiferent de cum s-a întâmplat, consecința este că Yamamoto trebuie să continue acum drumul pe schiuri. Așa că tu o să te întorci ca să îl supraveghezi pe geamul din spate. Să nu-ți iei ochii de pe el. Dacă se întâmplă ceva, orice, să mă anunți imediat!

Ea a încuviințat cu seriozitate, apoi s-a întors cu spatele spre mine.

– Sunt gata!

În fața mea l-am zărit pe Chance făcând semn cu mâna. Meldrum pornise deja. Cablul s-a întins și Ericson a început să alunece pe gheață, cu genunchii flexați, cu corpul înclinat în spate și cu mâinile strânse pe cablu. Am pornit și eu, foarte precaut.

– E bine așa?

– Da, mi-a răspuns fata.

M-am întors puțin, și prin geamul din spate l-am văzut pe Yamamoto așteptând la capătul cablului.

În fața mea, Ericson aluneca cu ușurință, tras de Chance. Am încetinit un pic, lăsând vreo 18,2m între scuterul meu și omul de pe schiuri. Avea și așa o poziție destul de periculoasă ca să mai dau și eu peste el dacă ar fi căzut.

Meldrum a mărit constant viteza, dar era limpede că nu mai puteam merge cu patruzeci de mile pe oră. În condiții de vreme favorabilă, pe o zăpadă bună și pe timp de zi, un schior expert ar fi putut fi tractat o vreme cu o astfel de viteză, dar să aștepți un astfel de record din partea lui Ericson și a lui Ya-

mamoto pe un frig cumplit și pe o suprafață de gheață, era prea mult. Meldrum a mărit viteza până la douăzeci și cinci de mile pe oră, apoi a menținut-o constantă.

La fiecare minut și ceva o întrebam pe Natalia:

– E în regulă?

Iar ea îmi răspundea afirmativ. În timp ce ea nu-l scăpa din ochi pe Yamamoto, eu mă uitam atent la Ericson. Chance nu putea s-o facă, iar Komarov era în continuare inconștient pe bancheta din spate. Vina față de cele întâmplate mă apăsa greu. Din cauza mea cei doi se aflau acum la capătul celor două cabluri și trebuia să am grijă să nu li se întâmple nimic.

– E în regulă, Natalia?

– Da.

A mai trecut un minut.

– E în regulă, Natalia?

– Da.

Din când în când mă uitam și eu în spate, spre luciul în care silueta mătăhăloasă a japonezului plutea la capătul cablului, apoi mă întorceam la loc, să-l urmăresc pe Ericson și să mă asigur că scuterul meu mergea întocmai pe urmele trasate de schiurile norvegianului. Cu timpul, însă, lucrul acesta devenea din ce în ce mai obositor.

Mă cuprinsese și pe mine această stare. Mă simțeam frânt de oboseală. Un simplu calcul m-a ajutat să-mi dau seama că nu mai dormiserăm de douăzeci și opt de ore. Un bărbat antrenat și sănătos ar trebui să se descurce destul de bine și într-o situație ca aceasta. Dar tensiunea și concentrarea continue îți secătuiesc toată energia.

– E în regulă, Natalia?

– Da.

Ochii mei începuseră să nu mai concentreze imaginea și devenise mai mult un efort de voință să-l supraveghez pe Ericson și s-o întreb pe Natalia despre Yamamoto. După încă o oră, mi-am dat seama că reacțiile mele deveniseră din ce în ce mai întârziate. M-am trezit că nu mă mai uitam de fapt la Ericson, ci la ecranul protector al parbrizului și că ochii mei urmăreau în realitate bătaia ca de metronom a ștergătoarelor. Mi-am încordat privirea înainte, spre Ericson și, după ce m-am con-

vins că era tot acolo, spre Yamamoto. Dacă ne-am fi ciocnit brusc de ceva, am fi fost pierduți. Simțeam că alternativ mi se face cald și frig.

– E în regulă, Natalia?

– Da.

Mă întrebam cum se descurca Meldrum în capul coloanei, dacă reflexele și concentrarea sa remarcabile făceau încă față oboselii și scrutării atente a peisajului din față care îți dădea impresia înaintării printr-un tunel. Și încă un tunel îngrozitor de friguros. Mi-am dat seama că portiera era deschisă. Probabil că atinsesem, fără să-mi dau seama, clanța cu cotul.

Deși copleșit de ceața oboselii, mi-a venit imediat o idee: benzedrină! Aveam și benzedrină în trusa medicală. Am întins mâna spre șalter, am aprins de două ori lumina de deasupra capului și am văzut imediat cele două scutere încetinind și apoi oprind și pe Ericson frânându-și înaintarea.

– Benzedrina ne va fi de folos, Natalia, am spus eu.

N-am primit nici un răspuns.

– Natalia! am repetat răspicat, apoi m-am întors panicat și am strigat: Natalia!

Fata ațipise.

Am deschis brusc portiera cabinei și am pășit în bătaia vântului care îți tăia respirația, uitându-mă după Yamamoto. Cablul se afla tot în spatele scuterului, dar nu mai era deloc întins. L-am ridicat și am mers de-a lungul lui. La capătul lui m-am trezit în mână cu mânerul de ancorare.

Nici urmă de Yamamoto.

CAPITOLUL 20

Urmele pe care le lăsaserăm pe gheață se îngustau treptat, ca apoi să se facă nevăzute în beznă. Undeva acolo era el; trebuia să fie. Am pornit pe acele urme, căutându-l cu disperare, strigându-i numele în vântul nemilos care-mi sfâșia hanoracul. Cred că ar fi trebuit să am suficientă minte să-mi strâng mai bine șiretul glugii, dar atunci nu am fost în stare de așa ceva; în mintea mea stăruia doar nevoia de a mă avânta pe acele urme, de a-l striga și de a-l găsi...

Am auzit apoi un muget. Mugetul a încetat și m-am trezit strâns de niște brațe puternice care mă împiedicau să merg mai departe. M-am luptat din răsputeri încercând să mă eliberez din strânsoarea lor, apoi durerea mi-a explodat pe chip ca ceva care m-a lovit năprasnic.

Pe măsură ce imaginea din fața ochilor mei și-a recăpătat claritatea, mi-am dat seama că în fața mea se afla Chance.

– Urcă în scuterul acela, mi-a ordonat el.

– Yamamoto. E...

– Fum Cenușiu s-a dus să-l caute. Pe schiuri.

– Fata a stat tot timpul cu ochii pe el, dar probabil că a ațipit, am spus eu.

– Ca și tine de altfel, a mârâit Chance.

În clipa aceea cred că era în stare să mă omoare.

– Îmi pare rău. Doamne, ce rău îmi pare. Nu-mi dau seama cum s-a întâmplat. Nu cred că am ațipit și eu. Numai că...

– Numai că l-ai pierdut pe Yamamoto, a mârâit din nou Chance. L-ai abandonat și l-ai ucis, nenorocitule. Cum am văzut că faci semnale luminoase mi-am dat seama că... Mi-am dat imediat seama.

Mintea îmi era încețoșată de confuzie și suferință.

– Nu de aia am semnalat, am bălmăjit eu. Benzedrină. Mi-am adus aminte că am niște benzedrină.

Și-a luat mâinile de pe umerii mei și le-a lăsat să cadă pe lângă trup, într-un gest de lehamite. Apoi a spus încet, dar cu venin în glas:

– Mai bine te-ai duce să vezi ce-ți mai face pacientul.

M-am târât până la scuterul meu de unde mi-am luat trusa medicală și am scotocit după sticluța cu benzedrină. Am găsit două tablete și le-am înghițit, apoi m-am îndreptat spre scuterul lui Chance. Am găsit-o pe Natalia, aplecată deasupra lui Komarov, aflat încă în aceeași stare. Nu avea nici un rost să dau vina pe ea. De vină eram eu și numai eu.

– Cum îi merge?

Ea și-a ridicat spre mine ochii albaștrii și îngrijorați.

– Doarme încă.

– Tot mai doarme? Ia să-l văd și eu.

L-am examinat cât am putut de atent. Avea pulsul constant și starea sa părea normală. Cu toate astea, nu-mi explicam de ce nu-și recapătă cunoștința după atâta vreme. Benzedrina își făcuse deja efectul și mintea începea să mi se limpezească. Eram însă în continuare încurcat. Pulsul, temperatura, respirația: toate erau normale. Organismul lui Komarov putea să mai reziste chiar și fără hrană în următoarele două ore, iar fără insulină chiar trei ore.

– Vino înapoi în scuter, am spus. Academicianul e bine.

M-a urmat și apoi s-a urcat în cabină. Am închis portiera în urma ei și m-am întors la Chance care rămăsese neclintit în așteptarea lui Fum Cenușiu.

– N-am putea să pornim în căutarea lui cu un scuter? am întrebat.

Chance și-a întors fața spre mine.

– Scuterele vor merge în direcția opusă. Ele nu se mai întorc. Iar ochiul omenesc, mai ales cel al lui Fum Cenușiu rezolvă mai multe în astfel de situații decât toate scuterele.

– Dar luminile!

– Nu vom aprinde nici o lumină, mi-a răspuns el. Și nu vom mai risca nici un scuter.

S-au scurs zece minute, cincisprezece, douăzeci, timp în care am rămas amândoi nemișcați. Mintea îmi devenise anormal de limpede, acum când benzedrina fusese asimilată în sânge și începusem să simt fiorul ucigaș al gheții și al vântului care îmi pătrundea până la os. Îmi dădeam seama că mâinile și picioarele îmi devin inerte. M-am uitat la Chance care stătea acolo ca o stâncă, cu ochii în direcția în care plecase Fum Cenușiu. Numai de simpatia mea nu avea el nevoie acum, dar mă bucuram că era comandantul echipei noastre. Pentru că era Chance, nu făcea nici o mișcare până nu știa despre ce era vorba, dar pentru că era și comandantul nostru, nici nu putea să ordone întoarcerea pe urmele lui Yamamoto.

Așa că am continuat să așteptăm. Și am așteptat până când, în depărtare, o mișcare abia perceptibilă ne-a dat de înțeles că acolo se afla o ființă vie. Mișcarea s-a transformat într-un contur și, mai târziu, într-un om care schia spre noi.

Era James Fum Cenușiu și se apropia în viteză de noi.

Chance i-a ieșit în întâmpinare:

– Ei, bine?

– E mort.

Chipul întunecat al lui Fum Cenușiu era impasibil, dar privirea îi era aspră.

– S-ar putea să fi făcut un pas greșit și a căzut.

– Ești sigur? l-am întrebat eu.

Ochii lui Fum Cenușiu au privit prin mine.

– E mort. Din cauza înghețului.

În spate avea prins un schi care îi atârna diagonal. L-a dat jos și ni l-a arătat:

– Uitați-vă.

M-am uitat la schi. S-a uitat și Chance. Apoi ne-am privit unul pe altul. Pe talpa schiului lui Yamamoto, lemnul era crestat, iar marginile zgârieturii profunde erau despicate.

– Cum s-a putut întâmpla așa ceva? am întrebat.

Fum Cenușiu a clătinat din cap.

— Cine știe? L-am îngropat în zăpadă.

A făcut o pauză și ochii lui ciudați au poposit o clipă, pe chipul meu aruncându-mi o privire de gheață.

— Era un om adevărat.

Chance a intervenit imperativ:

— Să dăm drumul.

M-am târât înapoi la scuterul meu, gândindu-mă tot timpul la Yamamoto al cărui trup își găsise sfârșitul acolo pe gheață. Omul care murise din neglijența mea criminală. Nici Chance și nici Fum Cenușiu nu mi-au spus nici o vorbă. Nici nu mai era nevoie. Disprețul lor le radia de pe chipuri.

Cum m-am urcat în scuter, Natalia m-a și întrebat încet:

— Ce s-a întâmplat?

Rostise aceste cuvinte cu multă blândețe.

— A murit, am îngânat eu întorcându-mă spre ea. Eu l-am omorât.

Ea a continuat pe același ton blând:

— Nu e adevărat. A fost un accident. Erai prea obosit. Nu trebuie să te simți vinovat.

Am mormăit ceva. Vina era numai a mea. Toată lumea o știa, inclusiv eu. Sentimentul acesta mă apăsa ca o povară uriașă.

În mai puțin de un minut, scuterele s-au pus din nou în mișcare. Mă uitam la Ericson, ancorat de capătul cablului și mă întrebam ce simte în aceste clipe. O oră și douăzeci de mile au fost suficiente să-l ucidă pe Yamamoto, cel mai puternic dintre noi și mai aveam încă șaptezeci de mile în fața noastră; șaptezeci de mile în care norvegianul ar putea îngheța tun, și-ar putea pierde echilibrul și să moară; șaptezeci de mile în care scuterele s-ar putea defecta. Până acum pierduserăm deja trei pe o distanță cu puțin mai mare de trei sute de mile: unul pe drumul spre obiectivul nostru și două pe parcursul celor o sută și treizeci de mile ale drumului de întoarcere. Șansele ne erau din ce în ce mai vitrege.

M-am uitat la ceas. Șapte și cincizeci de minute. În mai puțin de trei ore vom fi surprinși de crepuscul și noi mai aveam de parcurs încă șaptezeci de mile. Asta ar fi însemnat o viteză

medie de douăzeci și cinci de mile pe oră și evitarea oricărui accident sau defecțiune. Nu mă mai îndoiam câtuși de puțin că la ora asta rușii porniseră deja în căutarea noastră. Cei pe care îi lăsasem în Novaya Zemlya vor fi găsit, fără îndoială, un mijloc de a comunica celor din afară ce se întâmplase cu ei, iar faptul că ne aflam în apele internaționale, mai bine zis în ghețurile internaționale, nu ne simplifica cu nimic situația. De îndată ce vor beneficia de lumina crepusculară vor începe să ne caute, și încă cu toată atenția, iar la latitudinea asta crepusculul se prelungește destul de mult. Dacă nu reușeam să ajungem la destinația noastră pe întuneric, rușii aveau la dispoziție vreo trei ore de crepuscul în care să ne caute peste tot.

Dar cum vor începe să ne caute? Mă întrebam cum se organizau oare cei pe care îi lăsaserăm în urma noastră. Aproape pe tot drumul avusesem parte de zăpadă viscolită, nu foarte abundentă, dar probabil suficientă pentru a acoperi urmele lăsate de scuterele noastre. Dacă aceste urme erau încă vizibile de sus, mi-am închipuit că dacă te aflai într-un avion n-aveai decât să te iei după ele până la noi. Până și cel mai ușor avion ne putea ajunge în cel mult o jumătate de oră. Mai era semnalul, acel semnal neîntrerupt după care se ghida Meldrum și care putea fi cu ușurință interceptat de operatorii ruși. La început îl vor observa doar, apoi vor fi contrariați de el ca în cele din urmă să devină suspicioși și să treacă la acțiune...

Ochii mei nu se mai dezlipeau de Ericson, acea siluetă suplă prinsă la capătul cablului de 18,2m, ținându-se strâns și lăsându-se târât prin frigul arctic și prin beznă. Imaginea lui părea din ce în ce mai mare până când îmi acoperea privirea. Era, de fapt, Yamamoto care îmi tortura gândurile. Aveam impresia că în creierul meu se proiectează o bobină de film cinematografic: schiorul singuratic legănându-se în noapte, legat de viață doar printr-un cablu de 6m și vigilența din ce în ce mai redusă a unor oameni chinuiți de oboseală. Apoi și-a pierdut echilibrul și cablul i-a scăpat din mâini. A rămas întins pe suprafața de gheață, simțind cum viața se scurge încet din el. Poate că a reușit să se ridice și a încercat din răsputeri să se salveze, dar

nu a reușit din cauza unui schiu care nu mai aluneca cum trebuie pentru că ceva anume îi făcuse o zgârietură profundă pe talpă.

Deodată am simțit că părul de pe ceafă mi se zbârlește. Zgârietura aceea! Mi-a revenit în minte imaginea lui Fum Cenușiu cu schiul acela în spate și a urmei adânci lăsate pe lemnul de esență tare.

Mi-am pus mintea la încercare, rememorând tot ce ni se întâmplase de când plecasem de la baza rusească, explozia, defectarea scuterului lui Yamamoto, eșuarea prostească a propriului meu scuter, toporișca pentru gheață care căzuse de la locul ei și ajunsese în cele din urmă sub acesta. Apoi căderea fatală a lui Yamamoto însuși. Mintea mea era încă frământată de aceste probleme când am constatat că începuserăm să încetinim. Am oprit și am coborât, luând-o înainte pentru a mă alătura celorlalți. Gheața părea a se întinde în fața noastră într-o linie neîntreruptă, dar de îndată ce m-am apropiat am observat că nu era așa: ajunseserăm din nou în fața unei copci, lungi și înguste, ca un șanț adânc de 1,2m în mijlocul gheții.

Ne-am uitat la stânga și la dreapta, dar marginile drepte ale șanțului nu se puteau zări. La o adâncime de vreo 3m, apa întunecată clipocea în bătaia vântului.

Gura lui Chance era desfigurată într-o grimasă de neputință și furie oarbă. Îl fixase cu privirea pe Meldrum.

– Eu zic să sărim peste ea.

Meldrum a clătinat din cap.

– Mai bine o ocolim. Dacă se mai produce vreo defecțiune...

Chance i-a retezat vorba:

– E ușor. Buzele șanțului sunt la același nivel. Putem sări dincolo fără probleme.

– Noi putem, așa este, i-a răspuns Meldrum, dar ia uită-te acolo. Dacă unul dintre scutere ratează saltul, pică drept în apă.

M-am uitat spre cei doi pereți de gheață care pătrundeau în marea înghețată.

– Sărim! a hotărât Chance.

– Ascultă, a intervenit din nou Meldrum, dacă mai pierdem un scuter... dacă se întâmplă ceva, orice, cu vreun motor, cu șenilele sau cu sistemul de direcție vom avea trei oameni pe schiuri și numai două scutere. Cineva va muri. Nu vom reuși să ajungem la destinație cu toți cei trei oameni pe schiuri.

I-am lăsat să hotărască; oricum pe mine nu m-ar mai fi ascultat nimeni. M-am dus la scuterul lui Meldrum, unde Fum Cenușiu stătea ghemuit pe bancheta din spate. Deschizând portiera, am simțit ochii lui ațintiți asupra mea, reci, disprețuitori și distanți.

– Schiul acela, am spus eu.

El a continuat să mă privească.

– Zgârietura de pe talpă. Ce ar fi putut-o provoca?

Ochii lui Fum Cenușiu nu se dezlipeau nici o clipă de pe mine. Capul i se mișca aproape imperceptibil într-o parte și în cealaltă, dar ochii îi rămâneau calmi, holbați spre mine.

– Gheața putea să lase o urmă ca aceea? am strigat la el.

El a clătinat din nou din cap, abia perceptibil. Apoi și-a făcut avânt, s-a ridicat, a alunecat cu ușurință afară din scuter și s-a îndreptat spre spatele acestuia, unde se afla trusa cu scule. Topoarele pentru gheață se aflau acolo, ca și ciocanul, dar când plecaserăm în expediție trusa noastră mai cuprinsese pitoane și două cârlige de escaladare pe care le luaserăm pentru orice eventualitate, gândindu-ne la stânca abruptă. Cele două cârlige de escaladare lipseau.

– Dumnezeule! am exclamat.

Fum Cenușiu mi-a pus o mână pe braț.

– Mergem mai departe. Suntem atenți, dar mergem mai departe. Nu avem timp de așa ceva.

Meldrum se apropia cu pași mari de scuter.

– Dați-vă la o parte, a mormăit el.

A urcat, a trântit portiera și s-a îndepărtat cu scuterul de copcă. De data asta nu s-a mai dus atât de departe; părea că înaintează mult mai lent și am urmărit cu inima cât un purice micul vehicul care se apropia de șanțul adânc și întunecat care despărțea cele două maluri de gheață. Nici nu ne-am dat seama

când a trecut dincolo. Schiurile de direcție aproape că nici nu s-au desprins de gheață. Nu s-a produs nici o zdruncinătură, doar o mișcare lină și continuă.

M-am îndreptat și eu spre buza șanțului, acolo unde se afla Chance. Pe malul celălalt Meldrum a oprit scuterul și a pornit înapoi spre noi. S-a oprit o clipă uitându-se spre fundul copcii, iar Chance i-a întins un braț. O lățime de patru picioare, dacă o măsori pe un covor, nu pare prea mult, dar eu înțelegeam ce se întâmpla în sufletul lui Meldrum. Și-a întins mâinile, apucându-se de brațul lui Chance, apoi a sărit.

Imediat mi-am dat seama că nu va reuși. Poate că era de vină starea de epuizare, poate că i-a lunecat călcâiul, poate că pur și simplu nu a agreat ideea de a sări și reflexele îi jucaseră o farsă, dar o secundă mai târziu atârna deasupra șanțului, agățat de brațul lui Chance. Acesta din urmă a căzut în genunchi, gemând. La rândul meu, m-am aruncat pe burtă și m-am aplecat cât am putut de mult, în încercarea de a apuca celălalt braț care fâlfâia disperat deasupra chipului palid al lui Meldrum. M-a prins cu disperare, dar n-a reușit decât să-mi smulgă mănușa din mână.

Acum și Chance stătea întins pe burtă, întinzând și cealaltă mână după cel căzut.

— Nu pot să-l mai țin! a urlat el. L-am apucat doar pe jumătate și-mi alunecă.

Când mâinile li s-au despărțit, Meldrum a căscat o gură mare, contorsionată de groază, iar eu am simțit o strânsoare bruscă în jurul gâtului din cauza curelei de care aveam legate mănușile cu un singur deget. Era ca un laț care se strângea din ce în ce mai tare. Am început să alunec ușor pe gheață. Dedesubt, Meldrum rămăsese agățat de mănușă și se holba la mine. Am încercat să-mi ancorez ghetele în gheață, dar acest lucru nu a oprit alunecarea mea vertiginoasă spre marginea șanțului. Într-o clipă aveam să mă prăbușesc și eu în abis.

Dar brusc, ceva foarte greu s-a prăbușit pe picioarele și gleznele mele și în clipa aceea o durere cumplită mi-a cuprins încheieturile. Dar cel puțin nu mai alunecam.

Mi s-a părut că am rămas așa o veșnicie. Presiunea de pe gât era imensă și simțeam cum mă învinețesc. M-am masat cât am putut de tare pe ceafă și m-am concentrat asupra chipului lui Meldrum care se balansa într-o parte și alta deasupra apei înghețate. Se ținea încă cu putere, dar nu avea să mai reziste prea mult. Chiar acum, când îl priveam, mâinile începuseră să-i alunece ușor.

Totul, de la momentul alunecării lui Meldrum și până în prezent, nu durase mai mult de zece secunde, iar peste încă vreo două, trei, nefericitul avea să cadă în apă și să moară. Corpul omenesc nu poate suporta diferența de temperatură de aproape o sută de grade pe care o aduce cu sine imersiunea în apele arctice.

Am auzit în spatele meu o bufnitură seacă și imediat au apărut alte mâini întinse spre fundul șanțului, încercând să-l apuce pe Meldrum. Erau mâinile lui Fum Cenușiu. Dar nici ele nu puteau ajunge până acolo. Meldrum se prăbușise prea jos.

Vag, printre bătăile de baros produse de sângele care-mi pulsa în tâmple și chinuit de strangulare, l-am auzit pe Fum Cenușiu strigând:

— Apucați-mă de glezne! Repede, pentru numele lui Dumnezeu!

Apoi a scos un geamăt și a alunecat înainte, aplecându-și bustul deasupra copcii și întinzându-și mâinile cât putea de tare...

S-a auzit apoi glasul fetei:

— Ajutor! Nu pot să-l mai țin!

A urmat un pocnet îngrozitor, iar Fum Cenușiu a scos un vaiet ascuțit, de agonie.

Deodată, strânsoarea din jurul gâtului mi-a dispărut și m-am trezit tras înapoi de glezne. De îndată ce am ajuns cu pieptul pe gheață, m-am ridicat amețit în picioare.

Picioarele lui Fum Cenușiu erau pe suprafața gheții, dar restul corpului stătea aplecat deasupra copcii. Îl apucase pe Meldrum de mâini. Două lucruri îl împiedicau să nu cadă: unul era fata care îl ținea cu putere de picioare, celălalt era Ericson.

Schiurile norvegianului și întreaga greutate a acestuia se aflau pe gambele indianului.

Chance a revenit să dea o mână de ajutor, apucându-l pe Fum Cenușiu de hanorac și trăgându-l înapoi. O clipă mai târziu m-am alăturat și eu. Centimetru cu centimetru Meldrum era tras spre suprafață până când, în cele din urmă, Chance și cu mine am reușit să-l prindem de mâini. Fum Cenușiu l-a lăsat imediat, cu un geamăt de ușurare, care s-a transformat pe loc într-un urlet de agonie. M-am întors cu stângăcie, ținându-l încă strâns pe Meldrum și am văzut-o pe fată apucându-l pe Fum Cenușiu de glezne și încercând să-l tragă de acolo.

— Nu-l trage, i-am spus eu.

— Dă-te la o parte, a urlat Chance și Ericson s-a îndepărtat greoi pe schiurile sale.

Un minut mai târziu, cinci dintre noi se ridicaseră în picioare. Al șaselea nu reușise. Fum Cenușiu leșinase. Zăcea pe burtă, cu fața în zăpadă, iar picioarele lui aveau o poziție ciudată.

— Nu mai era timp de pierdut, a spus Ericson. Alunecase prea mult. N-am mai apucat să-mi dau jos schiurile. A trebuit să mă arunc pe el.

M-am aplecat imediat, întorcând ușor capul lui Fum Cenușiu în așa fel încât gluga hanoracului să-i servească drept pernă. Mi-am scos apoi și cealaltă mănușă și i-am pipăit încet picioarele.

— Ei, bine? a întrebat Chance.

— Sunt fracturate, am răspuns. Amândouă. Undeva sub genunchi.

CAPITOLUL 21

Meldrum s-a întors fără să scoată o vorbă și a pornit cu pași grăbiți spre scuterul lui Chance. S-a suit în el, a ambalat motorul, s-a îndreptat spre copcă și a trecut peste ea. O clipă mai târziu s-a dat jos din cabină și a rămas în picioare pe malul celălalt.

– Ei, a spus el, nu-mi dă nimeni o mână de ajutor?

De data aceasta a trecut șanțul fără probleme, dintr-un singur pas. Chance îl prinsese de mână cu toată fermitatea. Cred că pasul făcut peste acel șanț de 1,2m lățime a fost cel mai curajos act pe care l-am văzut vreodată. Meldrum s-a îndreptat imediat spre scuterul meu, ultimul din coloană.

– Nu, l-am repezit eu.

S-a întors și s-a apropiat de mine.

– Și de ce nu?

I-am făcut semn în direcția lui Fum Cenușiu.

– Vei avea și un pasager. Nu putem să-l trecem dincolo altfel.

Meldrum și-a coborât privirea spre mine, apoi spre Fum Cenușiu.

– Dumnezeule! a exclamat el. Nu pot...

Apoi și-a recâștigat stăpânirea de sine.

– Bine, a spus. Aștept.

L-am cărat pe Fum Cenușiu înapoi în scuter împreună cu Ericson care, între timp, își dăduse schiurile jos. Mi-am scos trusa, am dat peste atelele telescopice și i le-am fixat de picioare. Nu sângera și se părea că nu suferise nici o fractură deschisă. În clipa impactului, oasele sale fuseseră drepte, dar mă

cutremuram gândindu-mă cum puteau să arate fracturile respective.

Am scos morfina și i-am administrat o doză suficient de mare pentru a amorți și un elefant. Când va ieși de sub efectul acesteia va avea nevoie de multă tărie pentru a suporta durerea crâncenă.

În fine, am ieșit din cabină, cu flaconul care conținea tabletele de benzedrină.

— Poftim.

Chance s-a uitat la pilulele care zăceau în palma mea.

— E benzedrină, i-am spus. Avem cu toții nevoie de așa ceva.

— Eu nu am nici o problemă.

— Ia una, am continuat. Îți ordon.

Ericson și fata le-au luat fără comentarii.

Meldrum m-a refuzat categoric. Stătea în fața mea, abia ținându-se pe picioare, cu mâinile tremurânde în mânuși și cu ochii roșii de oboseală.

— Haide, l-am îndemnat eu, întinzându-i pilulele.

— În viața mea nu am condus sub influența băuturii sau a drogurilor, mi-a răspuns încet. Mă simt mai bine așa.

Am încuviințat din cap. Poate că într-adevăr așa era. Uneori ești nevoit să-l lași pe pacient să aleagă ce-i mai bine pentru el.

L-am așezat pe Fum Cenușiu cât mai comod posibil pe bancheta din spate, după care Meldrum a urcat și scuterul a trecut peste copcă ușor, ca un planor pe cerul unei zile de vară. Ceasul meu arăta ora nouă și un sfert. Dintr-o clipă în altă, Komarov avea să se trezească. Am traversat copca legați unul de celălalt, pentru orice eventualitate, și am ajuns pe malul celălalt fără probleme, apoi m-am desprins de frânghie și m-am grăbit să văd ce mai face Komarov.

Zăcea în spatele scuterului, cufundat în același somn profund. I-am verificat pulsul și respirația și am constatat că totul era în ordine. Cu toate acestea, era evident că nimeni nu putea dormi unsprezece ore într-o poziție atât de chircită fără să se trezească. Efectul fenobarbitalului ar fi trebuit să dispară de mult, iar dacă ar fi fost să judec după comportamentul normal al unui

diabetic, academicianul ar fi trebuit să se trezească cu o mare poftă de mâncare. Eram contrariat, dar nu deosebit de îngrijorat. Bătăile clare ale inimii, precum și respirația regulată ale pacienților nu constituie motive de îngrijorare și, oricum, era mai bine pentru noi ca rusul să doarmă în continuare. Echipa noastră suferise deja suficiente pierderi. Nu mai aveam nevoie în plus de un bătrân bolnav și panicat.

Din spatele meu l-am auzit pe Chance:

– E-n regulă?

M-am îndreptat de șale și i-am răspuns:

– Pare a fi în regulă. Ar trebui să se trezească în curând.

– Ar fi trebuit să se trezească deja, nu-i așa?

Am încuviințat, dând din cap.

– Ar fi trebuit, dar nu s-a trezit. Însă e bine. Vreau să spun... din punct de vedere fizic. Mai mult mă îngrijorează...

– Toți avem câte o problemă, mi-a retezat-o el. Întoarce-te la scuterul tău și să pornim. În mai puțin de o oră se va ivi lumina crepusculului.

– Din punctul de vedere al direcției, suntem pe calea cea bună?

Am aruncat o privire spre receptorul de la bordul scuterului său.

Chance s-a holbat la mine.

– Dacă nu suntem pe drumul cel bun, vom muri cu toții, ca Yamamoto. Dă-i drumul.

Portiera s-a închis cu zgomot, iar eu am luat în față vântul și m-am grăbit să mă întorc la scuterul meu.

Mai aveam de parcurs între patruzeci și cinci și cincizeci de mile și, ținând cont de viteza limitată la numai douăzeci și cinci de mile pe oră urma să prindem în mod inevitabil cel puțin o oră de crepuscul. Scuterul lui Meldrum, care îl ducea pe bancheta din spate pe indianul rănit a pornit la drum, urmat de cel al lui Chance. Ericson s-a lăsat în jos pe schiuri, apoi, pe măsură ce coarda se întindea, a început să se ridice. O clipă mai târziu, am pornit și eu. Eram cu toții într-o situație cât se poate de critică: Fum Cenușiu nu mai era bun de nimic, Mel-

drum era mort de oboseală, iar pe Chance, rana lui din coapsă, deși nu părea că-l deranjează prea mult, îl slăbise, cu siguranță, foarte mult.

Cu toate acestea, înaintam constant. Meldrum își croia cu același fler și sânge rece drum peste întinderea de gheață, ușurându-ne foarte mult înaintarea. Chiar și așa, avându-l pe el ca deschizător de coloană, drumul era foarte dificil. Ceea ce făcea Meldrum însă depășea limitele oricărei imaginații. Se împlineau aproape douăzeci și patru de ore de când micuțul scoțian ne dirija pe banchiză, evitând cute de presiune, hârtoape și ridicături cu o îndemânare incredibilă și trebuia să facă acest lucru în continuare. Cu toții depindeam încă de discernământul lui.

În ultima parte a nopții am câștigat destul teren. Pe măsură ce viteza creștea la douăzeci, douăzeci și cinci, apoi la treizeci de mile pe oră, Ericson se lăsa și mai mult pe spate, cu genunchii îndoiți.

În spatele meu, fata părea că a adormit. Nu scosese un cuvânt de la ultimul dezastru petrecut la copcă. M-am întors și am observat că avea ochii închiși și capul sprijinit de peretele cabinei.

Lumina a început să se răspândească foarte rapid pe suprafața gheții la ora zece și patruzeci de minute. Trecerea de la strălucirea palidă a lunii la o lumină la care puteai citi cu ușurință ziarul, nu a durat mai mult de d ă minute.

Imediat, Meldrum a început să prindă din nou viteză. Îmi dădeam seama ce e în sufletul lui, dar nu eram prea sigur de înțelepciunea lui. Ericson se afla la capătul cablului de mai bine de cinci ore și nu cred că-i era prea ușor, în ciuda antrenamentului său ca schior de performanță. Nu ne mai permiteam însă nici o oprire. Încă patruzeci de minute, încă treizeci și cinci, încă treizeci și aveam să ajungem.

M-am trezit scrutând orizontul, în căutarea colibei din prefabricate pe care echipajul de pe *Steaua Polară* al căpitanului Hutton o montaseră pe gheață. Cu fiecare minut, mă simțeam mai aproape de ea, iar tentația de a sta cu ochii pe linia orizon-

tului în loc să fiu atent la silueta lui Ericson din fața mea era de-a dreptul copleșitoare. La un moment dat am fost la un pas să dau peste el și asta m-a trezit din reverie. I-am lăsat lui Meldrum plăcerea de a o vedea primul. O merita pe deplin. Eu trebuia doar să-l urmez. Așa că m-am concentrat asupra acestui lucru încercând să păstrez distanța optimă față de Ericson și să-mi mențin scuterul pe urmele trasate de cei din fața mea.

Minutele se scurgeau cu greutate. Din punct de vedere astronomic, ne aflam în plin crepuscul arctic. Dar există pe lume o mulțime de orașe industriale în care lumina nu e mai bună decât cea pe care o aveam acum. Orizontul se vedea cu claritate, neted și uniform, în fața noastră. Ne mai despărțeau de ținta noastră douăzeci de minute, cincisprezece și apoi zece. Dintr-o clipă în alta, coliba avea să se contureze la orizont, îmbiindu-ne cu perspectiva unui avion cu fotolii în care ne puteam întinde oasele și dormi după pofta inimii. Simțeam că aș fi putut dormi o săptămână, chiar o lună.

Depășisem deja ora la care coliba ar fi trebuit să ni se arate. Poate că nu apreciasem corect timpul, greșisem calculele și, de fapt, nici nu ajunsesem la destinație. Am tras o înjurătură: nerăbdarea de a zări o dată coliba mă chinuia, încordându-mi nervii la maximum. Unde era? Unde putea fi oare?

După încă vreo 36,4m, scuterul lui Meldrum a încetinit, apoi a oprit. Am frânat și eu și mi-am tras scuterul în spatele celorlați. De ce naiba opriserăm? Am deschis larg portiera și am ieșit. Chance și Meldrum se aflau deja pe gheață și, cu un sentiment de prăbușire în suflet, mi-am dat seama imediat de ce opriseră. Coliba se vedea la vreo două mile în fața noastă, ca o cocoașă albă deasupra gheții.

Nu ne mai despărțeau de ea decât două mile. Dar puteam spune la fel de bine că erau un milion de mile! Gheața pe care era așezată coliba făcea parte dintr-un fragment care se desprinsese din banchiza principală și acum plutea pe apa întunecată și cenușie.

— N-am putea ajunge la ea pe partea cealaltă? a întrebat Meldrum pe un ton puțin disperat.

Chance a clătinat din cap.

– N-am avea nici o șansă.

M-am întors și am examinat cerul și întinderea de gheață din spatele nostru. Nici o mișcare, în afara norișorilor de aburi care se ridicau din eșapamentele scuterelor noastre.

Chance s-a întors cu mersul greoi la scuterul său. Am observat că începuse să șchiopăteze și că avea fața palidă și obosită. S-a aplecat spre bordul scuterului și a pornit stația radio.

– Chance pentru Hutton. Chance pentru Hutton.

A urmat o pauză și un fâșâit puternic.

Chance a întins mâna și a reglat aparatul.

– Chance pentru Hutton. Terminat.

Așteptam cu toții.

– Chance pentru Hutton. Chance pentru Hutton. Terminat.

Secundele se scurgeau greu. Am mai aruncat o privire spre bancul plutitor care plutea atât de amăgitor în depărtare.

Deodată s-a auzit un pârâit.

„Hutton pentru Chance."

– Chance pentru Hutton. A fost purtată în larg de către un banc plutitor. Vino să ne iei.

„Am înțeles. Mă aflu doar la trei mile de marginea banchizei. Venim cu toată viteza. Am terminat."

– Facem tot posibilul să ne apropiem cât mai mult de mal. Terminat.

– Hutton ne spunea că poate înainta cu maximum douăsprezece noduri, am spus eu. Asta înseamnă aproape o oră.

– Știu.

Chance continua să se uite spre adăpostul de pe bancul de gheață și să înjure întruna cu glas tare.

M-am întors la scuterul meu, am luat termosul și mi-am turnat niște cafea pe care am sorbit-o cu lăcomie, continuând să scrutez cu privirea cerul și întinderea de gheață. Cu coada ochiului am surprins o mișcare. Fata și-a făcut apariția din spatele unei movilițe de zăpadă. M-am holbat mirat la ea.

– Unde ai fost?

– N-ar trebui să mă întrebi, mi-a răspuns ea zâmbind.

– Iartă-mă.

Am înșurubat paharul pe gura termosului și m-am întors la scuterul lui Chance.

– S-a trezit?

– Nu, mi-a răspuns Chance. Du-te și vezi și tu.

M-am aplecat, i-am apucat încheietura mâinii și i-am luat pulsul. Era destul de puternic. Nu-i vedeam chipul, ascuns în glugă. M-am aplecat deasupra lui să-l întorc, i-am pus mâna pe frunte și am constatat că și temperatura era în regulă. Nici pe față nu prezenta nici un semn de vâscozitate. I-am ridicat și o pleoapă, dar totul părea în regulă. O adevărată nebunie. Cum mai putea să doarmă când organismul lui ar fi trebuit să fie înnebunit de foame? L-am plesnit ușor peste obraz, dar n-am constatat nici o reacție. L-am lovit din nou, un pic mai tare, dat tot fără nici un efect. M-am aplecat din nou deasupra academicianului, într-o poziție deloc comodă.

În clipa aceea am simțit altceva. Mi-am privit vârfurile degetelor, de unde îmi venea noua senzație și am ieșit cu tot trupul din scuter. M-am uitat din nou la degete, apoi le-am dus la gură. Cristalele minuscule s-au dezintegrat imediat în contact cu limba mea, iar papilele gustative mi-au sugerat gustul de dulce.

Zahăr! Imediat m-am întors la Komarov și i-am deschis gura cu forța. Și acolo am dat peste cristale de zahăr. Cineva îi deschisese gura și-i băgase în ea zahăr și probabil o picătură sau două de apă, pentru a-l dizolva. Așa ceva era cât se poate de riscant; de fapt, o nebunie. Komarov ar fi putut inhala cu ușurință zahărul, sufocându-se prin înnecare. Mai mult de atât, a-i administra zahăr unui diabetic înaintea insulinei, era cât se poate de periculos. Zahărul putea fi suficient pentru a transforma somnul provocat prin narcotice într-o adevărată comă diabetică. În cel mai fericit caz, putea să expună organismul lui Komarov unui șoc foarte periculos.

Am simțit că mi se face pielea ca de găină. Exista o persoană căreia nu-i păsa dacă academicianul trăia sau murea.

Într-adevăr, se părea că cineva îi dorește moartea. Existau două posibilități ca zahărul să-l ucidă.

Strecurându-mă din scuter, m-am dus la Chance.

— Tu i-ai dat zahăr lui Komarov? l-am întrebat.

— Nu, mi-a răspuns el, întorcându-se spre mine cu niște ochi mirați. Mă crezi în stare să...

— Cineva i-a dat zahăr, am continuat eu. Mai e și toporișca pentru gheață care mi-a distrus scuterul.

— Aha, a îngânat el.

— Nu mai face pe prostul. Știi bine că nu eu am fost de vină. Există o persoană care ne vrea morți. Yamamoto, Komarov, Fum Cenușiu...

Brusc, m-a fulgerat un gând. Am alergat cu sufletul la gură la scuterul în care zăcea Fum Cenușiu și m-am înghesuit înăuntru.

— Jim! Jim!

Ochii indianului s-au deschis, dar nu se puteau concentra asupra mea. Îi administrasem prea multă morfină ca să-i mai rămână vreun crâmpei de minte limpede. Cu toate acestea, trebuia să încerc. L-am lovit cu putere peste obraji, și fața lui a fost cuprinsă de un spasm dureros.

— Schiul acela, am spus eu. Zgârietura era produsă de un obiect metalic, nu-i așa?

L-am pălmuit din nou.

— Nu-i așa, Jim?

El s-a trezit, clipind încet, prostește. Era plecat departe în călătoria pe care numai morfinomanii visează să plece.

— Jim, am repetat pe un ton imperativ. Schiul acela!

Buzele i s-au mișcat, mormăind ceva și m-am aplecat mai aproape, încercând să aud ce spune. Deodată a vorbit clar, tare, aproape strigând:

— Nu mă împinge! a urlat el. Ține-mă. Nu mă împinge!

— E-n regulă. Liniștește-te, i-am spus pe un ton calm și așezându-l într-o poziție mai comfortabilă.

Am ieșit din scuter și l-am văzut pe Chance foarte furios.

— De ce dracu ai dat în el?

– Fata, am rostit eu. Ea a încercat să-l omoare. Și Dumnezeu știe ce-a mai pus la cale. Încearcă să ne pună bețe în roate.

Colonelul rămăsese cu ochii holbați la mine.

– Dar ea i-a salvat viața lui Fum Cenușiu, trăgându-l de picioare.

– Chiar nu l-ai auzit adineauri? l-am întrebat furios. „Ține-mă. Nu mă împinge!" Ericson e cel care l-a salvat cu adevărat.

– Ai dreptate, doctore.

Ne-am întors imediat amândoi. Fata se afla de partea cealaltă a scuterului.

– Ai dreptate, a repetat ea. Dacă asta îți dă vreo satisfacție.

[illegible] ținea o carabină.

CAPITOLUL 22

Ea a trecut pe la fiecare scuter, a luat toate carabinele și le-a aruncat cât mai departe, în zăpadă. Ne avea pe toți la mână și știam acest lucru. Nu avea nici un rost să încercăm să facem ceva pentru că toți, în afară de Fum Cenușiu, eram afară, în aer liber, iar el era prea zăpăcit ca să-și dea seama de ceva. În plus, fata știa să mânuiască o pușcă; acest lucru era cât se poate de evident după felul în care o ținea strâns la piept, ostentativ.

— Asistenta cea devotată! am spus eu.

Ea m-a privit.

— Poți s-o mai spui o dată. Dar nu asistenta devotată despre care vorbești. Ea se află undeva la Moscova, păzită cu grijă. Sau poate altundeva.

— Și tu?

— Taci din gură! ridică ea vocea. Apropiați-vă cu toții. Vreau să vă așezați unul după altul, aici, în fața mea.

Ne-am mișcat în direcția pe care ne-o indica țeava pușții și ne-am aliniat în fața ei, așa cum ne-a cerut.

— Așezați-vă pe jos.

Ne-am conformat imediat.

Îmi venea să plâng de necaz. Fuseserăm atât de aproape, atât de aproape și acum aveam să pierdem totul.

— De fapt, cine ești, cucoană? a întrebat Chance.

— E de la KGB, i-am răspuns eu.

— Foarte inteligent, doctore, a spus ea privindu-ne de sus, foarte calmă și stăpână pe situație.

— Și atunci, de ce a insistat să vină cu noi?

— Continuă, a spus ea, explică-le.

– E asistenta lui Komarov, e adevărat. Dar a fost infiltrată de KGB ca să-l țină sub urmărire. Când l-am luat, a trebuit să vină și ea cu noi.

– De ce?

– Ca să-l lichideze... în cazul în care am fi reușit. Ca să-l ducă înapoi viu, dacă s-ar fi putut.

– Și am s-o fac, a spus ea. De fapt, e mai mult ca sigur. În curând va sosi aici un helicopter. Așa că aveți răbdare.

– Helicopter? am întrebat eu.

Ea a zâmbit. Era atrăgătoare, aproape frumoasă, dar nu același lucru se putea spune și despre zâmbetul ei. Era rece și aspru ca gheața pe care ședeam.

– Subtilitatea de care ai dat dovadă este fermecătoare, dar nebunească, a spus ea.

– Când ai fost acolo?

– Am o mică stație radio. Am folosit-o. Și ți-ai mai cerut și scuze, prostule.

– De ce i-ai dat zahăr?

– Pentru că la vremea respectivă am crezut că veți reuși. Dar îți mulțumesc că mi-ai adus aminte, doctore. Acum este nevoie de insulină.

Țeava puștii s-a mișcat în direcția mea.

– Ridică-te.

– Să te ia dracu', am înjurat eu. N-are decât să moară. Ar fi mai bine și pentru noi.

– Număr până la trei, apoi îți trag un glonte în coapsă. Unu, doi...

M-am ridicat.

Și-a scos trusa medicală de pe umăr și mi-a aruncat-o în brațe.

– Doi centimetri cubi. Până la prima masă, insulina va neutraliza zahărul.

Am deschis trusa. Înăuntru am găsit un mic flacon cu insulină și o cutie din inox cu o seringă pentru injecții subcutanate. Mai era acolo un flacon maro, cu niște tablete în el. L-am scos și i l-am arătat.

– Fenobarbital?

– Și tu te-ntrebai de ce doarme atâta. Asta-i cauza. Acum, doctore, fă-i insulina... doi centimetri cubi.

În timp ce mă îndreptam spre scuterul în care zăcea Komarov, femeia se rotea în cerc în spatele meu, schimbându-și poziția, pentru a ne putea supraveghea pe toți.

Ce naiba puteam face? În timp ce mâinile îmi acționau mecanic, trăgând insulina în seringă și injectând cei doi centimetri cubi, mintea îmi lucra febril, încercând cu disperare să găsească un răspuns, o cale prin care să recâștigăm avantajul. O privire aruncată peste umăr mi-a demonstrat cât de nefericită era întreaga situație; fata era la 13,65m în spatele liniei formate de scutere, ceilalți la jumătatea drumului dintre ea și vehicule. Nu trebuia decât să dea pe foc automat și să apese pe trăgaci, nouă nu ne rămânea nici cea mai mică șansă.

M-am suit deprimat în scuter, lângă Komarov și am început să-mi scot mănușile. Cel puțin aici era cald. Aveam nervii încordați la maximum. Era cald pentru că motorul era pornit. Deși de mici dimensiuni, acest motor era totuși o piesă de metal masiv, montată în partea anterioară a scuterului. Era o șansă firavă, dar totuși o șansă. M-am uitat la ceilalți tovarăși ai mei. Chance, Meldrum și Ericson ședeau dezamăgiți pe gheață, cu mâinile pe cap, dar în caz de ceva ar fi putut reacționa imediat. Problema era cât va întârzia fata să tragă, de teamă de a nu-l lovi pe Komarov. M-am strecurat cât am putut de repede în spațiul situat între peretele scuterului și cele două scaune, apoi am întins brațul și am apăsat ambreiajul cu degetul cel mare.

Scuterul s-a repezit înainte. Am sucit brusc ghidonul cu mâna stângă, întorcând micuțul vehicul spre dreapta. Scuterul s-a rotit imediat și a început să alerge, zdruncinându-se, pe gheață. Dacă rusoaica nu trăgea în motor, aveam de gând să dirijez scuterul printre cei trei și ea, apoi să mă reped asupra ei. N-aveam cum să știu dacă trage în mine: îmi lăsasem capul în jos, aproape de motorul care huruia asurzitor. Am din nou ghidonul și mi-am ridicat capul să mă uit dacă direcția era bună. Am observat că în parbriz apăruse o gaură mică și imediat

mi-am lăsat din nou capul în jos, răsucind ghidonul spre stânga. M-am mai ridicat puțin și i-am zărit pe cei trei aruncându-se într-o parte din calea scuterului care vira spre rusoaică. Am răsucit din nou ghidonul spre dreapta. Fata se retrăgea, cu carabina îndreptată spre scuterul zburător care se năpustea spre ea. Nu-mi era greu să-mi imaginez ce punea la cale. O singură rafală ar fi fost suficientă să ne ucidă, atât pe mine, cât și pe Komarov, la care, acum, ar fi renunțat cu ușurință să-l mai ducă înapoi. M-a evitat, dându-se la o parte ca un toreador. Atunci am întors scuterul în cerc, am dat în marșarier și m-am năpustit cu spatele spre ea, folosindu-l pe Komarov ca pe un scut viu.

Rusoaica a mai ezitat o clipă, întorcându-se un pic în dorința de a trage spre capul meu. Am îndreptat ghidonul, am accelerat la maximum și scuterul s-a năpustit spre ea ca un bolid. S-a auzit un bubuit îngrozitor, iar eu m-am trezit propulsat înainte și în sus, prin parbriz...

Mi-am revenit o clipă sau două mai târziu, zăcând pe gheață, cu Meldrum aplecat deasupra mea. Mă dureau toate oasele și mușchii, dar mi-a trecut imediat ce am văzut rânjetul de pe chipul scoțianului.

– Ce s-a întâmplat?

– Ai dat peste ea și ai lăsat-o rece, mi-a răspuns el.

M-am ridicat cu greu în picioare. Fata era încă inconștientă, întinsă pe gheață, iar scuterul zăcea răsturnat pe o parte, lângă mine. Chance și Ericson îl scoteau cu grijă pe Komarov din vehicul, iar bătrânul gemea.

M-am repezit imediat la ei.

– Aveți grijă de fată! i-am spus lui Ericson. De el mă ocup eu.

Riscând expunerea la vânt și frig, i-am dat gluga jos și i-am examinat cu atenție craniul pentru a mă asigura că nu se produsese nici o fractură. De obicei, cucuiele apar foarte repede, dar el nu avea nici unul. I-am pus gluga la loc și am trecut la examinarea membrelor. Puteau fi flexate cu destul de multă ușurință, dar când am ajuns la umărul drept, bătrânul a scos un geamăt disperat de durere. Probabil că se dislocase.

Nu-mi mai făceam nici o grijă. Nici nu mai aveam timp pentru așa ceva. În timp ce mă luptam din greu să-l car, împreună cu Chance, pe academician la scuterul care ne mai rămăsese, l-am auzit pe Ericson strigând. M-am uitat în sus și am zărit un mic punct în depărtare. L-am înghesuit pe bătrân fără prea multă ceremonie înăuntru și am alergat să ne luăm carabinele.

– Prinde-o, i-am spus lui Ericson, aruncându-i o armă.

Nu m-a băgat în seamă. Avea deja în mâini propria pușcă. S-a adăpostit imediat în spatele scuterului răsturnat.

Huruitul helicopterului se auzea din ce în ce mai tare. Era un aparat vopsit în portocaliu, o libelulă uriașă deasupra banchizei. Părea că nu ne observase încă, judecând după cum zbura, dintr-o parte în alta, apoi din nou înainte. Dar deodată zgomotul motorului s-a stabilizat și aparatul de zbor a luat-o direct spre noi.

S-a oprit la vreo aproximativ 91m de noi și a continuat să se rotească la o înălțime de vreo 4,5m. Îl vedeam pe pilot, aplecat un pic în față pentru a privi în jos.

Ericson și-a ridicat încet pușca. Probabil că pilotul nu ne zărise încă și nu înțelegea de ce nu e nimeni acolo să-i facă semne cu mâna, la fel cum era contrariat de prezența trupului care zăcea pe gheață.

Apoi a decis să coboare pentru a afla ce se întâmplă. Din fuselaj s-a deschis, prin culisare, o ușă, în cadrul căreia au apărut doi soldați cu armele gata de luptă. Dacă aceștia reușeau să ajungă pe sol, eram terminați.

– Acum! a ordonat încet Chance.

M-am uitat la Ericson cum apasă încet pe trăgaci și cum încarcă din nou arma. Câteva clipe nu s-a întâmplat nimic. Apoi helicopterul s-a smucit puternic și cele două rotoare s-au înclinat în față. Cei doi soldați s-au agățat disperați cu câte o mână de cadrul ușii și au deschis focul. Gloanțele s-au înfipt în gheață, la câțiva metri de noi. Deodată, botul helicopterului s-a înclinat în sus, iar longeronul lung al cozii s-a frânt și aparatul a căzut din cer ca un bolovan, prăbușindu-se pe banchiză cu un zgomot infernal.

A luat imediat foc. Spre cer s-a ridicat un zid înalt de flăcări și într-o clipă am simțit cu toții un val insuportabil de căldură. Au urmat câteva explozii mai mici, pe măsură ce incendiul ajungea la muniția aparatului, apoi s-a auzit o altă detunătură. Să fi fost un alt rezervor de combustibil, ceva materiale explozibile sau chiar bombe, nu-mi dau seama, dar epava helicopterului s-a dezintegrat pur și simplu până când pe gheață n-a mai rămas decât o grămadă de fiare și o flacără imensă care se întindea spre cele două scutere.

M-am repezit împreună cu Meldrum în direcția aceea, acoperindu-ne fețele cu mâna pentru a ne proteja de valul incandescent. M-am aruncat în scuter, am cuplat marșarierul și am dat încet înapoi. Ne-am oprit la 45,5m mai încolo și am coborât. Flăcările nu mai înaintau, iar incendiu își pierduse din intensitate. A apărut și Chance, șchiopătând și făcându-ne semn în direcția mării.

– Priviți!

La patru sau cinci mile depărtare, *Steaun Polară* se îndrepta spre noi cu viteză maximă. Prova ei albă ca laptele strălucea cu putere pe fondul întunecat al mării. Asta înțeleg probabil marinarii când spun că vaporului i-a intrat un os în dinți.

M-am uitat în jurul meu la epava helicopterului care încă mai ardea, la scuterul răsturnat și la Ericson care o supraveghea calm și impasibil pe fata care se străduia să se ridice în picioare. În cele din urmă a reușit, a aruncat o privire lungă epavei, apoi ne-a zărit și a venit împletindu-se spre noi.

Chance i-a zâmbit ironic, iar ea i-a aruncat o privire ciudată.

Pe chipul ei nu se putea citi amărăciunea înfrângerii. Doar ura și ceva nou.

– Privește, a îndemnat-o Chance, indicându-i *Steaua Polară* care înainta cu toată viteza.

Ea s-a uitat în direcția aceea, apoi s-a întors din nou spre Chance. Acum avea o expresie triumfătoare, aproape disprețuitoare.

– Helicopterul de adineauri, vine de pe *Lenin,* a spus ea și a arătat cu mâna spre sud-vest.

Privirea noastră i-a urmat mâna întinsă.

Departe, la orizont, abia distingându-se pe cerul slab luminat, se zărea o navă. Una uriașă.

– Da, a continuat ea, râzând. Spărgătorul *Lenin.* Ați auzit de *Lenin*, nu-i așa? Cea mai bună navă a Arcticii. Dezvoltă o viteză de patru noduri printr-o gheață groasă de 6m. E înzestrat cu motoare nucleare. Are la bord o mie de marinari și militari.

S-a oprit și ne-a aruncat o privire triumfătoare.

– Credeți că mai puteți scăpa și acum?

CAPITOLUL 23

Chiar și de la distanța aceea – aproape cincisprezece mile – spărgătorul de gheață *Lenin* părea amenințător: o siluetă bondoacă și întunecoasă care întrerupea linia argintie a orizontului. Nava aceasta era de multă vreme vârful de lance în lupta Rusiei de a elibera nordul său arctic de gheara de fier a iernii. Era primul și, vreme de mai mulți ani, unicul spărgător nuclear de gheață. Se spunea că putea croi un canal lat de 30m până la Pol.

– Întrebarea e: navighează prin gheață sau în apă? a spus încet Chance, întorcându-și privirea de la spărgătorul de gheață spre *Steaua Polară*.

– Ce importanță mai are? am întrebat eu.

– Prin gheață poate înainta doar cu patru noduri, pe când în apă ajunge până la cincisprezece.

M-am uitat spre cele două nave, încercând să apreciez distanțele și vitezele, dar mi-a fost imposibil.

Chance s-a dus la scuterul său, și a pornit stația radio.

– Chance pentru Hutton. Mă auzi?

„Hutton pentru Chance. Te aud tare și clar. Ajung la țărm în zece, douăsprezece minute. Terminat."

– Avem oaspeți, a continuat Chance.

„Alții?" a întrebat întristat Hutton. „Am văzut cum ați doborât helicopterul."

– Venise de pe *Lenin*.

Chance și-a ridicat degetul de pe butonul de emisie, dar preț de câteva secunde nu a venit nici un răspuns.

„Dumnezeule! De acolo?"

– Da. Și acum se îndreaptă spre noi, i-a răspuns Chance.

„Unde sunt?"

– La babordul vostru. Spre sud.

A urmat o pauză, apoi un hohot scurt și aspru.

„L-am văzut. Nici n-aveam nevoie de binoclu."

– Ieși în larg! i-a ordonat Chance. Nouă o să ne piardă urma când va fi din nou întuneric.

Nu era adevărat, și asta o știa și Chance. Cu numai două scutere în stare de funcționare și cu pagubele pe care le adunaserăm, era prea puțin probabil că ne vom mai putea măcar mișca cu toții de aici. Dar am înțeles la ce se gândea Chance: dacă *Lenin* ne-ar fi prins pe toți la bordul *Stelei Polare* n-am mai fi avut nici o șansă. O singură persoană, în afara lui Komarov, ar fi putut să se salveze cu scuterul, urmând să fie culeasă din altă parte.

„Vin spre voi", a continuat Hutton. „Rămânem în legătură."

– N-ai să reușești, i-a răspuns Chance.

Meldrum i-a luat microfonul din mână și a început să turuie ceva în dialectul aproape ininteligibil al scoțienilor.

– Bătrân nenorocit ce ești. Nu poți să bagi în viteza a doua?

La capătul celălalt s-a auzit un râs răgușit.

„Piticu' dracului, mai ești încă în viață? Dacă apucăm să ne mai vedem îți trag o bătaie de n-o s-o uiți toată viața ta."

Meldrum a așezat microfonul la loc, apoi și-a îndreptat privirea spre spuma pe care *Steaua Polară* o făcea în drum spre noi. În timp ce nava se avânta cu viteză maximă spre țărm m-am uitat prin binoclu și am văzut la proră o siluetă într-o flanelă groasă. Apa era presărată cu bucăți de gheață plutitoare, de la bulgări mai mici și până la ditamai ghețarii. Aceștia din urmă nici n-ar fi băgați în seamă de un vas ca *Lenin*, dar într-o coliziune cu *Steaua Polară*, ar șifona-o bine de tot, sau chiar ar scufunda-o.

– Priviți.

Cel care ne atenționase fusese Ericson care ne făcea semn spre *Lenin*.

– Dumnezeule, se întoarce! am exclamat cu glasul tremurat de emoție.

O latură a vaporului devenise acum vizibilă. Nu mai exista nici o îndoială cu privire la scopul acestei manevre: uriașul spărgător de gheață trecea în apa fără sloiuri pentru a profita de viteza maximă. În timp ce ne uitam la el, am observat ceva

mic și întunecat, un obiect care s-a desprins de la bord și a început să urce pe cer. Un alt helicopter!

Lângă mine am auzit un zăngănit scurt. Era Ericson care își dădea jos pușca de pe umăr. Era un simplu gest, pentru că helicopterul se afla încă la mai multe mile depărtare.

— Gata, a spus Chance. Să ne apropiem cât mai mult de mal.

Mai aveam de parcurs poate un sfert de milă până la țărm.

Meldrum a preluat scuterul meu, cu Fum Cenușiu la bord, iar Chance s-a suit în cel în care se afla Komarov. Înainte de a prinde capătul cablului de tracțiune, Ericson a avut un moment de ezitare.

— Nu-ți face griji, i-am spus. O aduc eu.

După ce au pornit, m-am întors spre fată.

— Mișcă-te.

— Eu rămân aici, mi-a răspuns.

— Ba n-ai să rămâi.

— Atunci împușcă-mă.

— Să nu crezi că n-am s-o fac.

Am încercat să-mi alung din minte amintirea lui Yamamoto și să mă gândesc mai bine la jurământul hipocratic, dar asta nu mi-a alungat mâncărimea pe care degetul meu o simțea pe trăgaci.

Ea a rămas cu fața la mine, cu picioarele depărtate, cu un aer disprețuitor.

— Mișcă-te.

Ea n-a făcut nici un pas. Privirea ei îmi dădea de înțeles că nu credea că sunt în stare să trag.

Glonțul a lovit gheața la 0,02m de talpa ei. S-a holbat o clipă la mine, apoi a pornit pe urmele scuterelor. Am rămas la 1,8m în spatele ei, cu carabina ațintită spre punctul dintre umeri. Abia se târa. Se oprea mereu și se uita la helicopterul care se apropia vertiginos și nu reușeam în nici un fel să o fac să se grăbească.

— Se apropie, mi-a spus ea pe un ton sarcastic.

Acum auzeam și eu foarte clar zgomotul motorului. După o vreme, rusoaica a rămas cu capul răsucit și nu s-a mai uitat la gheața din fața ei decât din când în când.

Chance și Meldrum ajunseseră deja la marginea banchizei și-i vedeam că-mi fac semne să mă grăbesc, arătându-mi cu insistență helicopteruul. Eu am continuat în același ritm, deși huruitul motorului se auzea din ce în ce mai puternic. Fata s-a împiedicat, a căzut pe gheață și a rămas în genunchi, dând impresia că nu se mai poate ridica în picioare. Am aruncat o privire în stânga mea. Helicopterul se afla la vreo aproximativ 182m depărtare și la o altitudine foarte joasă. În ușa deschisă am observat un soldat cu pușca în mână.

Mi-am scos imediat carabina și am tras un foc de la șold. N-aveam nici o șansă să lovesc una din instalațiile vitale ale aparatului, dar puteam să-l țin mai la distanță.

În clipa aceea m-a izbit lateral, aruncându-se cu umărul în genunchiul meu și placându-mă ca un jucător profesionist de rugby. Cum am căzut, s-a repezit asupra mea, încolăcindu-mă cu genunchii și cu ghetele și înfigându-și mâna în fața mea. Cu cealaltă căuta să apuce pușca. Știa ea ce urmărește. Genunchiul ei înfipt în nervul meu sciatic îmi provocase o durere acută, pătrunzătoare. Apoi mi-a pus degetul cel mare la baza nărilor și a început să apese cu toată puterea în sus. I-am aplicat câteva lovituri puternice cu patul puștii și am auzit-o gemând de durere. Cu toate astea, nu s-a dat bătută. Pivotând cu tot corpul pe gheață, a încercat să mă lovească cu gheata în figură. Am interpus în calea loviturii carabina, dar impactul mi-a smuls-o din mână. Gheata fetei s-a năpustit din nou asupra mea și de data aceasta am primit o lovitură fulgerătoare chiar în creștetul capului.

Parcă avea o mie de mâini, picioare și genunchi. Începuse să mă atace din toate unghiurile. Am izbit disperat cu pumnul în sus, dar se pare că hanoracul ei gros a absorbit forța loviturii și în secunda următoare degetele ei mari îmi vizau ochii. Am încercat să mă arunc într-o parte, dar greutatea trupului ei mă țintuia pe jumătate și n-am reușit. Răsucindu-mă pe spate, am văzut-o ridicându-se în picioare, cu mâinile lateral, ca niște săbii, într-o poziție de karate.

Pentru o clipă mi-am simțit piciorul stâng eliberat. L-am ridicat, apoi am lovit cu toată puterea. Am atins-o în umăr și am doborât-o cu spatele pe gheață, dar în timp ce mă străduiam

din răsputeri să mă ridic, am văzut-o venind din nou spre mine. Piciorul drept îmi era încă amorțit după apăsarea pe nerv, dar m-am sprijinit pe stângul și i-am dat un upercut, pornind de undeva de la nivelul solului. Era una din manevrele pe care boxerii le încearcă atunci când nu mai au șanse de câștig, și care nu reușesc mai niciodată. Dar am surprins-o hotărâtă să mă atace, puțin aplecată înainte și nu mai avea nici o șansă. Am lovit-o chiar în bărbie.

Ochii i s-au împăienjenit și genunchii i s-au înmuiat. A picat lată la pământ. Nu mai lovisem niciodată o femeie. Probabil că nici nu aveam s-o mai fac veodată. Dar de data asta mi-a mers la suflet.

Am apucat carabina și mi-am ridicat privirea spre helicopter. De departe, din dreapta mea, vântul mi-a adus la urechi o detunătură. Am întors capul într-acolo și l-am zărit pe Ericson trăgând din genunchi în helicopter.

Prudent, acesta s-a retras, continuând să se rotească la adăpost de bătaia puștii, apoi s-a apropiat de mine.

M-am aplecat și am luat-o în brațe pe fata aflată încă în stare de inconștiență, într-o poziție pe care o văzusem la pompieri, sperând că nu vor trage, de teama de a nu o nimeri pe ea.

N-am să mă fac în viața mea pompier. După ce am cărat-o vreo 18,2m, o simțeam atât de grea pe umăr, încât simțeam că mă lasă picioarele. M-am oprit și m-am uitat spre ceilalți, pentru că păreau atât de departe încât nici nu mai puteau fi ajunși. M-am concentrat cât am putut de mult să pot pune un picior în fața celuilalt, numărând în gând pașii făcuți. La al cincizecilea eram pe punctul de a pica la pământ, la al o sutălea mi-am dat seama că n-am să reușesc, dar trebuia să mă apropii cât mai mult.

Mi-am mai ridicat o dată privirea spre helicopterul care îmi dădea târcoale, l-am zărit pe soldatul care cobora țeava puștii și am mai făcut împleticindu-mă câțiva pași, uitându-mă la el ca un șoarece încolțit la un motan. În mod surprinzător, nu a tras. Pentru o clipă m-am gândit că n-o făcuse din cauza fetei și că amâna tirul pentru a nu o lovi pe ea. Dar în clipa următoare i-a căzut pușca din mâini, și-a dus mâinile la piept, s-a înclinat încet spre exterior și a căzut.

Motorul helicopterului acoperise toate celelalte zgomote din jur, așa că nu auzisem scuterul. Printr-un miracol se apropia de mine din spate. În urma lui, la capătul cablului întins, cu genunchii îndoiți și lăsat pe spate se afla Ericson. Își legase cablul de brâu, ca să poată ține pușca în mână.

Helicopterul s-a îndepărtat, bâzâind furios, iar scuterul s-a oprit lângă mine. Ericson a profitat de poziția statică pentru a mai trage un foc de armă. N-am observat dacă a nimerit sau nu aparatul, dar acesta s-a îndepărtat și mai mult.

— Frumoasă lovitură! i-am strigat eu.

Ericson mi-a rânjit, arătându-și dinții.

— Repede, bag-o în spate!

Din locul în care se aflase portiera cabinei, Meldrum mi-a aruncat o privire imperativă.

Am împins-o fără menajamente pe fată în spatele cabinei, apoi m-am așezat pe tălpici, iar Meldrum a pornit ca vijelia. Cu un minut sau două înainte n-aș mai fi crezut că o să scap cu viața din această încercare. Acum ajunsesem la liman în mai puțin de treizeci de secunde.

*

* *

Ne aflam într-o situație disperată. În clipa în care m-am dat jos din scuter, am văzut cât de sumbre erau perspectivele noastre. Ne aflam pe vârful unei stânci de gheață, înaltă de vreo 4,5m. Bancul plutitor pe care ne aștepta Otter-ul nostru, se afla la vreo două mile în fața noastră. Hutton venea cu viteză din stânga, iar din spatele meu, spre stânga, *Lenin* se eliberase dintre ghețuri și străbătea cu viteză maximă apele întunecate. Sus, în afara razei de bătaie a puștii lui Ericson, helicopterul ne supraveghea continuu.

Căpitanul Hutton putea ajunge primul la noi, de asta nu ne mai îndoiam. Dar în timp ce noi ne vom cocoța la bordul *Stelei Polare*, *Lenin* s-ar putea intercala în calea noastră și am fi o pradă sigură în mâna celor o mie de oameni ai săi.

În plus, Fum Cenușiu și Komarov trebuiau cărați pe brațe, iar Chance, cu rana lui încă sângerândă, era din ce în ce mai

slăbit. Singurul avantaj care ne mai rămânea era faptul că rușii nu știau nimic de avionul care ne aștepta pe bancul plutitor.

Eram nerăbdători și nu ne mai deslipeam ochii de la *Steaua Polară* care continua să se îndrepte spre noi. O fi fost ea o umilă navă de pescuit, dar arăta frumos de la cap la coadă, spumegând apa cu motoarele la maximum, atingând doar douăsprezece noduri, dar păstrându-și o ținută plină de demnitate.

Ne mai despărțea de ea o milă, apoi o jumătate de milă și, în cele din urmă, doar o lungime de frânghie... *Steaua Polară* se năspustea spre noi fără să pară că are intenția de a reduce viteza, de parcă dorea să se izbească de peretele de gheață. Dar în ultima clipă, printr-o mânuire combinată a cârmei și motorului, nava a părut că pivotează în jurul pupei până când, în cele din urmă, s-a oprit lin la țărm.

Înfășurat în flanela lui groasă, dar inconfundabil, Hutton a ieșit din timonerie și s-a îndreptat spre biga*. Și-a pus gheata în lațul unui cablu și a făcut un semn cu mâna. O clipă mai târziu se afla lângă noi, pe gheață. Ne-a examinat cu atenție, apoi și-a dus mâna pâlnie la gură și a strigat către cei de pe punte:

– Pregătiți niște târgi!

A fost o manevră fără cusur. Două târgi de pânză au fost ridicate la bord, cu Fum Cenușiu și cu Komarov. După aceea biga a fost trasă și a fost rândul nostru. Unul câte unul am ajuns la bord, inclusiv fata care acum își recăpătase cunoștința și care, furioasă, se lăsa cărată în spatele lui Hutton.

Părăsind gheața cu ajutorul punții mobile care m-a coborât pe *Steaua Polară* am mai aruncat o ultimă privire spre cele două scutere, ale căror motoare zornăiau în continuare, credincioase. Era mare păcat că le lăsam acolo...

Dar clipa de sentimentalism s-a șters pe loc din mintea mea în momentul în care am privit în jur și am zărit conturul mătăhălos și întunecat al lui *Lenin* care se îndrepta spre noi cu toată viteza.

---

* Aparat format din două sau trei brațe de sprijin unite printr-o bară prevăzută cu scripeți, cu ajutorul căruia se încarcă sau se descarcă mărfurile în porturi. (n.t.)

CAPITOLUL 24

La ordinul lui Hutton care ceruse celor din sala mașinilor viteză maximă, *Steaua Polară* s-a îndepărtat rapid de țărm, pătrunzând în profunzime în apele presărate cu sloiuri.

Chance și cu mine rămăseserăm cu el în micuța și înghesuita timonerie a vasului.

— Nu intrăm în apele fără sloiuri? am întrebat eu.

Chipul lui Hutton s-a întors ușor spre mine. Ochii săi limpezi și calmi se conturau clar pe tenul ridat.

— Are aceleași picioare ca și noi. Trei, poate patru noduri. De fapt, a continuat el și încreșturile feței s-au transformat într-un rânjet trist, de fapt, ne are la mână orice am face. E mai rapidă, mai bine dotată, iar gheața nu-i poate face nici un necaz.

Am schimbat cu Chance o privire mirată.

— Și? a întrebat Chance.

— Va trebui să recurgem la un mic șiretlic, a mormăit în barbă Hutton. Și cu cât va fi mai întuneric, cu atât o vom păcăli mai mult.

— Să o păcălim? am întrebat și eu. Când are radar și helicoptere?

— Uitați-vă pe radarul nostru, ne-a îndemnat Hutton.

Ecranul din camera timonei strălucea într-o nuanță de verde. Hutton și-a pus uriașul deget arătător pe el și a trasat conturul banchizei.

— Vă dați seama, nu-i așa? Gheața s-a crăpat într-o formă foarte ciudată, dar vedeți ce s-a întâmplat?

Mi-am dat seama imediat despre ce era vorba. Uriașul banc plutitor pe care rătăcea acum Otter-ul nostru era în formă de

„U", ca și gaura formată în banchiza principală din care se desprinsese.

– Credeți că ne va bloca în spațiul ăla în formă de „U", nu-i așa? a continuat Hutton. Să vă spun eu ce va face până la urmă?

Am clătinat din cap.

Hutton a început să râdă. Și încă râdea cu poftă..

– O să se fâțâie de colo-colo cum scrie în manualele de navigație. O să trimită helicopterul în aer, pentru orice eventualitate. Dar va aștepta. Ia spuneți-mi, cum stăm cu lumina?

– Se duce, i-a răspuns Chance, și încă repede.

– Atunci o să ne mai târâm un pic și noi, a spus Hutton.

Steaua Polară a început să se deplaseze pe un curs în zigzag, la întâmplare, prin apele din ce în ce mai întunecate. Din buzunarul tunicii de molton a apărut o cutiuță metalică veche și din ea un fuior de tutun negru și strălucitor. Căpitanul a început să-l mărunțească cu ajutorul unui briceag și mai vechi, apoi a frecat firele de tutun între degetele lui aspre și și-a umplut cu ele pipa scurtă și butucănoasă. A aprins-o cu multă grijă, îndesând tutunul incandescent cu vârful arătătorului și în fine a început să pufăie satisfăcut. În aerul rece al nopții, fumul din pipă mirosea foarte bine.

Lumina dispărea vertiginos acum; ne aflam în faza de trecere de la crepuscul la noapte. Orizontul până de curând vizibil începuse să se îngusteze. Harry Hutton a întins mâna și a apăsat pe un buton:

– Stingeți toate luminile de navigare.

Aflată în beznă totală, *Steaua Polară* se deplasa de colo-colo de-a lungul canalului, croindu-și drumul printre sloiurile de gheață, ținându-se în același timp cât mai aproape de banchiza principală, apoi îndreptându-se către bancul plutitor.

– Pe radarul lor apărem ca un șoarece isteric care încearcă să scape de urmărirea veșnicului motan, a comentat Hutton plin de veselie. Ia uitați-vă!

Așa cum anticipase căpitanul, *Lenin* virase și se întorcea de unde venise.

– Bun, a spus Hutton. Nu putem ști cât va ține și șmecheria asta. Cert este că n-o să ne lase aici toată noaptea. Dar probabil că va mai face câteva curse în sus și-n jos înainte de a întreprinde ceva. Așa că o s-o luăm ușor spre bancul plutitor...

Motoarele *Stelei Polare* ne-au împins ușor, pulsând calm. Deasupra noastră, ceva mai la sud, helicopterul ne dădea târcoale. Luminile sale clipeau pe cerul din ce în ce mai întunecat.

Coliba de pe bancul plutitor se afla aproape de curba „U"-ului. Urmând un curs în zigzag, *Steaua Polară* a început să se îndrepte spre ea. Speram ca cei doi care se aflau înăuntru să fi pregătit totul și să nu fi pățit nimic. Probabil că trecuseră prin mai multe momente de calvar de când fuseseră lăsați acolo, mai ales când bancul se desprinsese de banchiza principală. În locul lor m-aș fi pierdut de tot și n-aș mai fi fost în stare de nimic.

Helicopterul s-a apropiat leneș de noi, conturându-se pe cerul nopții. Pilotul dorea să vadă ce facem acolo, dar cu siguranță că s-a convins că nu aveam prea multe preocupări, trecând foarte scurt deasupra noastră și la o înălțime destul de mare. Hutton a chicotit scurt, apoi a ocolit cu grijă un sloi mai mare de gheață și a îndreptat din nou nava în direcția bancului plutitor.

– Mai avem vreo 182m, am spus eu, și vom ieși din raza vizuală a lui *Lenin*.

Hutton a încuviințat:

– În clipa aceea va începe să se agite. Nu imediat... după câteva minute. Șii, atunci când nu mai vezi bine...

Am mai privit o dată luminile intermitente ale helicopterului și punctul roșu de pe monitorul radarului, care reprezenta spărgătorul *Lenin*, aflat la gurile orificiului în formă de „U". *Steau Polară* a oprit ușor în bătaia vântului care sufla pe bancul plutitor.

– Pregătiți-mi biga, a ordonat Hutton.

Și-a fixat talpa ghetei în lațul cablului și a fost depus încet pe suprafața de gheață aflată la vreo 2,4m deasupra nivelului punții. S-a uitat în jur, apoi ne-a anunțat:

– Sunt vreo 136,5m. Pare a fi în regulă.

– O.K., am răspuns eu.

I-am făcut semn lui Harald Ericson să se apropie. A fost imediat ridicat pe platoul de gheață, apoi s-a aplecat și și-a montat schiurile.

De acolo de sus, auzeam glasul lui Chance care îi dădea lui Ericson ultimele instrucțiuni:

– Du-te acolo. Anunță-i că am sosit. Să nu aprindă nici o lumină și să nu pornească motoarele până nu urcă toată lumea pe bancul plutitor. După ce ajung toți aici, să pornească Otter-ul și să-l dirijeze în direcția aceea. De acolo putem să-i suim cel mai bine în avion pe răniți.

– O.K., a răspuns Ericson și s-a făcut nevăzut.

Chance s-a aplecat spre noi și a spus:

– Să-i urcăm și pe ceilalți.

– E-n regulă.

Am fixat cârligul mai întâi de targa lui Komarov. Bătrânul dădea în fine semne de trezire, dar nu mai aveam timp și de asta acum. Cât ai clipi, a fost ridicat și depus pe suprafața gheții. A urmat targa cu Fum Cenușiu, apoi și-a făcut apariția Meldrum, arătând îndurerat cu degetul spre fată.

– Vrei să ți-o lăsăm ție, căpitane? Îți seamănă foarte mult. E tot genul de târfă perfidă.

– În cazul ăsta o să se simtă ca acasă în Scoția, i-a replicat Hutton. Ia-o cu tine.

Am supravegheat-o cu toții până când a fost depusă pe gheață, Meldrum și cu mine de pe puntea traulerului, iar Chance de pe bancul plutitor.

– E rândul tău, am spus eu, împingându-l pe Meldrum în față.

– Ce-o să se întâmple cu împielițatu' ăsta care rămâne aici? m-a întrebat el.

– Nu-mi purta mie de grijă, băiețică. Și grăbește-te. Mămica o să se sperie că ai întârziat.

După încă vreo două minute eram cu toții pe gheață, căutând cu privirea cabana prefabricată. Nu era nici un semn de mișcare nici înăuntru, nici în conul de umbră din jurul ei. Sub

noi, *Steaua Polară* și-a luat din nou viteză, s-a îndepărtat de marginea bancului plutitor și a pătruns în apele lipsite de sloiuri ale canalului.

O clipă mai târziu, pe banc s-a auzit un bubuit asurzitor. O parte a cabanei a căzut într-o parte și am văzut flăcările portocalii și albăstrui ale motoarelor care tocmai fuseseră pornite. Zgomotul motorului Pratt & Whitney cu alice cu trei brațe ne-a copleșit. Avionul a țopăit de câteva ori pe suprafața gheții, apoi s-a întors în direcția vântului și s-a oprit la câțiva pași de noi. Ușa laterală s-a deschis și a fost coborâtă scara.

— Gata, a spus Chance. Hai să-i urcăm!

Împreună cu Meldrum am apucat targa lui Fum Cenușiu și am urcat-o încet în micuța cabină, după care am sărit din nou jos ca să-l aducem și pe Komarov. Ericson își scosese între timp schiurile și acum stătea la vreo 5,46m de Otter, cu pușca în poziție de tragere. Când m-am dat jos din cabină, l-am văzut privind spre cer, apoi întorcându-se brusc spre noi.

— Grăbiți-vă. Ne-au văzut.

M-am uitat și eu în sus. Helicopterul plutea rapid și silențios pe cerul nopții. Zgomotul motorului său fusese acoperit de motorul Otter-ului nostru. În clipa aceea, helicopterul s-a năpustit cu viteză spre suprafața de gheață.

L-am înghiontit imediat pe Chance și i-am arătat și lui ce se întâmplă.

— Toată lumea să urce imediat în avion! a strigat el.

— Și cu fata ce facem? am întrebat eu.

— O luăm cu noi. Ea a vrut să vină cu noi, așa că va veni. Poate mai târziu cei de la CIA o vor putea folosi la ceva.

Mi-am îndreptat carabina spre ea.

— Bine, am spus. Acum urcă.

S-a conformat fără tragere de inimă. După ea a intrat în avion Meldrum, apoi Chance care își târa cu greu piciorul pe scară. Înainte de a urca și eu m-am mai dus o dată până la Ericson și am mai aruncat o privire spre helicopter. Nu mai era nici o îndoială în privința intențiilor lui. Se rotea la joasă înălțime, la numai câteva picioare de bancul plutitor, iar ușa laterală era

deschisă. În câteva secunde avea să aterizeze pe gheață și din el vor năvăli mai mulți oameni, oameni înarmați, echipați special pentru a ne opri să decolăm.

Ericson s-a așezat într-un genunchi și și-a dat jos pușca de pe umăr.

— Trebuie să-i trag pilotului o mică sperietură, mi-a spus el aproape șoptit. Dacă vor cădea de la înălțimea aia, puțini vor mai scăpa cu viața.

Și-a aplecat capul pentru a privi prin dispozitivul de ochire, apoi i-am observat degetul care apăsa ușor pe trăgaci. A urmat o scurtă pauză, după care s-a auzit o detunătură seacă.

M-am uitat atent prin ochelarii de vedere pe timp de noapte și am văzut că geamul de la cabina helicopterului fusese făcut țăndări. Lângă mine s-a auzit declicul încărcătorului, apoi s-a auzit o nouă detunătură seacă și un alt panou din parbrizul cabinei s-a transformat în cioburi. Ericson trăgea cu calm, glonț după glonț. Degetul mare și arătătorul mânuiau încărcătorul cu dexteritate. După cinci focuri, pilotul și-a pierdut sângele rece și helicopterul s-a înălțat rapid și s-a îndepărtat din raza de bătaie a armei lui Ericson care, în fine, și-a permis un ușor zâmbet de satisfacție.

— Grăbește-te, l-am îndemnat eu.

S-a întors și tocmai își prindea pușca la piept când ceva l-a făcut să se oprească la jumătatea mișcării. Rămăsese cu ochii căscați și cu gura deschisă.

M-am aplecat și eu până când am putut să-mi dau seama ce se întâmplă, uitându-mă pe sub Otter.

— Dumnezeule! a spus încet Ericson. Uită-te la el!

Am zărit farurile de navigație ale lui *Lenin*. Era îngrozitor de aproape, dar preț de o clipă n-am putut înțelege cum era posibil. Apoi, sub faruri, am observat prora imbatabilă a spărgătorului nuclear de gheață.

Brusc totul a devenit cât se poate de limpede. *Lenin* avea să taie bancul plutitor pe care ne aflam.

CAPITOLUL 25

Nu-mi dau seama ce anume m-a atenționat: vreo licărire din colțul ochiului sau, poate, o reacție involuntară la zgomotul îndepărtat al motorului. Indiferent ce a fost, m-am aruncat pe burtă pe sub fuselajul Otter-ului și am strigat la Ericson să facă la fel. În clipa în care trupul meu s-a izbit de gheață, am auzit o rafală de pușcă automată și am văzut gloanțele care trasaseră o linie dreaptă pe gheață în fața mea. Am auzit un geamăt și m-am întors imediat spre Ericson să văd ce se întâmplase.

Deasupra noastră, helicopterul tocmai se întorcea pentru a mai trece o dată peste noi. M-am ridicat în picioare și am alergat spre locul în care zăcea norvegianul.

— Unde ești rănit?

Cu respirația tăiată din cauza durerii, s-a mișcat puțin și mi-a arătat o gaură în hanorac, în partea de jos a umărului, din care sângele curgea deja din abundență. Mai avea o rană în coapsă.

— Du-te, mi-a spus el. Hai, repede!

— Nici în ruptul capului, i-am răspuns.

L-am târât, neluând în seamă urletele de durere, până la Otter. Iain Meldrum mi-a sărit imediat în ajutor. L-am ridicat împreună și am început să-l cărăm pe scara avionului. Împingându-se înainte cu piciorul sănătos, norvegianul a găsit treapta de jos, iar noi ne-am concentrat forțele ca să-l ridicăm. În clipa aceea ne-am trezit luați de suflul unei explozii spontane de violență care izbucnise undeva în interiorul cabinei.

— Ce naiba mai e? a urlat turbat de furie Meldrum încercând să se ridice din nou pe propriile picioare.

În cadrul ușii a apărut chipul lui Chance.

– Fata a fost.

– Dă-mi pușca, am spus eu.

În clipa aceea eram în stare s-o omor.

Dar el a scuturat din cap.

– Las-o să plece. Mai bine băgați-l pe Ericson înăuntru.

Supafața gheții era deja pătată de sângele lui Ericson. L-am apucat cu grijă, împreună cu Meldrum și l-am urcat în micuța cabină.

M-am întors imediat spre Chance.

– Nava rusească o să taie bancul plutitor, l-am anunțat eu. Trebuie să ne punem în mișcare.

Urletul motorului a crescut în intensitate și am simțit că avionul nostru face un viraj. M-am dus în grabă în cabina de pilotaj, unde, într-un sertar, se afla trusa medicală și în clipa aceea am uitat pentru prima dată în viață de pacientul meu.

În fața mea, prin parbrizul avionului, am văzut helicopterul, coborât până la nivelul nostru și slobozind spre noi o cortină de foc. În spatele lui, prora uriașă a lui *Lenin* se repezea cu furie spre bancul plutitor. În momentul impactului, imensa platformă plutitoare de gheață s-a cutremurat făcându-ne să simțim trepidațiile și în avion.

Lenin a continuat să înainteze, ca un ic într-un buștean și imediat am văzut o crăpătură în gheață care a desprins din blocul principal un sfert din suprafață.

– Grăbește-te, pentru numele lui Dumnezeu, l-am îndemnat pe pilot.

Și el rămăsese cu ochii ațintiți asupra uriașei nave care acum se retrăsese larg pentru a-și lua elan în vederea unei noi penetrări în masa de gheață. Bucata pe care o dislocase era deja un bloc plutitor de sine stătător de care ne despărțeau vreo 3m de apă întunecată. Încă o lovitură ca asta, dată în punctul potrivit și Otter-ul nostru nu mai avea spațiul necesar pentru a decola.

Lenin era acum în larg; părea că-și adună toate puterile pentru a se năpusti din nou năvalnic asupra bancului plutitor.

Fata alergase în fața helicopterului, făcând semne disperate cu mâinile. Acesta a redus altitudinea pentru a o putea culege de pe gheață. Ea a alergat spre ușa de pe fuselaj și a urcat. Pentru o clipă am fost tentat să cred că helicopterul se va ridica. În schimb, în momentul următor a coborât chiar în fața noastră.

Intenția pilotului – sau poate a fetei – era cât se poate de limpede: așezându-se acolo, helicopterul putea împiedica înaintarea Otter-ului. La următoarea intervenție a lui *Lenin* gheața se va sparge de tot și avionul nostru va rămâne izolat. După aceea eram cu toții la dispoziția lor.

Am strigat la ceilalți cerând o carabină și Chance s-a cățărat imediat spre locul în care mă aflam. Am armat pușca, am fixat-o pe foc automat și am golit tot încărcătorul prin parbrizul nostru în direcția pilotului de pe helicopter. După câteva focuri, helicopterul a aterizat pe gheață. N-am încetat să trag, dar nici motorul lui nu s-a oprit.

Pilotul nostru a început să vireze domol, pentru a evita helicopterul; au fost clipe lungi în care am crezut că nu va reuși, că vârful aripii va intra în bătaia rotorului helicopterului eșuat. A reușit însă și ne-am strecurat pe lângă ruși doar la 0,30m distanță.

Acum pilotul nostru nu mai avea nici un motiv să aștepte. A pus mâna pe manetă și a împins-o înainte. Motorul Pratt & Whitney a început să huruie asurzitor pe măsură ce-și mărea turația. Apoi pilotul a deblocat frânele și Otter-ul a început să înainteze.

Nu-mi puteam lua ochii de la *Lenin*. Cele trei elice ale spărgătorului nuclear reușiseră să vireze foarte rapid nava care acum se năpustea asupra blocului plutitor. Botul ei blindat se afla la numai câteva picioare de marginea suprafeței de gheață. Cu opt persoane la bord și cu rezervoarele umplute la maximum pentru a face față călătoriei de întoarcere, Otter-ul nostru avea nevoie de cel puțin 273m pentru a decola și singura porțiune a blocului plutitor care permitea o cursă atât de lungă se afla în direcția navei rusești.

Eram încordat și simțeam neajutorat cum gheața vibrează sub schiurile Otter-ului. Micuțul avion alerga spre punctul în

care uriașul spărgător de gheață avea să despice bancul în două.

Deși viteza creștea cu o încetineală chinuitoare, mâna pilotului rămânea sigură și calmă pe manetă. Botul lui *Lenin* avansa implacabil. Avea să lovească gheața cu o viteză de peste zece noduri și nu-l mai despărțeau de acel moment decât vreo 6... 3... 1,5m. A lovit!

Gheața alerga albicioasă sub noi pe măsură ce acul vitezometrului de la bord urca.

Am văzut crăpătura cu o fracțiune de secundă înainte de a o auzi: din punctul de impact al botului navei cu marginea bancului plutitor a șerpuit brusc o linie neagră care înainta cu o viteză inimaginabilă și amenința să taie gheața în două. Zgomotul sinistru s-a auzit cu claritate și prin hublourile Otter-ului, în ciuda motorului turat la maximum.

Crăpătura neagră se întindea vertiginos spre avionul nostru. În acest timp, *Lenin* continua să taie gheața, ajutat de motoarele sale puternice. Dacă falia avea să treacă prin fața noastră, era mai mult ca sigur că avionul nostru va catapulta pe spate.

Dar micuțul Otter continua să ruleze cu viteză în timp ce pilotul era concentrat asupra cadranelor de la bord. N-am să înțeleg niciodată cum a reușit să nu se uite nici o clipă la falia aceea neagră care se îndrepta spre noi ca un sfârc de bici.

Mâinile sale au strâns cu putere maneta, dar n-au făcut nici o mișcare. Otter-ul și falia cea neagră se îndreptau cu o viteză uriașă spre un punct de întâlnire și dintr-o clipă în alta aceasta din urmă avea să ajungă în dreptul avionului.

A fost momentul în care mâinile pilotului s-au mișcat: încet, fin, dar cu fermitate. Articulațiile degetelor îi erau albe din cauza tensiunii. Botul avionului s-a ridicat ușor. Eram chiar deasupra faliei, care continua să șerpuiască mușcând din gheață. Cel mai mic ghinion ar fi făcut posibil să prindă schiurile avionului, eram sigur de asta...

Secunda următoare s-a scurs cu greutate, apoi a urmat o izbitură puternică. Sub impactul ei am căzut în genunchi, apoi

m-am ridicat cu greu în picioare, așteptând prăbușirea. Dar aceasta nu s-a produs. Micuțul Otter reușise să se desprindă de la sol.

Nu-mi puteam lua ochii de la falia care avansa vertiginos și m-am întors cum am putut în cabina strâmtă să văd ce se întâmplă pe bancul plutitor de dedesubt. Probabil că în formarea blocului se produsese o eroare de presiune, pentru că am observat un lucru ciudat și îngrozitor. În momentul în care falia a atins un punct situat undeva la două treimi din lungimea blocului, a încetat să se extindă pe o singură linie și gheața s-a crăpat în formă de stea. Din centru au radiat mai multe crăpături, care la rândul lor au dat naștere altora, mai mici. Se întâmplase ceva asemănător cu incidentul suferit de parbrizul mașinii mele în noaptea aceea din Central Park. Rețeaua de crăpături s-a răspândit spre helicopterul eșuat, trecând pe sub el sau în jurul lui, prinzându-l ca într-o pânză de păianjen.

Preț de o clipă, totul a rămas nemișcat. Apoi gheața a început să se miște în direcții diferite datorită forței de presiune. Vastele blocuri de gheață au început să salte, să se frece trosnind, să se rotească și să se răstoarne. Helicopterul aluneca spre copca întunecată care se căscase lângă el. Apoi blocul pe care se afla s-a îndreptat un pic ca, în cele din urmă, să se rostogolească sub acțiunea unei forțe uriașe ca un cub de gheață într-un pahar și helicopterul a căzut în apă și s-a făcut nevăzut în vârtejul de apă cu gheață. În locul în care până atunci se aflase helicopterul, nu mai rămăsese decât o despicătură mare. Imaginea m-a șocat. În clipa aceea și în locul acela mureau niște oameni: pilotul, membrii echipajului, soldații. Și fata. Se sufocau acum în apa înghețată, sub greutatea copleșitoare a bulgărilor de gheață...

N-a fost o ascensiune rapidă, dar mai mult de atât nici nu se putea. Am privit din nou în jos și l-am zărit pe *Lenin,* înfipt adânc în blocul de gheață și o urmă fosforescentă care marca parcursul căpitanului Hutton. Cu toate luminile stinse, *Steaua Polară* își continua drumul de-a lungul banchizei spre largul fără sloiuri. Și poate că la cinci mile depărtare se afla un alt

grup de nave care veneau în întâmpinarea ei. Am zâmbit la gândul că putea fi vorba de mai multe zeci de astfel de vapoare. Nici cei de pe spărgătorul *Lenin* nu-și puteau permite să aresteze întreaga flotă de traulere aparținând companiei Hull în apele internaționale.

Mi-am luat trusa medicală și m-am întors în cabina de pasageri. Ericson avusese noroc: ambele gloanțe ieșiseră din el, iar cel care îl nimerise în umăr nu atinsese plămânul. I-am dat morfină și penicilină, l-am bandajat și m-am pus pe așteptat.

Cabina Otter-ului se transformase într-un adevărat dormitor. Peste tot dormea cineva. Iain Meldrum stătea drept în fotoliul său; și în somn avea o ținută practică și demnă. Rănitul Ericson părea a fi tăcut chiar și în somn. În schimb, Chance dormea zgomotos, gemând și sforăind fericit. Bietul Jim Fum Cenușiu era din punct de vedere chimic inconștient. Minunatul său ten ruginiu era acum mai palid, dar cel puțin nu simțea pentru moment durerea picioarelor fracturate. Diseară, când va fi dus la sala de operații a complexului de la Thule, mă voi asigura ca printre medicii care se vor îngriji de cazul lui să se afle cel puțin un prieten de-al meu.

Komarov mai dormea încă, întins pe targa de pe podeaua cabinei. Avea o respirație ușoară. Efectul benzedrinei pe care o luasem încetase, iar starea de somn din jurul meu a devenit contagioasă. Am început să casc, iar pleoapele au devenit de plumb și s-au închis. Am încercat de câteva ori să le deschid, dar în final n-am mai avut nici puterea și nici voința necesare.

Vreo cincisprezece secunde mai târziu, Chance m-a trezit lovindu-mă în coaste cu ghetele sale de pâslă.

— Ți s-a trezit pacientul, doctore.

A clipit în direcția podelei pentru a scuti efortul de a mai mișca din cap.

Mi-am coborât privirea într-acolo. Komarov se trezise și-și întindea brațele și picioarele. Scotea niște zgomote ciudate din gât.

— Îți mulțumesc pentru că m-ai anunțat.

Când m-am ridicat în picioare, mi-am întors privirea spre Chance, dar acesta adormise la loc.

Am îngenuncheat lângă targa lui Komarov. Pleoapele lui au tresărit, s-au deschis puțin, apoi s-au închis la loc. După o clipă, s-au deschis din nou și au rămas așa. Mă privea foarte curios și derutat.

– Sunteți în drum spre America, domnule profesor Komarov, l-am anunțat eu.

– America?!

Și-a ridicat capul și a privit în jur la cabina în dezordine, la bărbații răniți și la cei care dormeau peste tot.

– Dar cum...?

– Mesajul pe care l-ați trimis profesorului Ward. Am venit să vă salvăm.

Ar fi trebuit să-i povestesc despre scrisoarea trimisă lui Ward.

– Ați venit? Tocmai în Novaia Zemlia?

Avea o privire cenușie și aspră, iar în clipa aceea surprinsă.

– Părea ceva foarte important, i-am spus eu.

– Așa și este, a încuviințat el. Am o mulțime de lucruri să vă spun.

– Cei din Washington vor fi bucuroși să vă asculte.

Profesorul s-a holbat la mine, clipind des. Simpla menționare a numelui Washington îl șocase, iar cuvintele și situația în care se trezise îl copleșeau. Dar pentru un om care a adormit sub supravegherea unui paznic într-o țară și s-a trezit zăcând pe podeaua unui avion ușor, undeva în mijlocul neantului, se descurca destul de bine. După puțină vreme, treptat, ridurile de îngrijorare de pe fruntea sa au dispărut. Mi-a zâmbit ușor.

– Va fi foarte interesant, mi-a spus el. Vă mulțumesc.

Se pare că nu mai era nimic de spus.

SFÂRȘIT

Redactor: ADRIANA LUP
Tehnoredactare computerizată: LIVIU STOICA

EDITURA Z

O scrisoare, un mesaj disperat de avertisment asupra unui uriaș pericol! Profesorul Komarov a descoperit o metodă de topire masivă a calotei polare a U.R.S.S., fenomen productiv pentru Siberia, dar adevărat dezastru ecologic pentru restul lumii. O echipă de elită selectată pentru salvarea profesorului cuprinde pe: colonelul Chance, comandantul unei baze americane, scoțianul Iain Meldrum, mecanic și pilot de curse, norvegianul Harald Ericson, schior și trăgător de elită, James Fum Cenușiu, indian specialist în arta supraviețuirii, japonezul Satsumi Yamamoto, expert în arte marțiale și doctorul James Edwards. Vor reuși acești eroi să-l salveze pe profesor și să zădărnicească planurile rușilor?

„Suspans la tot pasul... O experiență pe care n-o poți uita ușor." ***EVENING NEWS***

„O acțiune violentă descrisă cu mare măiestrie." ***OBSERVER***

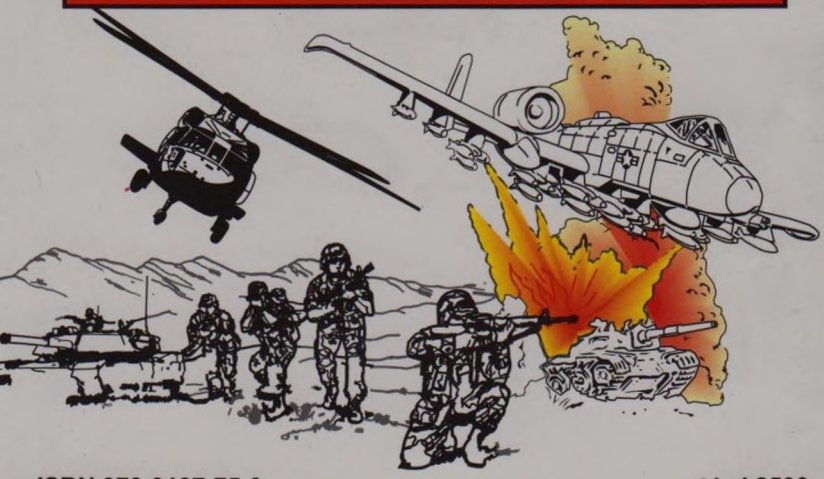

ISBN 973-9127-75-3

Lei 8500

EDITURA Z EDITURA Z